അദ്ധ്യായം 40. കിളിപ്പാട്ടുകളും ആട്ടക്കഥകളും

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം III

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം III

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

40 കിളിപ്പാട്ടുകളും ആട്ടക്കഥകളും 1

1 കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടി . . . 2

2 കുടിയംകുളത്തു ശ്രുപ്പമേനോൻ 3

3 ശ്രുപ്പമേനോനും ധർമ്മരാജാവും 4

4 നെടുമ്പയിൽ കൊച്ചുകൃഷ്ണനാശാൻ . . 5

5 മച്ചാട്ടു നാരായണനിളയതു് 6

6 ഭാഷാഗാനങ്ങൾ – തിരുവാതിരക്കളി . 7

7 ഇളയതിന്റെ കൃതികൾ 8

8 എക്കണത്തു ശങ്കുണ്ണിക്കൈയ്മൾ . . . 9

9 പണ്ടാരത്തു നാരായണപിള്ള 10

10 കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് 11

11 മറ്റു ചില നൃത്യപ്രബന്ധകാരന്മാർ . . . 12

12 ആട്ടക്കഥകൾ 13

13 മണ്ടവപ്പള്ളി ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ . . 14

14 വടക്കൻ രുക്മാംഗദചരിതം 15

15 ബാലകവി രാമശാസ്ത്രികൾ 16

16 പാലക്കാട്ടു് അമൃതശാസ്ത്രികൾ 17

17 പൊല്പാക്കര നമ്പൂരിപ്പാട്ട് 18

18 മന്ത്രേടത്ത്് നമ്പൂരിപ്പാട്ട് 19

19 കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി 20

20 സുന്ദരീസ്വയംവരം ആട്ടക്കഥ 21

21 മറ്റു ചില ആട്ടക്കഥകൾ 22

22 കുചേലകഥ 23

23 സ്വർല്ലോകമാലിക 24

24 കൃഷ്ണാർജ്ജുനസംവാദം 25

25 വൃഷപുരമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടു് 26

26 ബൃഹസ്പതിവാക്യം കിളിപ്പാട്ടു് 27

27 പ്രഹ്ലാദചരിതം കിളിപ്പാട്ടു് 28

28 സഹദേവവാക്യം കിളിപ്പാട്ടു് 29

29 അവിരോധം കിളിപ്പാട്ടു് 30

30 വൈശാഖമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടു് . . . 31

31 ഗുരുദക്ഷിണപ്പാന 32

32 മുറജപപ്പാന 33

33 സുഭദ്രാഹരണം പാന 34

34 നളചരിതം പാന 35

35 ദൂതവാക്യം പാന 36

36 മൂകാമിമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടു് 37

37 പ്രബോധചന്ദ്രോദയം പാട്ടു് 38

38 കുരിയാറ്റപ്പാട്ടു്—ഇതിവൃത്തം 39

39 രാമേശ്വരയാത്ര ഓട്ടംതുള്ളൽ 40

40 അപ്പക്കഥ 41

40

കിളിപ്പാട്ടുകളും ആട്ടക്കഥകളും

(ക്രി. പി. പതിനെട്ടാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം തുടർച്ച)

1 കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടി (900-970)

ജീവചരിത്രം

പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിൽ അകത്തേത്തറ അംശത്തിൽ ഒലവക്കോട്ടു തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് അര മൈൽ വടക്കുകിഴക്കായി കല്ലേക്കുളങ്ങര എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഭഗവതീക്ഷേത്രവും അതിനു സ്വല്പം തെക്കു മാറി ഒരു ശിവക്ഷേത്രവുമുണ്ട്. കല്ലേക്കുളങ്ങര ഭഗവതിയെ ഏമൂർ (എരുമയൂർ) ഭഗവതി എന്നും പറയുന്നു. ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കേ നടയിൽ മതിലിനെ തൊട്ടുള്ളതാണ് രാഘവപ്പിഷാരടി ജനിച്ച പിഷാരം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം 900-ആമാണ്ടിനും 970-ആമാണ്ടിനും ഇടയ്ക്കാണെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. പിഷാരടിയെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചതു സേതുമാഹാത്മ്യത്തിൽ "കൃഷ്ണനാമഗ്രജന്റെ കാരുണ്യമുണ്ടാകണം" എന്നും, വേതാളചരിത്രത്തിൽ "വിഷ്ണുപാദാനുഷക്തൻ കൃഷ്ണനാം ഗുരുവിന്റെ ധൃഷ്ണുവാം കൃപയ്ക്കെന്നിൽത്തൃഷ്ണ ചെറ്റുണ്ടാകണം" എന്നും അദ്ദേഹം വന്ദിച്ചിട്ടുള്ള തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി തന്നെയായിരിക്കണം. ആ ഭാഷയിൽ വ്യാകരണാന്തം പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചതിനു പുറമേ കവി ജ്യോതിഷത്തിലും നിപുണനായിത്തീർന്നു. തദനന്തരം ഒരു വിദ്യാലയം സ്വന്തമായി ഏർപ്പെടുത്തി അതിൽ ശിഷ്യന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചു താമസിക്കുകനിമിത്തം അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം മണലൂരെഴുത്തച്ഛൻ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുവന്നു. പിഷാരടിയുടെ പ്രധാനശിഷ്യൻ കടിയംകുളത്തു ശൂപ്പമേനോനാണ്. മേനോൻ കാവേരീമാഹാത്മ്യത്തിൽ "ഗോവൃന്ദാരകന്മാരും രാഘവാചാര്യേന്ദ്രനും ഗോവിന്ദാചാര്യൻതാനും തുണപ്പാൻ വന്ദിക്കുന്നേൻ" എന്നും "ധീമന്മാനസഹംസമണലൂരാചാര്യേന്ദ്രശ്രീമൽപാരമ്പര്യക്ഷീരാബ്ധിശീകരഭൃതൻ" എന്നും തേനാരിമാഹാത്മ്യത്തിൽ "രാഘവനായ ഗുരുനാഥന്റെ കൃപാബലം ലാഘവമെന്നിയേ സംപൂർണ്ണമായുണ്ടാകണം" എന്നുമുള്ള പംക്തികളിൽ സ്മരിച്ചിട്ടുള്ള രാഘവനും മണലൂരാചാര്യനും അദ്ദേഹമാകുന്നു. പാരമ്പര്യശബ്ദത്തിനു ഗുരുശിഷ്യബന്ധമെന്ന് അർത്ഥം കല്പിച്ചാൽ മതി എന്നു തോന്നുന്നു. മണലൂരാണ് പിഷാരടിയുടെ മൂലകുടുംബം എന്നറിയാം. പിഷാരടിക്കുമുൻപ് ആ കുടുംബത്തിൽ പണ്ഡിതനായ മറ്റൊരു സംസ്കൃതാധ്യാപകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തെയാണ് ശൂപ്പമേനോൻ പരാമർശിക്കുന്നതെന്നും വരാനും പാടില്ലായ്കയില്ല. എന്നാൽ അതിനു തെളിവൊന്നും കിട്ടീട്ടില്ല.

അതിൽപ്പിന്നീടു പിഷാരടി അന്നത്തെ പാലക്കാട്ടു രാജാവായ ഇട്ടിക്കോമ്പി അച്ചന്റെ സദസ്യനായിത്തീർന്നു. വേതാളചരിത്രവും പഞ്ചതന്ത്രവും ആ രാജാവിന്റെ നിയോഗമനുസരിച്ചാണ് അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചത്.

> "അതിപാമരനഹം മതിപോലിട്ടിക്കോമ്പി–
> ക്ഷിതിപാജ്ഞയാ പുനരിതു ഭാഷയാക്കുവൻ:
> തരണിനിയോഗത്താലരുണൻപോലും തമോ–
> ഹരണം ചെയ്യുന്നീലേ കിരണമില്ലായ്കിലും?"

എന്ന് ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും

> "ഹരിചരണസരസിജമധൂളിമധുവ്രതൻ
> ഹാരിദ്രവർണ്ണപ്രഭഞ്ജനാങ്ഗപ്രഭൻ
> വിമതവനദവദഹനബാഹുപ്രതാപവാൻ
> വീര്യാഭിരാമനിട്ടിക്കോമ്പിമന്നവൻ
> പലരുമറിവതിനു ശുഭകഥകളിതി ഭാഷയായ്–
> പ്പാടീടുമാറാക്കുവാൻ നിയോഗിക്കയാൽ
> മതിമഹിമ മയി ചെറുതുമില്ലെന്നിരിക്കിലും
> മാനം നടിച്ചിവണ്ണം ചമച്ചീടിനേൻ"

എന്ന് അവസാനത്തിലും മാത്രമല്ല, ഓരോ കഥയുടേയും ഉപസംഹാരത്തിലും കവി തന്റെ പുരസ്കർത്താവിനെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു.

പഞ്ചതന്ത്രത്തിലും

> "കുടലർകാലനിട്ടിക്കോമ്പിമന്നവൻ
> ഗൂഢമാം പഞ്ചതന്ത്രം ഭാഷയാക്കുവാൻ
> മൂഢനാമെന്നോടു ശാസനം ചെയ്കയാൽ–
> ത്തേടുന്നു ഞാനിതിന്നാഗ്രഹം മാനസേ"

എന്നൊരു പ്രസ്താവന കാണുന്നുണ്ട്.

പാലക്കാട്ടുദേശം ഹൈദർ 932-ആമാണ്ടിടയ്ക്കു കീഴടക്കിയപ്പോൾ അച്ചൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തായിത്തീർന്നു. ആ ജേതാവിനു പാലക്കാട്ടുകോട്ടയ്ക്കു കല്ലിടുവാൻ മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചതു പിഷാരടിയായിരുന്നു എന്നു പഴമക്കാർ പറയുന്നു. ഹൈദർ കാലാന്തരത്തിൽ അച്ചനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി ശ്രീരങ്ഗപട്ടണത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ഇട്ടിപ്പങ്ങി അച്ചൻ വലിയ രാജാവായി. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ കവിയെ പല പ്രകാരത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കുകയും അനന്യശരണനായ അദ്ദേഹം തന്റെ മനോവേദന കുലദേവതയായ കല്ലേക്കുളങ്ങര ഭഗവതിയോടു തന്നെ നിവേദനം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പാടിയ 'അറ'മാണ് "ധരാധരരാജകന്യേ" എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന ഗാനം,

> "ധരാധരരാജകന്യേ! പാഹി മാം
> കലിദോഷമോചനേ!
> കൊടുമതേടിന പാപപടലം
> പൊടിപെടുമാറരുളണം;
> മമ കുടലരും മുടിയണം; കാത്തിടേണം (ധരാധര)
>
> മന്നവനെങ്കിലുമെന്നിൽപ്പകപ്പവൻ
> പിന്നെയില്ലെന്നു വരേണം;
> അതിനിന്നു നീ വരം തരേണം (ധരാധര)"

എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്തുതഗാനം തുടർന്നുപോകുന്നു. ആ ഇട്ടിപ്പങ്ങി അച്ചൻ 967 കന്നിമാസത്തിൽ വെടിവെച്ച് ആത്മഹത്യചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞു പിഷാരടി തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു പോയി വീരകേരള വർമ്മത്തമ്പുരാനെ ആശ്രയിച്ചു കുറേക്കാലം താമസിച്ചു എന്നു ചിലർ പറയുന്നതിനു തെളിവൊന്നുമില്ല. കവി മരിച്ചതു സ്വദേശത്തുവച്ചു തന്നെയായിരുന്നിരിക്കണം. 990 വരെ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നുവോ എന്നുള്ളതും സംശയാസ്പദമാണ്. വേതാളചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രതീകം 991 മിഥുനമാസത്തിൽ എഴുതിയതു കൊടുങ്ങല്ലൂരിനു സമീപമുള്ള ഒരു ഭവനത്തിൽ നിന്നു കിട്ടീട്ടുണ്ട്.

കൃതികൾ

രാഘവപ്പിഷാരടിയുടെ കൃതികളായി (1) സേതുമാഹാത്മ്യം (2) വേതാളചരിത്രം (3) പഞ്ചതന്ത്രം ഈ മൂന്നു കിളിപ്പാട്ടുകളും രാവണോത്ഭവം ആട്ടക്കഥയുമേ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നളചരിതം അഞ്ചു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥയായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം തൃപ്പൂണിത്തുറ ഈടുവെപ്പിലുണ്ട്. അതു പിഷാരടിയുടെ വാങ്മയമല്ലെന്നും പ്രത്യുത മധ്വമതാവലംബിയായ വീരകേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ തന്നെയാണ് അതിന്റെ പ്രണേതാവെന്നും ഉറപ്പിച്ചുതന്നെ പറയാം. ആ നൃത്യപ്രബന്ധത്തിലെ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകമാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്.

> "ദേവാഭോ ഹയമേധമുഖ്യമുഖകൃച്ഛ്രീമധ്വശാസ്ത്രാശ്രിതോ
> ദേവദ്രുസ്സജനാർത്ഥിനാം പുരഹരേന്ദ്രാനംഗദേവോപമഃ
> ഓജഃപ്രാഭവരൂപരൂപസുഗുണേഷ്വാസീൽ സുനീതിസ്സുധീ–
> ർഗ്ഗോവിന്ദാംഘ്രിരതസ്സദാ നിഷധഭൂപഞ്ചക്രവർത്തീ നളഃ"

നളമഹാരാജാവിനെ മധ്വശാസ്ത്രാശ്രിതനാണെന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതു തമ്പുരാന്റെ കവനപരിപാടിക്കേ യോജിക്കുന്നുള്ളൂ. അവിടുത്തെ ആട്ടക്കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞാൻ നളചരിതം ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുമുണ്ട്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ രാവണോത്ഭവം തൃപ്പൂണിത്തുറവെച്ചാണ് കവി നിർമ്മിച്ചതെന്നുള്ള ചിലരുടെ അഭ്യൂഹവും അനാസ്പദമാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

ചാണക്യസൂത്രം പിഷാരടിയുടെ കൃതിയാണെന്നു വാദിക്കുന്നതും യുക്തിസഹമല്ല. 921-ആമാണ്ടു പകർത്തിയെഴുതിയ ആ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ഒരു പ്രതീകം കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ ഇതിനുമുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സേതുമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്

സേതുമാഹാത്മ്യവും വേതാളചരിത്രവും പിഷാരടിയുടെ രണ്ടു ബൃഹൽകാവ്യങ്ങളാണ്; സേതുമാഹാത്മ്യം (1) ചക്രകാണ്ഡം (2) വേതാളകാണ്ഡം (3) ശ്രീരാമാകാണ്ഡം (4) സാധ്യകാണ്ഡം (5) കല്യാണകാണ്ഡം (6) രാമനാഥകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ ആറു കാണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കിളിയെക്കൊണ്ടല്ല തന്റെ ഒരു ഗാനകൃതിയിലും കഥ പറയിക്കുന്നത്. നൈമിശാരണ്യത്തിൽ ഒരു കാലത്തു ശൗനകപ്രഭൃതികളായ ഇരുപത്താറായിരം മഹർഷിമാർ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ അവർക്കു മുഖ്യമായ കൈവല്യസാധനം എന്തെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി സംശയമുണ്ടായി. അപ്പോൾ വ്യാസശിഷ്യനായ സൂതൻ അവിടെ യദൃച്ഛയാ ചെന്നുചേരുകയും അദ്ദേഹത്തോട് അവർ തങ്ങളുടെ ആ സംശയത്തിനു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. സൂതൻ ഉടനെ "ഉണ്ടെടോ രാമേശ്വരമെന്നൊരു ദേവാലയം കണ്ടവർക്കെന്നല്ല കേട്ടവർക്കുമുണ്ടാം മോക്ഷം" എന്നു രാമേശ്വരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വർണ്ണിക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നു. അവിടെയുള്ള നാല്പത്തിമൂന്നോളം തീർത്ഥങ്ങളേയും അവ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളേയും കവി സരസമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷ പ്രായേണ സമാകർഷകമാണെങ്കിലും സംസ്കൃതജടിലമാണ്. കേക, കാകളി, കളകാഞ്ചി ഈ മൂന്നു വൃത്തങ്ങളിലാണ് ഈ കാവ്യവും വേതാളചരിത്രവും നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

> "ശങ്കര ശിവ ശിവ! ശങ്കര ശിവ ശിവ!
> ശങ്കര ശിവ ശിവ! ശങ്കര ശിവ ശിവ!
> തിങ്കൾതൻകലയിനാലങ്കിതമൗലേ! മണി–
> ടങ്കശോഭിതപാണിപങ്കജ! മഹാദേവ!
> അങ്കിലോചന! മലമങ്കകൊങ്കയിലണി–
> കുങ്കമാങ്കിതതരപങ്കിലകളേബര!
> സങ്കടാപഹ! വിഭോ! നിൻകഴലിണ പര–
> മെൻകരളിങ്കൽ സദാകാലവും വസിക്കണം"

എന്നിങ്ങനെ ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലുള്ള ഈരടികൾ വായിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ നാം കവിതയെ അഭിനന്ദിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാകുന്നു. ചില വരികൾ രാമനാഥകാണ്ഡത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കാം.

> "നമസ്തേ രാമായ സീതാഭിരാമായ തുഭ്യം
> നമസ്തേ ലോകരക്ഷാദീക്ഷിതാനുഭാവായ
> അഹല്യാമോക്ഷപ്രദപാദപാംസവേ നമോ
> മഹത്വംബുധേ! നിശാചരസംഹർത്രേ നമ:
> താടകാശരീരസമ്പാടനായ തേ നമോ
> ഹാടകാഞ്ചിതഭൂഷാധാരിണേ നമോ നമ:
> കൗശികാധ്വരപ്രത്യൂഹാപഹാരിണേ നമഃ
> കൗശികാരാതിപ്രാണഹാരിണേ നമഃ
> മാരീചസുബാഹുമുഖ്യാശരപ്രണാശിനേ
> ഘോരശാംഭവകോദണ്ഡച്ഛിദേ നമോ നമഃ
> സീതാവല്ലഭായ തേ ലോകഹേതവേ നമഃ
> പൂതചാരിത്രായ തേ സന്തതം നമോ നമഃ
> രേണുകാത്മജപ്രശാന്തിപ്രദായിനേ നമോ
> ബാണകോദണ്ഡാഞ്ചിതപാണയേ നമോ നമഃ"

വേതാളചരിത്രം കിളിപ്പാട്ട്

പിഷാരടിയുടെ കൃതികളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതു വേതാളചരിത്രംതന്നെ. അതിനു വേതാളപഞ്ചവിംശതി കഥയെന്നും പേർ കാണുന്നു. സോമദേവന്റെ കഥാസരിത്സാഗരത്തിൽ ദ്വാദശവിഭാഗമായ ശശാങ്കവതീലംബകത്തിലും ക്ഷേമേന്ദ്രന്റെ ബൃഹൽകഥാമഞ്ജരിയിൽ നവമവിഭാഗമായ ശശാങ്കവതീലംബകത്തിലും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വേതാള പഞ്ചവിംശതികഥതന്നെയാണ് വേതാളചരിത്രത്തിലെയും ഇതിവൃത്തം. പിഷാരടിയുടെ ഗാനം ക്ഷേമേന്ദ്രകൃതിയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രമായ വിവർത്തനമാണെന്നു പറയാം. കവി തന്റെ സകല മനോധർമ്മങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ സമർത്ഥമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദവിഷയത്തിൽ ഗിരിജാകല്യാണകർത്താവിനേയും അർത്ഥവിഷയത്തിൽ കൃഷ്ണഗാഥാകാരനേയുമാണ് അദ്ദേഹം അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭാഷയിലെ ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ഒരു കിളിപ്പാട്ടായി വേതാളചരിത്രത്തെ പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ഉപക്രമത്തിലുള്ളതും താഴെ കാണുന്നതുമായ ഈരടികൾ ഗിരിജാകല്യാണത്തിലെ ആ ഘട്ടത്തിലുള്ള ഈരടികളുമായി ഭാവുകന്മാർ തട്ടിച്ചുനോക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കും.

> "ഗണനാതീതഗുണൻ ഗണനായകൻ മമ
> ഭണനം ചെയ്‌വാനായിത്തുണചെയ്യേണം സദാ.
> കനകനിറം പൂണ്ടോരനഘ മഹാലക്ഷ്മി
> ഘനകാരുണ്യശീല വിനകൾ തീർത്തിടേണം.
> കമലാസനമുഖകമലാലയേ! ദേവി!
> വിമലതനോ! മമ ശമലം നീക്കീടേണം.
> നന്ദനന്ദനനെയും വന്ദനം ചെയ്തീടുന്നേൻ;
> മന്ദനാമെനിക്കിന്നാനന്ദത്തെ നല്കീടേണം.
> ഇന്ദിരയ്ക്കനാരതം മന്ദിരഭൂതൻ ജഗൽ–
> സുന്ദരൻ ജനാർദ്ദനൻ മന്ദരാചലധരൻ."

പ്രതിഷ്ഠാനനഗരിയുടെ വർണ്ണനംകൊണ്ടാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്. "പ്രതിഷ്ഠാനാഭിധാനോസ്തി ദേശേ ഗോദാവരീതടേ" എന്നു സോമദേവനും, "ശ്രീത്രിവിക്രമസേനോഭൂൽ പ്രതിഷ്ഠാന പുരേ നൃപഃ" എന്നു ക്ഷേമേന്ദ്രനും മിതഭാഷികളായി നിലകൊള്ളുമ്പോൾ, വാവദൂകനായ പിഷാരടി "ഭുവനാലങ്കാരമായവനീതലേ ലക്ഷ്മീഭവനം പ്രതിഷ്ഠാനനഗരം മനോഹരം" എന്നും മറ്റും അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ മുപ്പത്തിമൂന്ന് ഈരടികളിൽ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ

> "യദ്യശോദർപ്പണതലേ താരഹാരവിഭൂഷിതൈ:
> ബിംബിതേവ വിഭാതി ദ്യൗരിന്ദുമാർത്താണ്ഡകുണ്ഡലാ"

എന്ന ക്ഷേമേന്ദ്രന്റെ പദ്യം പിഷാരടി

> "യദ്യശോദർപ്പണത്തിൽ സദ്യശ്ശോഭിക്കും പുന–
> രുദ്യത്താരങ്ങളാകും ഹൃദ്യഹാരങ്ങളോടും
> ഇന്ദുമാർത്താണ്ഡന്മാരാം സുന്ദരകുണ്ഡലം പൂ–
> ണ്ടിന്ദുകാന്തിയാൽ ദ്യോവും മന്ദഹാസിനീ തദാ"

എന്നു ഒരു കേവലവിവർത്തകന്റെ മട്ടിലും ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രസ്തുത കൃതിയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം.

> "ധനവതിയൊടൊരു ദിവസമഴകൊടു രമിക്കുവാൻ
> ധാത്രീസുരൻ ധനം വാങ്ങുകകാരണം
> അവനിപനു ജനകനവനല്ലെന്നു നിർണ്ണയ–
> മാത്മവാനല്ലോ ഭവാൻ വിചാരിക്കെടോ.
> സുമവിശിഖസമനരിക സംപ്രാപ്തകാഞ്ചനൻ
> സൂര്യപ്രഭനുമവന്റെ പിതാവല്ല.
> വിധിവിഹിതനൃപതികുലസംസ്കാരകർമ്മണാം
> വിസ്മയം മൂലമായ് വന്നുകൂടീ ധനം.
> നൃപതികരപരികലിതസംസ്കാരഭാഗിക്കു
> നിർവ്വികല്പം ലഭിക്കായ്‌വരും രാജ്യവും.
> പരമഗതി വരുവതിനു തനയജനിമൂലമായ്–
> പ്പാരിച്ച വിത്തം കൊടുത്തങ്ങു തസ്കരൻ
> അവനുടയ ജനനിയുടെ പരിണയനവും പുന–
> രാചരിച്ചാനതുമൂലം പിതാവവൻ.
> പിതുരുദയമകതളിരിലോർത്തു ചന്ദ്രപ്രഭൻ
> പിണ്ഡമവനു നൽകേണമെന്നെൻ മതം."
>
> (പത്തൊൻപതാം കഥ)

പഞ്ചതന്ത്രം

ഈ ഗ്രന്ഥം സമഗ്രമായി കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. ഇതിനെ ഇട്ടിക്കോമ്പിമന്നവന്റെ പഞ്ചതന്ത്രം എന്നു പറയുന്നത് അബദ്ധമാണ്. ഇട്ടിക്കോമ്പിയച്ചന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു പിഷാരടി രചിച്ചതാണെന്നു മുൻപു കാണിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മംഗലാപുരത്തുനിന്നു ഡാക്ടർ ഗുണ്ഡർട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പാഠമാലയിൽ ഇതിലെ ചില വരികൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷ വളരെ ലളിതമാക്കുവാൻ പിഷാരടി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റെ നിലയിലെത്തുവാൻ അതിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. നമ്പിയാരുടെ കൃതി പിഷാരടി കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചില വരികൾ പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

> "ചത്ത ശരീരമെടുത്തെണ്ണയും തേച്ചു
> നിത്യം കളിപ്പിച്ചു ചന്ദനം തേപ്പതും
> കാട്ടിൻനടുവിലിരുന്നു കരവതും
> തട്ടിൻപുറത്തു കമലം നടുവതും
> ദൃഷ്ടികൂടാതെ കണ്ണാടി നോക്കുന്നതും
> പൊട്ടനോടേറ്റമടക്കം പറവതും
> മൂഢനാം മന്നവൻതന്നെബ്ഭജിപ്പതും
> ബാധമാറും തുല്യമെന്നറിഞ്ഞീടണം."
> "അടവി മഴുകൊണ്ടു വെട്ടിയാലകച്ചീടും
> കഠിനവാചാ വെട്ടിമുറിച്ചാലകച്ചീടാ.
> കാട്ടുതീ പിടിപെട്ടു ദഹിച്ചീടിലും വനം
> വാട്ടമെന്നിയേ ചിരാൽ തളിർക്കുമസംശയം;
> ദുഷ്ടവാക്കിനാൽ ദഗ്ദ്ധമായതു തളിർക്കയി–
> ല്ലൊട്ടേറെക്കാലം കഴിഞ്ഞാലുമെന്നറിയേണം."

രാവണോത്ഭവം ആട്ടക്കഥ

രാവണോത്ഭവം ആട്ടക്കഥ പിഷാരടിയുടെ കൃതിയാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ആ കഥ അഭിനയിക്കുന്നവർ

> "കല്ലായക്കുളമധ്യവാസിനി! ശിവേ! വല്ലായ്മ ഞാൻ വല്ലതും
> വല്ലാതേ ചില ചെയ്കിലാർദ്രകൃപയാലെല്ലാം
> പൊറുത്തെന്നെ നീ
> എല്ലാ ലോകവുമല്ലൽതീർത്തു പരിപാലിക്കുന്ന നിൻ
> ചില്ലികൊ–
> ണ്ടെല്ലാ നാളുമെനിക്കു നല്ലതു വരാൻ മെല്ലെന്നു
> നോക്കേണമേ"

എന്ന ശ്ലോകം ഒടുവിൽ ചൊല്ലാറുണ്ട്, അതു പിഷാരടിയുടെ ഒരു മുക്തകമാണ്. പ്രത്യുത "വില്ലിന്നുല്ലാസമൊക്കെക്കളയുമൊരു ഭവച്ചില്ലി വല്ലീയുഗത്താൽ" എന്ന വന്ദനശ്ലോകം അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ല. അതു പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പാലക്കാട്ടു വിദ്വാൻ കോമ്പിഅച്ചന്റേതാണ്.

രാവണോത്ഭവത്തിന് ഇന്നും കഥകളിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രശംസനീയമായ പ്രചാരം കാണ്മാനുണ്ട്. രാവണനെ കൗമാരാവസ്ഥയിൽ 'കുട്ടിരാവണ'നായും വരലാഭം കഴിഞ്ഞു 'വലിയ രാവണ'നായും രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യിക്കുന്നതു പ്രേക്ഷകൻമാർക്കു കൗതുകം ജനിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യുജ്ജിഹ്വൻ ശൂർപ്പണഖയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ കഥയിലെ ഒടുവിലത്തെ രംഗം. അതിൽ കവി ആ രാക്ഷസനെ "അദ്യാതി വീരന്മാർകളിലഗ്രഗണ്യൻ" എന്നും, "വീരരണിയുന്ന മൗലി" എന്നുമാണ് വർണ്ണിക്കുന്നതെങ്കിലും, അഭിനയിക്കുമ്പോൾ ആ പാത്രത്തെ ആദ്യന്തം ഒരു ഭീരുവും ബീഭത്സനും കോമാളിയുമാക്കിയാണ് സാധാരണമായി രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാറുള്ളത്. ആ വ്യതിയാനത്തിനു കാരണമെന്തെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മറ്റു വിഷയങ്ങൾക്കെന്നപോലെ അതിനും ഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്. പ്രസ്തുതകഥ ആദ്യമായി അഭിനയിച്ച അവസരത്തിൽ വിദ്യുജ്ജിഹ്വന്റെ വേഷം കെട്ടിയ നടൻ അണിയറയിലിരുന്ന് ഉറക്കംതൂങ്ങിപ്പോയി എന്നും മറ്റുള്ളവർ പെട്ടെന്ന് ഉണർത്തിയപ്പോൾ ഓർമ്മയില്ലാതെ മുഖം ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു തുടച്ചുകളഞ്ഞ് അലങ്കോലത്തിലാണ് അരങ്ങത്തുചെന്നു കയറിയതെന്നും ആ സംഭവത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഇന്നും ആ പാത്രത്തിന്റെ വേഷം അങ്ങനെ തന്നെ കെട്ടിവരുന്നു എന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യം അശേഷം വിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നില്ല. വിദ്യുജ്ജിഹ്വനെ അജ്ഞന്മാർ ആരെങ്കിലും പിൻകാലത്തു 'വിഡ്ഢി'ജ്ജിഹ്വനാക്കിയിരിക്കാമെന്നേ സങ്കല്പിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഏതായാലും പാമരജനങ്ങൾക്കു വിനോദിക്കുവാൻ ഇന്നത്തെ വിദ്യുജ്ജിഹ്വൻ ധാരാളം വകനൽകുന്നുണ്ട്.

കവിത മെച്ചമാണെന്നു പറവാനില്ല; പിഷാരടിയുടെ പാണ്ഡിത്യം അതിൽ ഒരിടത്തും നിഴലിച്ചിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും "മമ തനയ മാ കുരുരോദം ബാല," "ബാലികാജനമണിയുന്ന മഞ്ജുളമണി" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില പദങ്ങൾക്കു ചമൽക്കാരമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാവുന്നതാണ്.

മറ്റൊരു വേതാളചരിത്രം

റെഡ്ഡിയാർ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു വേതാളചരിത്രം കിളിപ്പാട്ടു കാണ്മാനുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റിക്കൂടി ഒന്നുരണ്ടു വാക്കുകൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞേക്കാം.

> "ഇന്ദിരാരമണനുമിന്ദിരാദേവിതാനും
> ചന്ദ്രനെദ്ധരിച്ചീടും ദേവനും ഗൗരിതാനും
> വാണീശൻതാനും പിന്നെ വാണിയും വാല്മീകിയും
> വീണയെദ്ധരിച്ചീടും മുനിപുംഗവൻതാനും
> മറ്റുമീവണ്ണം ദിവ്യജനങ്ങളെല്ലാപേരും
> മുറ്റമങ്ങെന്നിൽ കൃപയരുളീടേണം നിത്യം"

എന്നിങ്ങനെയാണ് ആ കൃതി ആരംഭിക്കുന്നത്. പ്രണേതാവാരെന്ന് അറിയുന്നില്ല. പതിനൊന്നാം ശതകത്തിലായിരിക്കണം അതിന്റെ പ്രാദുർഭാവം. കവിതയ്ക്കു ഗുണം വിരളമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

> "മിണ്ടാത്തതെന്തിവനെന്നുടെ താമസം–
> കൊണ്ടസാരം ദ്വേഷ്യമുണ്ടെന്നുറച്ചവൾ
> അന്ധകാരം നിറഞ്ഞുള്ളൊരു രാത്രിയി–
> ലന്ധയായാലിംഗനം ചെയ്തു വിപ്രനെ.
> 'പോരും പരിഭവം; പോരും പരിഭവം;
> വീര! തരിക തവാധരം സാദരം'
> എന്നു പറഞ്ഞവൾ ചുംബനം നൽകിനാൾ;
> തന്നുടെ മൂക്കവൻ പല്ലോടടുത്തിതു.
> തൊട്ടനേരം വാ പിളർന്നു കടിച്ചിതു
> പെട്ടെന്നു പ്രാണനും പോയിതു വിപ്രനും.
> മൂക്കൊരു ഖണ്ഡം മുറിഞ്ഞവൻവായിലായ്;
> മൈക്കണ്ണിയാളുമതീവ വിഷണ്ണയായ്.
> ലജ്ജയും ഭീതിയും വേദനയും പൂണ്ടു
> സജ്വരമാനസയായ്‌വന്നു മെല്ലവേ.
> എന്തിതിനിപ്പോളുപായമെന്നോർത്തവൾ
> കാന്തന്റെ ചാരത്തു ചെന്നുനിന്നീടിനാൾ.
> പിന്നെയൊരു വഴി കാണായ്കയാലവ–
> ളെന്നുടെ ഭർത്താവു നാസാപുടം മമ
> കോപിച്ചു കാരണംകൂടാതെ ഖണ്ഡിച്ചു
> പാപമേയെന്നു നിലവിളിച്ചീടിനാൾ."

2 കുടിയംകുളത്തു ശ്രുപ്പമേനോൻ (935–1000)

ചരിത്രം

കുടിയംകുളത്തു ശ്രുപ്പ (സുബ്രഹ്മണ്യ) മേനോൻ പാലക്കാട്ടു താലൂക്കിൽ പൊല്പുള്ളി അംശത്തിൽ. കുടിയംകുളത്തു വീട്ടിൽ 935-ആമാണ്ടിടയ്ക്കു് ജനിച്ചു. പൊല്പുള്ളി കൊച്ചി ചിറ്റൂർത്താലൂക്കിൽനിന്നു മൂന്നു മൈൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു മാറി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പിതാവു ചിറ്റൂർ ചമ്പത്തുവീട്ടിലെ ഒരു മന്നാടിയാരായിരുന്നു.

ഗുരുക്കന്മാർ

ശ്രുപ്പമേനോൻ അക്കാലത്തെ പേരുകേട്ട ഒരു ഭാഷാകവിയും വേദാന്തിയും ജ്യോത്സ്യനുമായിരുന്നു. തന്റെ ഗുരുക്കന്മാരെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കാവേരിമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിൽ

> “ഗോവൃന്ദാരകന്മാരും രാഘവാചാര്യേന്ദ്രനും
> ഗോവിന്ദാചാര്യൻതാനും തുണപ്പാൻ വന്ദിക്കുന്നേൻ.”

എന്നു് ആരംഭത്തിലും,

> “മുനിദേവാദിസേവ്യൻ കുലിയാമിക്കാലത്തിൽ
> ജനതാരക്ഷണത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടു കൃപയാലേ
> ജനിതാദരം പെരുംകുറിശ്ശിതന്നിൽ വാഴും
> വനിതാർദ്ധാംഗമീനാക്ഷീശ്വരപാദഭക്തൻ
> ഹേമാംബുജന്മാലയാവാക്പ്രസാദാധായി ശ്രീ–
> ഹേമാംബാപാദാംബുജാലംബലോലംബസ്വാന്തൻ
> ധീമന്മാനസഹംസമണല്ലൂരാചാര്യേന്ദ്ര–
> ശ്രീമൽപാരമ്പര്യക്ഷീരാബ്ധിശീകാരഭൃതൻ
> മനസാ വാചാ തന്വാ ഗുരുസേവയാ തീർണ്ണ–
> ജനിസാഗരനായ സുബ്രഹ്മണ്യോऽഹം മുദാ
> ഘനസാരാർത്ഥയാമിക്കതയെസ്സാധുസംവി–
> ദനുസാരേണ ചൊന്നേനേവർക്കുമറിവാനായ്.
> പേരായിരത്തിലേറ്റം പേരാളും തിരുനാമം
> പേരായ ധീരോദാത്തൻ സർവദാ ജയിക്കേണം”

എന്നു് അവസാനത്തിലുള്ള പംക്തിയികളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. താഴെക്കാണുന്ന ഈരടികൾ തേനാരിമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിൽ കാണുന്നു.

> “രാഘവനായ ഗുരുനാഥന്റെ കൃപാബലം
> ലാഘവമെന്നിയേ സംപൂർണ്ണമായുണ്ടാകേണം.
> ഗോവിന്ദാചാര്യപാദാംഭോരുഹരജസ്സുക–
> ളാവോളം മമ മനോമുകരേ വിളങ്ങേണം.
> ചന്ദ്രശേഖരാചാര്യനന്യദേശികന്മാരും
> സാന്ദ്രകാരുണ്യമെന്നിൽ പ്രീതിപൂണ്ടരുളേണം.
> സമ്പദാലയഭൃതൻ ശംഭുസേവകന്മാരിൽ
> മുൻപനാമെൻപിതാവൻപോടനുഗ്രഹിയ്ക്കേണം.
> കരുണാമൃതപൂർണ്ണവരുണാലയമായ
> കരുണാകരാചാര്യചരണാംബുജം കുപ്പി.
> സൂര്യജ്ഞാനാന്ധകാരസൂര്യനായീടും ശ്രീമൽ–
> സൂര്യനാരായണാചാര്യാന്തേവാസീന്ദ്രന്മാരിൽ
> പേരായിരത്തിലേറ്റം പേരുയർന്നീടും ശ്രീമൽ–
> പേരുവെന്നുലകിങ്കൽപ്പേരിയന്നരുളീടും
> സച്ചിദാനന്ദാത്മകനദ്വയനനാമയൻ
> നിശ്ചലൻ നിരാകുലനെന്നുടെ ഗുരുനാഥൻ
> ശ്രീരാമാദികളായ മുഖ്യശിഷ്യന്മാരോടും
> സ്വൈരമെന്നകക്കാമ്പിൽ വാണീടവേണം സദാ.”

ഇത്രയുംകൊണ്ടു ശ്രുപ്പമേനോനു (1) രാഘവൻ (2) ഗോവിന്ദൻ (3) ചന്ദ്രശേഖരൻ എന്നീ മൂന്നു ഗുരുക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നതായി വെളിപ്പെടുന്നു. രാഘവൻ കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടി തന്നെ എന്നു മുൻപു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറ്റു രണ്ടു ഗുരുക്കന്മാരും ആരെന്നറിയുന്നില്ല. കരുണാകരാചാര്യൻ, സൂര്യനാരായണാചാര്യൻ ഇവർ തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദരുടെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്ന കരുണാകരനെഴുത്തച്ഛനും സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനുമാണെന്നു് ഊഹിക്കണം. ‘പേരു’ എന്നൊരു ഗുരുവിനെപ്പറ്റിയും കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം സൂര്യനാരായണന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണെന്നു സങ്കല്പിക്കുവാനേ നിർവാഹമുള്ളൂ; ‘പേരു’ പേരുവെഴുത്തച്ഛൻ എന്നൊരു ദിവ്യനാണെന്നും അദ്ദേഹം ശ്രുപ്പമേനോന്റെ അദ്വൈതവിദ്യാഗുരുവായിരുന്നു എന്നും ചിലർ പറയുന്നു. പേരുവിനു ‘രാമൻ’ മുതലായി വേറേയും ചില ശിഷ്യന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. “സമ്പദാലയഭൃതൻ” അതായതു ചമ്പത്തു തറവാട്ടിൽ ജനിച്ച തന്റെ പിതാവിനെയും ശ്രുപ്പമേനോൻ സ്വഗുരുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. പെരുംകുറിശ്ശി ശിവൻ കുടിയംകുളത്തുവീട്ടുകാരുടെ പരദേവതയാകുന്നു.

3 ശ്രൂപ്പമേനോനും ധർമ്മരാജാവും

ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണകാലത്തു ശ്രൂപ്പമേനോനും തിരുവനന്തപുരത്ത് അഭയാർത്ഥിയായി ചെന്നു കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ അടിയറവച്ചു. ജ്യോതിഷത്തിൽ അതിനുമുമ്പുതന്നെ പ്രസിദ്ധി നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു മഹാരാജാവു തന്റെ ജാതകം ഗണിപ്പിക്കുകയും അതു സൂക്ഷ്മമായിക്കണ്ടതിനാൽ സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു ശംഖുമുദ്രയുള്ള ഒരു വെള്ളിത്തടിയും മറ്റു ചില സമ്മാനങ്ങളും നല്കുകയും ചെയ്തു. ആ വെള്ളിത്തടി ഇന്നും മേനോന്റെ കുടുംബക്കാർ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിയുന്നു. 1000-ആമാണ്ടിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചതായി ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ചിറ്റൂർ കുറ്റിക്കാട്ടു വലിയ എഴുത്തച്ഛൻ എന്നയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. എന്നും, ആ എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു ചിറ്റൂർ കോതാത്ത് അപ്പുമേനോൻ എന്നും പുരാവിത്തുകൾ പറയുന്നു.

കൃതികൾ

ശ്രൂപ്പമേനോന്റെ പ്രധാനകൃതി (1) കാവേരീ മാഹാത്മ്യമാണ്. അതുകൂടാതെ (2) തേനാരിമാഹാത്മ്യമെന്നും (3) കേദാരമാഹാത്മ്യമെന്നും രണ്ടു കൃതികൾകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നറിയാം. (4) കൈവല്യനവനീതം കിളിപ്പാട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്മയങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നുള്ള ഐതിഹ്യം അവിശ്വാസ്യമല്ല. കൈവല്യനവനീതം തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയല്ലെന്നു മുമ്പു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. തേനാരിമാഹാത്മ്യം ചമ്പത്തുവീട്ടുകാരുടേയും കേദാരമാഹാത്മ്യം സ്വമാതാവിന്റേയും നിർദേശമനുസരിച്ചു നിർമ്മിച്ചതാണ്.

തേനാരിമാഹാത്മ്യം

ഹ്രസ്വമെങ്കിലും ഹൃദയംഗമമായ ഒരു കൃതിയാണ് തേനാരിമാഹാത്മ്യം. തേനാരി എന്നതു പൊൽപ്പുള്ളിയിൽ നിന്നു രണ്ടു മൈൽ കിഴക്കുള്ള ഒരു ചെറിയ ദേശമാകുന്നു. അവിടെ മധ്യാരണ്യം എന്ന പേരിൽ ഒരു ശിവക്ഷേത്രവും ശരഗംഗ എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു തീർത്ഥവുമുണ്ട്; അവ രണ്ടും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. വേറെയും അവിടെ അനേകം ക്ഷേത്രതീർത്ഥങ്ങൾ കാണാം. അവയുടെയെല്ലാം ഉടമസ്ഥത എക്കണെത്ത് എന്ന നായർതറവാട്ടിലേയ്ക്ക് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തേനാരിമാഹാത്മ്യം വേറെയും പല ക്ഷേത്ര മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പോലെ, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണാന്തർഗ്ഗതമെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്; അത്തരത്തിലുള്ള അനൃതോക്തിയിൽ പാപമുണ്ടെന്നു പൂർവ്വന്മാർ കരുതിയിരുന്നില്ല. “ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണേ ധർമ്മസംഹിതായാം ഉമാമഹേശ്വരസംവാദേ കേരളഭൂഭാഗേ മധ്യാരണ്യക്ഷേത്രമഹിമാനുവർണ്ണനം” എന്നു ശ്രൂപ്പമേനോൻ അതിലെ ഇതിവൃത്തത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയും ആ മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ 67 മുതൽ 69 വരെയുള്ള മൂന്നധ്യായങ്ങളാണ് താൻ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതെന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആദ്യത്തെ അധ്യായം കേകയിലും രണ്ടാമത്തേതു കാകളിയിലും മൂന്നാമത്തേതു കളകാഞ്ചിയിലുമാണ് വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ചില ഈരടികൾ പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

ചേദിരാജാവായ സുദർശനന്റെ ധർമ്മം:

ഉദകമൊരുപൊഴുതുമൊരുവർക്കു നല്കാതെ മ–
റ്റുള്ള ദാനങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു മന്നവൻ.
സലിലമിഹ സകലദിശി സുലഭമിതി ചിന്തിച്ചു
സജ്ജനാഗ്രേസരൻ നല്കാഞ്ഞു കേവലം.
കമലഭവതനയനഥ ശാകല്യമാമുനി
കാശ്യപീനാഥനോടന്നു ബോധിപ്പിച്ചു.

സലിലവിതരണമറിക സകലജനസമ്മതം
സന്താപനാശനം സദ്യസ്സുഖപ്രദം.
ജഗതി ജലമറികയി ചരാചരജാതിയാം
ജീവജന്തുക്കൾക്കു ജീവനം നിർണ്ണയം,
ഫലമതുലമതിനു സമമില്ല മറ്റൊന്നുമേ
പാനീയശാലകൾ തീർക്ക മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ.
ഇതിപലവുമരുളി മുനിവരനുമെഴുന്നള്ളിനാ–
നേതുമേ ബോധിച്ചതില്ല നൃപേന്ദ്രനും.
കുഴികൾ കിണറുകൾ പുഴകുളംബുതടാകങ്ങൾ
കല്യകളേരികളെന്നിവയെങ്ങുമേ
നിഖിലദിശി നിരവധി നിറഞ്ഞുനിന്നീടുന്ന
നീരാർക്കു കിട്ടാത്തതെന്നോർക്കകാരണം
നിജമനസി പലതരമുറപ്പിച്ചു മന്നവൻ
നിശ്ചയിച്ചീടിനാനിങ്ങനെ നിശ്ചലം.”

കാവേരീമാഹാത്മ്യം

“പൃഥുലപ്രഭാവമാമാഗ്നേയ പുരാണത്തിൽ പ്രഥിതമായ തുലാകാവേരീമാഹാത്മ്യത്തിൽ” എന്നു ശ്രൂപ്പമേനോൻ തന്റെ വിവർത്തനത്തിനു മൂലഭൂതമായ സംസ്കൃതകൃതിയേതെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതും വാസ്തവത്തിൽ ഒരു പുരാണത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടതല്ല. ആകെ 30 അധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം. പതിനഞ്ചാമധ്യായവും പതിനാറാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗവും അടങ്ങിയ 100 ൽ ചില്വാനം ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തർജ്ജമയിൽ കാണാത്തതിനാൽ പാലക്കാട്ടു സ്വരൂപത്തിലെ വിദ്വാൻ കോമ്പി അച്ചൻ ആ ഭാഗങ്ങൾ സ്വയം വിവർത്തനം ചെയ്ത് അതിൽ ഘടിപ്പിച്ചാണ് 1063-ൽ ആ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഹരമായ കാവ്യരചനയ്ക്കു ഉദാഹരണമായി ചില ഈരടികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

കാലദൂതന്മാർ:

“വെട്ടെന്നും കെട്ടെന്നും മെയ്പൊട്ടിക്ക ഞെരിക്കെന്നും
പെട്ടെന്നു ഘുഷ്ടകഷ്ടോൽകൃഷ്ടനിഷ്ഠുരവാദം
മുൽഗരശൂലഗദാഖൾഗാദി ധരിച്ചതി–
മുഷ്കരന്മാരായുള്ളോരന്തകദൂതന്മാരും
ലോഹപാശങ്ങളാലേ ദേഹബന്ധനം ചെയ്തു
സാഹസാലിഴച്ചിഴച്ചാഹന്ത! തലകീഴായ്
അടിച്ചും മെയ്യെല്ലുകളൊടിച്ചും സാരമേയം
കടിച്ചും കല്ലുകൊണ്ടു പൊടിച്ചും ക്രകചത്താൽ
മുറിച്ചും വാളാൽ വെട്ടിത്തെറിച്ചും കനലിന്മേൽ
മറിച്ചും തിരിച്ചുമിട്ടെരിച്ചും പൊരിച്ചിട്ടും
കല്ലിലിട്ടിഴച്ചിട്ടും തല്ലിയും പഴിച്ചിട്ടും
മുള്ളിലും ചുട്ട മണലിങ്കലുമുഴച്ചിട്ടും
കരഞ്ഞും കണ്ണീർമഴ ചൊരിഞ്ഞും പൈദാഹത്താൽ–
പ്പൊരിഞ്ഞും മനതളിരെരിഞ്ഞും ശിവശിവ!
ഘോരമായീടും മഹാരൗരവമെന്നു പേരാം
നാരകേ കൊണ്ടുചെന്നു പാരാതെ തള്ളീടിനാർ.”

കേദാരമാഹാത്മ്യം

ഇതു കേദാരവ്രതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുന്ന ഒരു കൃതിയാണ്.

കഥ

ഒരവസരത്തിൽ കൈലാസത്തിൽവച്ചു പാർവ്വതീ പരമേശ്വരന്മാരുടെ പ്രീതിക്കായി നാരദാദിഗായകന്മാർ പാടുകയും ഉർവശി തുടങ്ങിയ അപ്സരസ്ത്രീകൾ ആടുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കവേ പരമേശ്വരൻ രംഭയുടെ ആട്ടത്തിൽ വിശേഷിച്ചു കൌതുകം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഭൃംഗിരടി ആ നർത്തകികളുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു വികടലാസ്യം തുടങ്ങുകയും പരമേശ്വരൻ ആ ഗണാധ്യക്ഷന്റെ നർത്തനത്തിൽ സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉടൻ ഭൃംഗിരടി വീണ്ടും

“അംബികതന്നെയൊഴിഞ്ഞംബുജശരാരിയാ–
മമ്മഹേശനെ മന്ദം മന്ദമായ് വലംവെച്ചു
വണങ്ങി വണങ്ങിക്കൊണ്ടാടിയാടിനാനപ്പോ–
ളിണങ്ങും കളി കണ്ടു തെളിഞ്ഞാരെല്ലാവരും.”

ആ സമയത്തിൽ “കുണങ്ങി നാണംകൊണ്ടു വണങ്ങി മഹേശ്വരി ഞണുങ്ങി മൃത്യുഞ്ജയൻതന്നോട്” ‘ഇവൻ എന്നെ ഒഴിച്ച് അങ്ങയെമാത്രം വലംവയ്ക്കാൻ കാരണമെന്ത്? ’എന്നു ചോദിച്ചതിനു ഭർത്താവു ശിവശക്ത്യാത്മകമായുള്ളതെല്ലാം മിഥ്യയാണെന്നറിയുന്ന ആത്മജ്ഞാനികൾ ശിവനെമാത്രമേ ഭജിക്കൂ എന്നും ശക്തിയെ ഉപാസിക്കുകയില്ലെന്നും ധരിപ്പിക്കുന്നു. അതു കേട്ടു പാർവ്വതി കുപിതയായി ഭൃംഗിരടിയുടെ ശരീരശക്തി മുഴുവൻ തന്നിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു; എങ്കിലും ഭഗവൽപ്രസാദത്താൽ ആ ഗണാധിപനു തന്നിമിത്തം യാതൊരു ക്ഷതിയും സംഭവിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇനി ഭർത്തൃശരീരാർദ്ധം ലഭിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുകൂടി പാർവ്വതി ഗൗതമമഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. അപ്പോൾ കാട്ടിലേയ്ക്കു പോയിരുന്ന മഹർഷി തിരിയെ വന്നപ്പോൾ കണ്ട ആശ്ചര്യത്തെ കവി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

“കുഴിഞ്ഞ പുഴകളിലൊഴിഞ്ഞുതാഴും ജലം
ചുഴിഞ്ഞുപൊങ്ങി മിട്ടാൽ വഴിഞ്ഞു കാണായ്വന്നു.

കൊഴിഞ്ഞൊരിലകളും തഴഞ്ഞു പൂന്തേന്മഴ
പൊഴിഞ്ഞു ഫലിച്ചൊക്കെക്കുഴഞ്ഞു വൃക്ഷങ്ങളും,
കഴിഞ്ഞു വൈരം തമ്മിലഴിഞ്ഞ മനസ്സോടു–
മിഴഞ്ഞ ജന്തുക്കളും കുഴഞ്ഞു കളിക്കുന്നു.
പുലിയും ഗോവും പാമ്പുമെലിയും തരക്ഷവും
കലയും സിംഹമാനത്തലവന്മാരുമേവ.”

ദേവിയുടെ ആഗ്രഹമറിഞ്ഞപ്പോൾ ഗൗതമൻ കേദാരവ്രതമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ശ്രീപരമേശ്വരൻ ദേവിയുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു ശരീരാർദ്ധം ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

പിന്നീടു കവി പ്രസ്തുതവ്രതമനുഷ്ഠിച്ചു നന്ദികേശ്വരൻ “ഭവസദനദ്വാരാധിപത്യ” വും ദേവലൻ ബ്രഹ്മഹത്യാശാപവിമോചനവും മറ്റും സമ്പാദിച്ച കഥകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നന്ദികേശ്വരനോട് ആ വ്രതനിയമങ്ങൾ യഥാവിധി ഗ്രഹിച്ചു ചിത്രാംഗദൻ എന്ന ഗന്ധർവ്വശ്രേഷ്ഠൻ ഭരതഖണ്ഡത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച് അതു വജ്രദന്തൻ എന്ന രാജാവിന് ഉപദേശിച്ചു എന്നും ആ രാജാവ് അതിന്റെ അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് വജ്രപാണിക്കു സമപ്രാഭവനായിത്തീർന്നു എന്നും ഉപന്യസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തിൽ പുണ്യവതി എന്നും ഭാഗ്യവതി എന്നും സഹോദരിമാരായ രണ്ടു വേശകന്യകമാർ ആ വ്രതാനുഷ്ഠാനം കൊണ്ടു രാജമഹിഷികളായി ഭവിക്കുന്നു. അവരിൽ ഭാഗ്യവതി ഐശ്വര്യമദം വർദ്ധിച്ചതുമൂലം ആ അനുഷ്ഠാനം മുടക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഭർത്തൃപരിത്യാഗദുഃഖത്തിൽ അകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠത്തിയായ പുണ്യവതി കാര്യം മനസ്സിലാക്കി അനുജത്തിയുടെ മകനെക്കൊണ്ട് ആ വ്രതം നോല്പിച്ചു ഭാഗ്യവതിയെ വീണ്ടും ഭാഗ്യവതിയാക്കുന്നു.

കവിതാരീതി

താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഈരടികൾ ഗൗതമ മഹർഷി പാർവതീദേവിയെ കാണുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളവയാണ്.

“ഇരുളും തമാലവും വിരളും പരിചു നീ–
ണ്ടരുളും നിറംപൂണ്ടു ചുരുളും കേശപാശം,
തരളാളികൾ മണ്ടിമുരളുംവണ്ണം ചെറു–
ത്തരുളുമളകങ്ങൾ കുരുളും സുഷമയും,
കുടിലം ചന്ദ്രഖണ്ഡമടലിലൊളിച്ചിടും
ചടുലഭംഗിതേടും നിടിലതിലകവും,
മല്ലികാഭല്ലവില്ലെത്തല്ലി വെല്ലുന്ന ചില്ലീ–
വല്ലികാമതല്ലികാകല്ലോലവിലാസവും,
ചരണസരോരുഹശരണാഗതജന–
ഭരണലോലായതകരുണാകടാക്ഷവും,
പത്മങ്ങളുടെ നവകർണ്ണികാകാന്തിക്കൊരു
സത്മമായ് വിളങ്ങീടും മഞ്ജുളനാസികയും,
മദനരസസാരസദനമായീടുന്ന
രദനച്ഛദങ്ങളിൻമൃദുലപ്രകാശവും. . .
ഉദരലഘിമയുമുദധിനിറംകോലും
മൃദുലരോമാളിയും മധുരം നാഭിദേശം
പൂഞ്ചേലമീതേ മണിലാഞ്ഛിതമായി മിന്നും
കാഞ്ചനവിരചിതകാഞ്ചിയും ജഘനവും,
തുടിയും ചെറുത്ത പൊൽക്കൊടിയുമടിക്കുപ്പ–
മിടയും, കദളിയോടിടയും തുടകളും,
പിണങ്ങി മണിച്ചെപ്പു ഞണുങ്ങി ലഘുതരം
വണങ്ങും മുഴങ്ങഴലിണങ്ങും കണങ്കാലും,
ശിഞ്ജാരഞ്ജിതമണിമഞ്ജീരമണിഞ്ഞതും
കഞ്ജമഞ്ജലിചെയ്യും മഞ്ജുളശ്രീപാദവും–
കേശാദിപാദമേവം കേശവവിരിഞ്ചനാ–
കേശാദിധ്യായമാനം ക്ലേശാദിവിനാശനം.”

നല്ല കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ ഒന്നാണ് കേദാരമാഹാത്മ്യം എന്ന് ഇനി വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കേകാവൃത്തംമാത്രമേ കവി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

കൈവല്യനവനീതം

കൈവല്യനവനീതത്തിന്റെ മൂലം ഒരു തമിഴ്കൃതിയാണെന്ന മുൻപുതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിൽ കവി തന്റെ ഗുരുനാഥന്മാരിൽ ആരെയും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തു സ്മരിച്ചിട്ടില്ല.

“ശ്രീഗുരുപാദാംബുജം മനസ്സിൽസ്സദാകാലം
ശിരസ്സിലാദേശവും ധരിച്ചു വാഴും നമ്മെ
ഗുരുശ്രീകടാക്ഷമൊന്നുണ്മയാം ശ്രേയസ്സനു–
സരിക്കെന്നതേ വേണ്ടൂ; ഗുരവേ നമോ നമഃ”

എന്നേ ആ പ്രകൃതത്തിൽ പറയുന്നുള്ളൂ. നവനീതത്തിൽ പൂർവ്വതത്വബോധകമെന്നും സന്ദേഹനിവർത്തകമെന്നും രണ്ടു പടലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അദ്വൈതവേദാന്തമാണ് പ്രതിപാദ്യം. മാതൃക കാണിക്കുവാൻ ചില ഈരടികൾ ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

“എന്തിനു വിചാരമെന്നാകിലോ സദൃഷ്ടാന്തം
ഹന്ത! ചൊല്ലുവൻ; വേഷം മാറിയ ജനങ്ങളെ
അന്തരാ അറികേണ്ടിൽഗ്ഗൂഢമാം സ്വഭാവത്തി–
ന്നാന്തരം ശീലം ചിഹ്നമാരാഞ്ഞങ്ങറിയാതെ
ഓടിയും കരണങ്ങൾ മറിഞ്ഞുമിടയിടെ–
ച്ചാടിയും മീൻതുള്ളിയുമുയർന്നു കമ്പത്തിന്മേൽ
പേടികൂടാതെയേറിച്ചാടിയും ചക്രംതിരി–
ഞ്ഞീടെഴും കർമ്മത്തിനാലവരെയറിയാമോ?
എന്നതുപോലെ വിചാരത്തിനാലൊന്നാലെന്നി–
യന്നദാനാദിജപം തപസ്സും യാഗാദിയും
ധന്യശാസ്ത്രാമ്നായപാഠാദികർമ്മങ്ങളൊന്നാൽ–
ത്തന്നെത്താനറികെന്നതെന്നുമേ വന്നുകൂടാ.”

4 നെടുമ്പയിൽ കൊച്ചുകൃഷ്ണനാശാൻ (931–987)

ജനനം

നെടുമ്പയിൽ കൊച്ചുകൃഷ്ണനാശാൻ 931-ആമാണ്ട് അഷ്ടമിരോഹിണിനാളിൽ തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ അയിരൂർ പകുതിയിൽ ചെറുകാൽകരയിൽ കിഴക്കേ മംഗലശ്ശേരി വീട്ടിൽ ജനിച്ചു. ആ തറവാട്ടിന് നെടുമ്പയിൽ എന്നും പേരുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ പ്രസിദ്ധദൈവജ്ഞനായ മാവേലിക്കര ചെറിയനാട്ടു പുലിമുഖത്തു പോറ്റിയുടെ ശിഷ്യനും ഒരു നല്ല ജ്യോത്സ്യനുമായ ചെറുകോൽ ചെറുവേലിത്തുണ്ടിയിൽ രാമനാശാനായിരുന്നു. പുലിമുഖത്തു പോറ്റി മരിച്ചതും കൃഷ്ണനാശാൻ ജനിച്ചതും ഒരേ കൊല്ലത്തിലാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം

ആശാന്റെ ആദ്യത്തെ ഗുരു പിതാവുതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീടു കോഴിക്കോട്ടു ശൂലപാണിവാരിയരോടും അദ്ദേഹം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചതായിക്കാണുന്നു. ആറന്മുളവിലാസം ഹംസപ്പാട്ടിൽ

> “രാമനെന്നെല്ലാടവും വിശ്രുതനായിട്ടഭി–
> രാമനാമാശാസിതാവെന്നുള്ള കീർത്തിയോടും
> ഗുരുദൈവജ്ഞന്മാർക്കും ഗുരുഭൂതനാമെന്റെ
> ഗുരുവാം പിതാവിന്റെ ചരണാംബുജം വന്ദേ.
> ഗുരുവിൻഗുരു വ്യാഘ്രമുഖമന്ദിരവാസി
> ഗുരുകാരുണ്യശാലിതന്നെയും വണങ്ങുന്നേൻ”

എന്നും ഭാഷാജാതകപദ്ധതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ

> “ഗുരൂണാം പാദപത്മങ്ങൾ നിരൂപിച്ചുള്ളിലാദരാൽ
> ഭക്തികൈക്കൊണ്ടു ചൊല്ലീടുന്നുണ്ടു ജാതകപദ്ധതിം.
> ഗണിച്ചായു: പ്രമാണത്തെ ഗ്രഹിപ്പാനല്പചേതസാം
> ശിഷ്യാണാം മമ കൃഷ്ണസ്യ ഗുരോ: പാദാംബുജം ബലം”

എന്നും, അവസാനത്തിൽ

> “ശ്രീമൽഷഡങ്കുരേശസ്യ കൃഷ്ണസ്യാർജ്ജുനസാരഥേഃ
> ഭക്തേന രാമശിഷ്യേണ കൃഷ്ണദാസേന ധീമതാ
> ശൂലപാണേശ്ച ശിഷ്യസ്യ കുക്കുടക്രോഡവാസിനഃ
> ഭാരത്യാതിപ്രസന്നേന ഭാഷാജാതകപദ്ധതിഃ
> വിനിർമ്മിതാ മയാ സൈഷാ വിശേഷേണ വിരാജതാം
> ഭൂഷാഭൂതാ സ്വശിഷ്യാണാം ശേഷാസനകൃപാബലാൽ”

എന്നുമുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ആ ഗുരുക്കന്മാരെ സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘കൃഷ്ണദാസേന’ എന്ന പദം ‘മയാ’ എന്നതിന്റെ വിശേഷണമാണ്. അതു കൃഷ്ണനെന്ന മറ്റൊരു ഗുരുവിന്റെ പേരല്ല.

> “ധന്വന്തരിം നമസ്കൃത്യ വിഘ്നേശം വാണിമാതരം
> ശൂലപാണിഗുരും നത്വാ വക്ഷ്യേ മർമ്മാണി ഭാഷയായ്”

എന്ന മർമ്മചികിത്സയുടെ പ്രഥമപദ്യത്തിലും ശൂലപാണിവാരിയരെ സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ജ്യോതിഷത്തിലെന്നപോലെ വൈദ്യത്തിലും ആശാന്റെ ഗുരുനാഥനായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപ്പിഷാരടിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്ന കോലത്തുനാട്ടു തൃപ്പാണിക്കരപ്പുതുവാളെന്നും, പൊതുവാളിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന പുലിമുഖത്തു പോറ്റിയുടെ ഗുരുവായ നാവായിക്കുളത്ത് ആഴാതിയെന്നുംകൂടി അദ്ദേഹം ആറന്മുളവിലാസത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള വിവരം ഞാൻ മറ്റൊരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വടക്കൻഗണനസമ്പ്രദായത്തിലും പരിശീലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരിക്കണം ആശാൻ ശൂലപാണിവാരിയരുടെ ഛാത്രത്വം സ്വീകരിച്ചത്.

അനന്തരജീവിതം

ആശാൻ അനേകം സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു പല ജ്യോത്സ്യന്മാരിൽനിന്നു പല വിധത്തിലുള്ള അറിവുകൾ നേടി സ്വദേശത്തേക്കു പോന്ന് ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ നിരന്തരമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും അതു ശിഷ്യന്മാരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും അടുത്തുള്ള ആറന്മുള ക്ഷേത്രത്തിലെ ശ്രീകൃഷ്ണനെ ഉപാസിച്ചുകൊണ്ടും ആയുശ്ശേഷം നയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു ജ്യോതിഷത്തിനുപുറമേ തച്ചുശാസ്ത്രത്തിലും അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ഒന്നുപോലെ കവനം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും സാഹിത്യമാർഗ്ഗത്തിൽ അധികം സഞ്ചരിച്ചില്ല. ഭക്തിസംവർദ്ധകങ്ങളായ അപൂർവ്വം ചില വാങ്മയങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനേ വാസനയും പാണ്ഡിത്യവും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചുള്ളു. ബാല്യംമുതല്ക്കുതന്നെ ആശാൻ കാസരോഗത്തിനും ഉദരരോഗത്തിനും വിധേയനായിരുന്നു. ഉദരരോഗത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിനു മൂക്കിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള പാലം തുളച്ച് അതിൽ ഒരു ചെറിയ സ്വർണ്ണത്തുടൽ കോർത്തിട്ടിരുന്നു എന്നും വേദനയുണ്ടാകുമ്പോൾ തുടൽ പതുക്കെപ്പിടിച്ചൊന്നു വലിച്ച് അതു തൽക്കാലത്തേക്കു ശമിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും പഴമക്കാർ പറയുന്നു.

ആറന്മുളത്തേവരെ ഭജിച്ചാണ് വായുമുട്ടൽ വാശിയാക്കിയതെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ ആറന്മുള വിലാസത്തിൽ പാടീട്ടുണ്ട്.

> “എന്നുടെ സ്വാമി ഷഡ്വംശാധിപൻ നാരായണ-
> നെന്നുടെ രോഗം തീർത്തതെത്രയുമത്യാശ്ചര്യം
> പണ്ടു ഞാൻ ചെയ്ത പാപംകൊണ്ടഹോ കാസശ്വാസം-
> കൊണ്ടെനിക്കുണ്ടായയുള്ളോരിണ്ടലെന്തുരചെയ്‌വൂ!
> ഊണുമില്ലഹോ! കഷ്ടമുറക്കമതുമില്ല;
> കാണുന്ന ജനങ്ങളും കേണുപോമെന്നേയുള്ളു.
> ചുമയ്ക്കുന്നേരം കണ്ടങ്ങിരിക്കുന്നവരെല്ലാം
> ഗമിക്കും പ്രാണനെന്നുമുറയ്ക്കും മനതാരിൽ,
> നമുക്കു സാധ്യമല്ലെന്നുറച്ചു വൈദ്യന്മാരും
> തിരിക്കുമതു കണ്ടിട്ടിരിക്കും ഞാനുമപ്പോൾ.
> കുടിക്കും വിദ്യാര്യാദികഷായമെന്നകില്ല-
> മെനിക്കു ദു: ഖമൊട്ടും സഹിച്ചുകൂടാതാനും.
> ആർത്തിനാശനനായോരെന്നുടെ കൃഷ്ണസ്വാമി
> കീർത്തിയേറീടും ഷഡ്വംശാലയേ വിളങ്ങുന്നോൻ
> തന്നുടെ പാദാംഭോജം സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു നിത്യ-
> മെന്നുടെ ഗൃഹത്തിങ്കലങ്ങനെ വസിക്കുമ്പോൾ
> രാത്രിയിൽ സ്വപ്നംകാണിച്ചന്തികേ വരേണമെ-
> ന്നത്രയുമല്ല ഭജിക്കേണ്ടുന്ന പ്രകാരവും.
> കോളംബം തൊള്ളായിരത്തെഴുപത്തയ്യാമാണ്ടിൽ
> കോമളമായ മേടമാസമെട്ടാം തീയതി
> ഭഗവാൻ സ്വപ്നംകാണിച്ചതിന്റെയാറാം ദിനം
> ഭജനത്തിനു ഞാനും ഷഡ്വംശാലയം പുക്കേൻ;
> മംഗലപ്പള്ളിൽ വടക്കേപ്പുരയതിൽപ്പാർത്തു;
> മംഗലമുണ്ടായ് വന്നു; രോഗശാന്തിയും വന്നു.”

975-ആമാണ്ടു മേടമാസം 8-നു ആണ് ആശാൻ ഭജനമാരംഭിച്ചതെന്ന് ഈ പംക്തികളിൽ നിന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ. ഒരിക്കൽ ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഒരാശാരി ‘മൂരിക്കാള’ എന്നു മൂക്കിലെ തുടൽ കണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിക്കുകയും, അപ്പോൾത്തന്നെ അസ്തപ്രജ്ഞനായി താഴെ വീഴുകയും, തദനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തേവാസിയായി ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപരിപഠനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവത്രേ.

987-ആമാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ അഷ്ടമിരോഹിണി നാളിലായിരുന്നു ആശാന്റെ നിര്യാണം. ആ ദിവസം മുൻകൂട്ടി ഗണിച്ചു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി, അന്നു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെയെല്ലാം വരുത്തി അവരുടെ മധ്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ദേഹവിയോഗം ചെയ്തത്.

മരണഹേതുകമായ രോഗം അതിസാരമായിരുന്നു. ആശാൻ യാവജ്ജീവം ബ്രഹ്മചാരിയായിത്തന്നെ കാലയാപനം ചെയ്തു. തിരുവാറന്മുളയപ്പന്റെ ഒരു വിഗ്രഹം അദ്ദേഹം സ്വഗൃഹത്തിൽ വെച്ച് ആരാധിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും അത് ഇപ്പോൾ ചെറുകാലിനു കിഴക്കു മുണ്ടപ്പുഴ എന്ന സ്ഥലത്തു തുറവിക്കാട്ടില്ലത്തെ നമ്പ്യാതിരിമാർ വെച്ചു പൂജിക്കുന്നു എന്നും അറിയുന്നു.

ശിഷ്യസമ്പത്ത്

ആശാനു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ ഒരു വലിയ ശിഷ്യസമ്പത്തുണ്ടായിരുന്നു. ആ ശിഷ്യന്മാരിൽ പ്രാഥമ്യം ആറന്മുള മങ്ഗലപ്പള്ളി ഇല്ലത്തിലെ ദക്ഷിണാമൂർത്തി മൂത്തതിനാണ് നല്കേണ്ടത്. ഓമല്ലൂർ കരുവിക്കോയിക്കൽ ഗോവിന്ദനാശാനും തൈത്തോട്ടത്തിൽ നാരായണനാശാനും പുളിവേലി ഗോവിന്ദപ്പണിക്കരും വൈക്കം നീലകണ്ഠനാശാരിയും മറ്റു നാലു പ്രധാനശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. ദക്ഷിണാമൂർത്തി മൂത്തതിന്റെ പ്രധാന ശിഷ്യനായിരുന്നു. മാന്നാറ്റ നാലേകാട്ടിൽ ബാലരാമൻ പിള്ള സംപ്രതിപ്പിള്ള. തൈത്തോട്ടത്തിൽ നാരയണനാശാന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയൻ കൊച്ചുശങ്കരനാശാനും പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. 1070-ആ മാണ്ട് ഇടവം 14-ആം നു-ആറന്മുളക്ഷേത്രത്തിൽ സ്വർണ്ണധ്വജം പ്രതിഷ്ഠിച്ചപ്പോൾ കൊച്ചുശങ്കരനാശാൻ ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിയതാണ്,

> “മൂർത്ത്യാ സ്വസംകുചിതയാ കനകാദ്രിരുച്ചൈഃ
> കാർത്തസ്വരധ്വജമിഷേണ വിഭോഃ പുരസ്താൽ
> ഭക്ത്യാ ഷഡങ്കുരപതേരവിശൽ ക്ഷണേ ഽസ്മിൻ
> രുദ്ധാംബുദസ്ഖലനദീവിലസൽ പതാകഃ”

എന്ന ശ്ലോകം. അങ്ങനെ ആശാന്റെ ശിഷ്യപരമ്പര 11-ആം ശതകത്തിന്റെ അവസാനംവരെ ദൈവജ്ഞതയ്ക്കു കേൾവിപ്പെട്ടിരുന്നു.

കൃതികൾ

നെടുമ്പിലാശാൻ ജ്യോതിഷത്തിൽ (1) ഭാഷാജാതകപദ്ധതി (2) ഭാഷാപഞ്ചബോധഗണിതം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവകൂടാതെ ജ്യൗതിഷഗന്ധിയായ (3) കണക്കുശാസ്ത്രം എന്നൊരു കൃതിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി കിട്ടീട്ടുണ്ട്. പദ്ധതിയിലെ

> “ഗ്രന്ഥബാഹുല്യഭീത്യാ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലവയോർക്കണം;
> അവയൊക്കെപ്പറഞ്ഞീടാം മേലിലെഗ്ഗോളയുക്തിയിൽ”

എന്ന ശ്ലോകം ഭാഷാഗോളയുക്തി എന്നൊരു ഗ്രന്ഥവും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നതിനു പഴുതു നല്കുന്നു. അതു കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. അവയ്ക്കുപുറമേ (4) മർമ്മചികിത്സ (5) ആറന്മുളവിലാസം ഹംസപ്പാട്ട് (6) വിഷ്ണുകേശാദിപാദ – പാദാദികേശസ്തോത്രം (സംസ്കൃതം) എന്നീ വാങ്മയങ്ങളും ഷഡങ്കുരനാഥകീർത്തനവും ചില ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളുംകൂടി അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

ഭാഷാജാതകപദ്ധതി

ഗഹനമായ ശാസ്ത്രമാണ് പദ്ധതിയിലെ വിഷയമെങ്കിലും ആശാൻ നിവൃത്തിയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം ശൈലി സരളമാക്കീട്ടുണ്ട്.

> “ദേഹികൾക്കു ജനിക്കുമ്പോൾ ദേഹേ നൂറ്റൊന്നു മൃത്യവഃ
> നില്ക്കുന്നവസരം നോക്കിദ്ദേഹനാശനഹേതവഃ.
>
> അപമൃത്യുക്കളാം നൂറുമൊന്നല്ലോ കാലമൃത്യുവും
> വിഷമങ്ങളറിഞ്ഞിട്ടു നടക്കാമെന്നിരിക്കിലോ
>
> ആയവന്നപമൃത്യുക്കൾ നൂറിനേയും ജയിച്ചിടാം,
> കാലമൃത്യു വരുന്നേരം തടുക്കാവല്ലൊരുത്തനും.
>
> എന്നിട്ടെല്ലായ്പൊഴുംതന്നെ വിഷമങ്ങളറിഞ്ഞുടൻ
> നടന്നീടുന്നവനെന്നുമപമൃത്യു വരാ ദൃഢം.”

ഇത്യാദി പംക്തികൾ നോക്കുക. പദ്ധതിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം ആയുർദ്ദായഗണത്തിലാണ് പരിസ്ഫുരിക്കുന്നത്. എല്ലാ സമ്പ്രദായങ്ങളെയും വിവരിച്ച് ആശാൻ പരമതഖണ്ഡനം സ്വമതസ്ഥാപനം യുക്തിയുക്തമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നു. പല ഗൂഢാശയങ്ങളും പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് താഴെക്കാണുന്ന ഉപദേശം അദ്ദേഹം അനുവാചകർക്കു നല്കുന്നത്.

> “ഗുരൂപദേശം ചൊല്ലുന്തു ശിഷ്യാണാമറിവാനഹം
> സാരം പത്രത്തിലാക്കൊല്ലായെന്നു സജ്ജനസമ്മതം.
>
> അസകൃദ്വാരമുപദേശിക്കിലും ഗ്രഹിയായ്കയാൽ
> അല്പബുദ്ധികളാമന്തേവാസികൾക്കറിവാനിഹ
>
> പത്രത്തിലാക്കുകെന്നല്ലോ വരു വാത്സല്യഹേതുനാ;
> ആകയാൽ പുസ്തകമിദം ഗോപ്യമായിട്ടിരിക്കണം.
>
> തങ്ങൾക്കുമിതുപോൽ സ്നിദ്ധമുണ്ടെന്നിരിക്കിലോ
> കാണിക്കാമെന്നു സിദ്ധാന്തമനുഗൃഹ്ണന്തു ദേശികാഃ”

പഞ്ചബോധഗണിതം ഭാഷ

പഞ്ചബോധം എന്ന ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാണിത്. മൂലത്തിലെ എട്ടു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രഥമഖണ്ഡം തർജ്ജമചെയ്തിട്ടില്ല. വാക്യം, ധ്രുവം, ഹാരകം, ഗ്രഹസ്ഫുടങ്ങൾ, കലിദിനാനയനം, വിഷുവദ്ധ്രുവം, വ്യതീപാതം എന്നീ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

> “ചന്ദ്രധൂളിയതിൽക്കൂട്ടു ഇഷ്ടകൊല്ലവയസ്സിനെ
> ഗോത്രനായകനെക്കൊണ്ടു പെരുക്കീട്ടതിനെപ്പുനഃ
> കലംകൊണ്ടു ഹരിക്കുമ്പോൾ വരും കലിദിനം തഥാ.
> മാസവാക്യമതും കൂട്ടിച്ചെന്ന തീയതിയും തഥാ
> കൂട്ടിയാഴ്ചയുമൊപ്പിച്ചു ഗണിപ്പൂ സൂര്യനാദിയെ.”

ഈ വരികൾ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതാണ്.

കണക്കുശാസ്ത്രം

പണ്ടത്തെക്കാലത്തു ചില ജ്യോത്സ്യന്മാർ കുടിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിലും മറ്റും പഠിക്കുന്ന ബാലന്മാർക്കുവേണ്ടി അക്കാലത്തെ രീതിയനുസരിച്ചു കണക്കുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നായി ആശാന്റെ കണക്കു ശാസ്ത്രത്തെയും പരിഗണിച്ചാൽ മതി.

സ്ഥാനപ്പെരുക്കശ്ലോകങ്ങൾ:

> “മുൻപേകസ്ഥാനമായീടും ദശസ്ഥാനമതഃ പരം
> മൂന്നാമതു ശതസ്ഥാനം നാലാമതു സഹസ്രമാം
>
> അഞ്ചാമതയുതസ്ഥാനമാറാമത്തേതുലക്ഷവും
> പ്രയുതസ്ഥാനമേഴാമതെട്ടാമത്തേതുകോടിയും
>
> അർബുദം നവമസ്ഥാനം വൃന്ദം ദശമമായത്
> ഖർവമേകാദശം പ്രോക്തം വിഖർവം ദ്വാദശസ്ഥിതം
>
> ത്രയോദശം മഹാപത്മം ശംഖം പിന്നെച്ചതുർദ്ദശം
> പതിനഞ്ചാമതായീടും സ്ഥാനം ജലധിയായത്
>
> അന്ത്യം ഷോഡശമാകുന്നു മധ്യം സപ്തദശം മതം
> അഷ്ടാദശം പരാർദ്ധം പിന്നുറമില്ലിതു ചൊല്ലുവാൻ.
>
> പിന്നെബ്ഭാഷാവിശേഷങ്ങളുണ്ടു ചൊല്ലാമവറ്റെയും
> കോടിക്കുകോടിശംഖാകും ശംഖിന്റേ കോടി പുഷ്പവും
>
> പുഷ്പത്തിൻകോടി കല്പംപോൽ കല്പത്തിൻകോടി ലക്കമാം
> ലക്കത്തിൻകോടി ദണ്ഡാകും ദണ്ഡിന്റേ കോടി ധൂളിയും
>
> ധൂളിക്കുകോടി വെള്ളംപോൽ സ്ഥാനമൊൻപതുമേഴമേ
> പിന്നെ മേല്പോട്ടു വന്നീടും മഹാകൊട്യാദിയിക്രമാൽ.”

വിഷ്ണുകേശാദിപാദ—പാദാദികേശസ്തോത്രം

ഇതു തിരുവാറന്മുളയപ്പനെപ്പറ്റി ആശാൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംസ്കൃതസ്തോത്രമെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. കവിത വിശിഷ്ടമാണ്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “സ്മര മാനസ! മൗകുന്ദം മകുടം മണിമണ്ഡിതം
> കേശംശ്ച സകലാംഭോദനീലകുഞ്ചിതകോമളാൻ
>
> കുലിശായുധവന്ദ്യാഘ്രേഃ കടിലാളകസഞ്ചയം
> ലലാടം പങ്കജാക്ഷസ്യ പഞ്ചമീചന്ദ്രസന്നിഭം
>
> കുസുമായുധകോദണ്ഡമണ്ഡലാഭേ ഭ്രുവൗ വിഭോഃ
> നളിനാന്തർദ്ദളനിഭേ നയനേ നരകദ്വിഷഃ
>
> വീണാം വാദയമാനേ തു നാരദേ ഽപാംഗദായിനം
> ആഹ്ലാദയന്തം പ്രഹ്ലാദം സ്മിതചന്ദ്രികയാ സ്വയാ.
>
> നിശാന്തേ യഃ സമാസ്ഥായ സ്മരേദേവം ജനാർദ്ദനം
> ഇഹാഭിലാഷിതാൻ പ്രാപ്യ സോ ഽന്തേ വ്രജതി മാധവം.”

ഷഡങ്കുരനാഥകീർത്തനം:

> “പങ്കജഭവനോതിന മറ മുഖപങ്കജമതിൽനിന്നു കവർന്നതി-
> പങ്കമിയന്നൊരു സുരവൈരിയശങ്കം
> നടകൊണ്ടൊരുശേഷം
> സങ്കടമതു പോക്കി വിശങ്കടമത്സ്യാകൃതിപൂണ്ട ഭവാൻ മേ
> സങ്കടമുടനഖിലം കള ഷഡങ്കുരനാഥ! തൊഴുന്നേൻ.”

മർമ്മചികിത്സ

ശരീരത്തിലെ മർമ്മങ്ങളുടേയും അവയ്ക്കു ക്ഷതം തട്ടിയാൽ ചെയ്യേണ്ട ചികിത്സകളുടേയും വിവരണമാണ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിലെ പദ്യങ്ങൾ ആദ്യന്തം അനുഷ്ടുബ്‌വൃത്തത്തിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

> “ദേഹത്തിലുണ്ടു നൂറ്റേഴു മർമ്മങ്ങളവ ചൊല്ലുവൻ
> കാൽമേലേകാദശം പിന്നെക്കൈകൾക്കും
> തൽപ്രകാരമാം
> വയറേൽ മൂന്നു മാറത്തങ്ങൊൻപതും മുതുകത്തപി”

എന്നിങ്ങനെ മർമ്മചികിത്സ ആരംഭിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ

> “ഗുരുവിൻ ഗുരുകാരുണ്യാലേവം മർമ്മചികിത്സയെ
> പരോപകാരർത്ഥമായിപ്പറഞ്ഞേനറിവുള്ളപോൽ.
>
> ഇനിയും പല മർമ്മങ്ങളുണ്ടാകാമവയൊക്കെയും
> അറിഞ്ഞതാരുലകിലെന്നറിയുന്നറിവുള്ളവർ”

എന്ന പദ്യങ്ങളോടുകൂടി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആറന്മുളവിലാസം

ഈ ഹംസപ്പാട്ട് ഏറ്റവും സ്വാരസ്യമുള്ള ഒരു കൃതിയാണ്. ആറന്മുളക്ഷേത്രത്തിലെ പല ഐതിഹ്യങ്ങളേയും, അവിടെ പത്താം ശതകത്തിൽ നടന്ന പല സംഭവവങ്ങളേയും ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. “ചന്ദ്രധീവർണ്ണ സംഖ്യകൊല്ലത്തിൽ വഞ്ചീശ്വരചന്ദ്രകല്പവന്നിദ്ദിക്കിലെന്നറിഞ്ഞാലും” എന്ന് 926-ആ മാണ്ട് ആറന്മുളയുൾപ്പെട്ട ദേശങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു അടങ്ങിയതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 956 കുംഭം 29-ആംനു ക്ഷേത്രത്തിൽ അഗ്നിബാധയുണ്ടായതും 959 മീനം 15-ആംനു നവീകരണ പ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞതായും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. 975 മേടം 8-ആംനു – കവി തുടങ്ങിയ ഭജനം കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു നീണ്ടു നിന്നു. 978-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തുകാരനായ മഹാദേവൻ എന്നൊരാൾകൂടി അവിടെ ഭജിച്ചുതുടങ്ങിയത്രേ. വടക്കു നിന്ന് ഏതോ ഒരു ‘തുലുക്കൻപട’ വന്നതായും തിരുവാറന്മുളയപ്പന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് അതു പരാജയപ്പെട്ടതായും പറയുന്നു.

> “കടകേലിടക്കുഴീം കാഞ്ഞിരക്കുറ്റീമുള്ള
> കാലത്തുമാറന്മുളബ്ഭഗവാനുള്ളപ്പോഴും
> പടയ്ക്കു വരികയില്ലെന്നൊരു സത്യം ചെയ്തു
> വടക്കു തന്റെ ദിക്കിൽത്തുലുക്കൻ പോയാനല്ലോ”

എന്നാണ് ആ സംഭവത്തെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നത്. ഇവിടെ തുലുക്കൻ പട എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ചില മഹമ്മദീയരുടെ ഭണ്ഡാരമോഷണം മാത്രമാണ്. ആശാന്റെ പ്രകൃതിവർണ്ണനത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പമ്പാനദി:

> “ഉത്തുങ്ഗഭങ്ഗിയായ സലിലപ്രവാഹത്തോ
> ടുത്തരഗോപുരത്തിൻ സോപാനങ്ങളിൽത്തട്ടി
> ശാശ്വതമൊഴുകീടുന്നുച്ചരിതകീർത്തിയോടും
> പശ്ചിമദിക്കിലുള്ളോർക്കാനന്ദം വരുത്തുവാൻ.
>
> കല്പാന്തകാലത്തിങ്കൽ മേരുവിലിരിക്കുന്നോ-
> രെപ്പേരും കണ്ടുകണ്ടു രസിക്കുന്നതുപോലെ
> ഉത്തങ്ഗവെള്ളം പൊങ്ങിവരുന്ന കാലത്തിങ്ക-
> ലുത്തരഗോപുരത്തിലിരുന്നു കണ്ടീടുന്നു.
> വള്ളങ്ങൾ തമ്മിൽപ്പാടിക്കളിക്കുന്നതും കാണാം
> വെള്ളത്തിൽച്ചാടി നീന്തിക്കളിക്കുന്നതും കാണാം.
>
> വൃക്ഷങ്ങൾ മുങ്ങുന്നേരമതിന്മേലിരിക്കുന്നോ-
> രൃക്ഷങ്ങളാദിയായ ജന്തുക്കളോരോവിധം
> സന്തതം മുങ്ങിച്ചാടി ഭ്രമിച്ചു മുങ്ങാതുള്ള
> വൃക്ഷങ്ങൾതോറും കേറീട്ടിരിക്കുന്നതും കാണാം
> അക്ഷതങ്ങളായുള്ള ശാഖകളോടുംകൂടി
> വൃക്ഷങ്ങൾ സമൂലമായൊഴുകുന്നതും കാണാം.
> ഭഗവൽക്ഷേത്രാധീനപംക്തികൾ വസിക്കുന്ന
> ഭവനം മുങ്ങുന്നേരം ശരണം മതിലകം.
>
> ശരൽകാലത്തു വെള്ളമെത്രയും സ്വച്ഛം; നല്ല
> ചരലും വെളുത്തോരോ കുന്നുപോലുയർന്നീടും.
> മുത്തുകൾപോലെ നല്ല മണലും ക്വിചിൽ ക്വിചിൽ
> മുത്തുകളുണ്ടാമുടൻ കാണുന്ന ജനങ്ങൾക്കും.
>
> വാലുകകളിൽത്തുമ്പുകല്ലു ചാടിയും വീണ്ടും
> ബാലകന്മാരും മോദാൽക്കളിക്കും ദിനംതോറും.
> കുളിയും കഴിഞ്ഞിട്ടു വീണുരുണ്ടാലും ദേഹേ
> ചെളിയും കിഞ്ചിൽപ്പിരണ്ടീടുവാനില്ലാല്ലോതാൻ
> ഉള്ളത്തിൽ പ്രീതിയോടെ ബാലന്മാരായുള്ളവർ
> വെള്ളത്തിൽച്ചാട്ടം, നീന്തം, നീർക്കുഴിയിടും കേചിൽ.
>
> കല്ലിട്ടാൻകുഴിയേതെന്നുള്ള സല്ലാപത്തോടും
> കല്ലിട്ടു മുങ്ങിയെടുത്തുംകൊണ്ടുവരും കേചിൽ.
> കരങ്ങൾ കെട്ടിക്കൊണ്ടു കവിണ്ണു നീന്തും ചിലർ
> കരങ്ങൾ മാർവിൽവച്ചു മലർന്നുനീന്തും കേചിൽ.
> നരബാലന്മാർക്കു കളിപ്പാനിതുപോലെ
> നദികൾ കാണ്മാനില്ല; നക്രഭീതിയുമില്ല.”

ഈ വർണ്ണനം ആറന്മുളയാറ്റിൽ വേനല്ക്കാലത്തു കുളിച്ചു താമസിക്കുന്നവർക്ക് ഇന്നും അത്യന്തം അനുഭവവേദ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

5 മച്ചാട്ടു നാരായണനിളയത്ത് (940–1017)

ജീവ ചരിത്രം

കൊച്ചിരാജ്യത്തു തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽ വടക്കാഞ്ചേരി തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽനിന്നു മൂന്നു നാഴിക കിഴക്കായി മച്ചാട്ട് എന്നൊരു പ്രദേശമുണ്ട്. അവിടെ കുളപ്പുരമംങ്ഗലം എന്ന ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ തൊട്ടു കിഴക്കായി ചാന്തമ്പിള്ളി എന്നൊരു ഇല്ലമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഇല്ലത്തിലാണ് നാരാണനിളയതു ജനിച്ചത്. പുരുഷപ്രാപ്തി വന്നതിന്നുശേഷം ചാന്തമ്പിള്ളിക്കു സ്വല്പം വടക്കു കരുമത്രയിൽ ഒരില്ലം അദ്ദേഹം പുത്തനായി പണികഴിപ്പിച്ചു താമസം അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു മാറ്റി. ഇളയതു സുമാർ 80 വയസ്സോളം ജീവിച്ചിരുന്ന്, 1017-ആമാണ്ട് മീനമാസം രോഹിണി നക്ഷത്രത്തിൽ പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം 940-ആമാണ്ടാണ് ജനിച്ചതെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം 20–[illegible] വയസ്സിലോ അതിനുമുൻപുതന്നെയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്യൂതമായ ജ്യോതിശ്ശാത്രവൈദഗ്ധ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കണം.

ജ്യൗതിഷികത്വം

പ്രശ്നമാർഗ്ഗകാരനായ ഇടയ്ക്കാടിന്റെ പ്രശിഷ്യനാണ് ഇളയതെന്ന് അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു ശാസ്ത്രം പഠിച്ചതിനുമേൽ അതു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുമുൻപു തന്റെ ആയുർദ്ദായംതന്നെ നിപുണമായി ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവിലകത്തേയ്ക്കു പോയി. അന്നു ശക്തൻ തമ്പുരാൻ സിംഹാസനാരൂഢനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദേഹംതന്നെയാണ് ഭരണസാരഥ്യം വഹിച്ചിരുന്നത്. അവിടെ ഊട്ടുവെപ്പിൽ കടന്ന് ഒരു സ്വർണ്ണക്കുടം മോഷ്ടിച്ചുകോണ്ട് ഇളയതു വെളിയിലേയ്ക്കു പോരികയും കാവല്ക്കാർ തസ്കരനെ തിരുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെല്ലുകയും ചെയ്തു. ശക്തൻ തമ്പുരാൻ മോഷ്ടാവിനെ വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിച്ചു. പക്ഷേ കൊലനിലത്തുവെച്ചു ചില നമ്പൂരിമാർ നമ്മുടെ ദൈവജ്ഞനെ ആ നിലയിൽ കാണുകയും അവർമുഖേന വിവരമറിഞ്ഞു തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇളയതിനോട്ട് തിരുമേനി ആ സാഹസത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ചതിൽ തനിക്കു ജാതകമനുസരിച്ചു ദീർഘായുര്യോഗമുള്ളതായിക്കണ്ടു എന്നും അതു ശരിയാണോ അതോ ശാസ്ത്രം പിഴയ്ക്കുമോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അങ്ങനെ ചെയ്തതാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉത്തരം പറഞ്ഞുവത്രേ. ആ വിധത്തിലൊന്നും ആത്മഹത്യക്കൊരുമ്പെട്ടു നവഗ്രഹങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കരുതെന്നു മാത്രം തമ്പുരാൻ ഉപദേശിച്ചയച്ചു. 964–ൽ ടിപ്പുസുൽത്താനോടുപോലും ഇളയതു സമ്മാനം വാങ്ങിച്ചതായി ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ച് ഒരിക്കൽ സുൽത്താൻ ഒരു തത്തയെ കളിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ കാലിൽ കെട്ടിയിരുന്ന തങ്കച്ചങ്ങല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടത്തേക്കൈത്തണ്ടയിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇളയത് ആ സമയത്താണ് അവിടെ ചെന്നു ചേർന്നത്. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട അവസരത്തിൽ സുൽത്താൻ ആ തത്ത എപ്പോൾ മരിക്കുമെന്നു ചോദിക്കുകയും കുറേക്കാലം കൂടി ജീവിച്ചിരിക്കാൻ അതിനു യോഗം കാണുന്നതായി അദ്ദേഹം മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു. ടിപ്പു ഉടൻ വാളെടുത്ത് ആ തത്തയെ വെട്ടാൻ ഉദ്യമിച്ചു എങ്കിലും വെട്ടുകൊണ്ടതു ചങ്ങലയിലായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ചങ്ങല മുറിയുകയും കിളി പറന്നുപോവുകയും ചെയ്തു. ടിപ്പുവും തിരുവിതാംകൂറുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ടിപ്പു ജയിക്കുകയില്ലെന്ന് ഇളയതു മുൻകൂട്ടി പ്രവചിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ പടയാളികളോടുകൂടി യുദ്ധാവസാനംവരെ താമസിക്കുവാൻ ആ ഉഗ്രശാസനൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഒടുവിൽ ഇളയതിന്റെ പ്രശ്നം ഫലിച്ചതായി കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനമായി ഒരു പറ പണം അളന്നുകൊടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും ആഴ്വാഞ്ചേരി മനയ്ക്കൽ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇളയതു ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ തമ്പ്രാക്കൾ തന്റെ ക്ഷുരകനെ വരുത്തി ക്ഷൗരത്തിനു തയാറാവുകയായിരുന്നു. താൻ എപ്പോൾ ക്ഷൗരം ചെയ്യിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചതിന് അത് ഏഴെട്ടു മാസത്തേക്ക് ഉണ്ടാവില്ലെന്നായിരുന്നു ഇളയതിന്റെ മറുപടി. “അതാ ക്ഷുരകൻ എന്നെക്കാത്തുനില്ക്കയാണ്” എന്നു തമ്പ്രാക്കൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞപ്പോൾ “അകായിലുള്ളവരോട് ഒന്നു ചോദിച്ചിട്ടായാൽ വേണ്ടില്ല” എന്ന് ഇളയത് ഉപദേശിച്ചു. ചെന്നു ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് തന്റെ ധർമ്മപത്നിക്ക് ഋതുമതിയാകേണ്ട ദിവസം തെറ്റിയിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായത്. തമ്പ്രാക്കൾക്ക് ഒരു പുരുഷപ്രജ ജനിക്കുമെന്നും ആ സംഭവം ഇന്നപ്പോളായിരിക്കുമെന്നും മറ്റും കാണിച്ച് ഇളയത് ഒരു കുറിമാനവും എഴുതിക്കൊടുത്തു. ശക്തൻതമ്പുരാനെ ഇളയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘദർശനംകൊണ്ടു പല അവസരങ്ങളിലും വിസ്മയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ശക്തൻ തമ്പുരാനും ഏത്തവാഴപ്പഴവും” , “ശക്തൻതമ്പുരാനും സർപ്പകോപവും” മുതലായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ പ്രകൃതത്തിൽ വിസ്തരിക്കുവാൻ സ്ഥലദൗർലഭ്യം അനുവദിക്കുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ കേളികേട്ട ജ്യോത്സ്യന്മാരിൽ പ്രശ്നഭാഗത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വിശ്രുതനായ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആ ശതവർഷത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

കൃതികൾ

ഇളയതിന്റെ വാങ്മയങ്ങളെ (1) ജ്യോതിഷകൃതികൾ (2) സംസ്കൃതകൃതികൾ (3) ഭാഷാകൃതികൾ എന്നീ മൂന്നിനങ്ങളായി വിഭജിക്കാം.

ജ്യോതിഷകൃതികൾ: — (1) ജാതകദേശരത്നമെന്നും (2) മച്ചാട്ടു ഭാഷയെന്നും രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾമാത്രമേ ഈ വകുപ്പിൽ കിട്ടീട്ടുള്ളു. ജാതകാദേശരത്നം പുതുമനച്ചോമാതിരിയുടെ ജാതകാദേശത്തെ അനുകരിക്കുന്നു. മച്ചാട്ടുഭാഷയ്ക്കു ജ്യോതിഷഭാഷാവലി എന്നും പേരുണ്ട്. ഇതിലെ ഉപക്രമത്തിലുള്ളതാണ്.

> “വിഹിതകുളപ്പുരമങ്ഗലവാസം വിധുശേഖരം നമസ്കൃത്യ
> ബാലന്മാർക്കു പഠിപ്പാൻ ജ്യോതിഭാഷാവലിം കരിഷ്യാമി.”

എന്ന ശ്ലോകം.

സംസ്കൃതകൃതികൾ: — (3) രാമായണം യമകകാവ്യം (4) ധാന്യമുഖാലയേശപഞ്ചാശിക എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു സംസ്കൃതകൃതികൾ ഇളയതു രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയാം. ‘ധാന്യമുഖാലയം’ എന്നാൽ ‘നെല്ലുവാ’ എന്നർത്ഥം. ഇളയതു നെല്ലുവായിലെ ധന്വന്തരമൂർത്തിയായ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ പരമാരാധകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാഗാനങ്ങളിലെല്ലാം ആ ദേവന്റെ വന്ദനം പ്രായേണ കാണ്മാനുണ്ട്. രാമായണത്തിൽ അറുപത്തൊന്നും പഞ്ചാശയത്തിൽ അൻപത്തൊന്നും ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ആദ്യത്തെ കൃതി അനുഷ്ടുപ്പിലും രണ്ടാമത്തേതു ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതത്തിലുമാണ് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. രാമായണം ഒരു യമകകാവ്യമാണ്. പഞ്ചാശിക അത്തരത്തിലുള്ളതല്ലെങ്കിലും അതിലും കവി യമകം ധാരാളമായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. യമകപ്രയോഗത്തിൽ ഇളയതിന് അസാമാന്യമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കൃതിയിൽ വിഷ്ണുവിന്റെ കേശാദിപാദവർണ്ണനമാണ് പ്രതിപാദ്യം. രണ്ടു കാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടേ ചേർക്കാം.

> രാമായണം യമകകാവ്യം:
> “സച്ചിദാനന്ദരൂപോപി സ്വഭക്താനുഗ്രഹായ യഃ
> ധത്തേ സാവയവം ദേഹം വന്ദേഹം തം മഹേശ്വരം.
>
> ചിത്രം ശ്രീരാമചരിതം വക്ഷ്യേ സംക്ഷിപ്യ സാദരം
> സന്തു സന്തഃ പ്രസന്നാ മേ സന്നാമേയമനോമലാഃ.
> . . . .
> തതശ്ശൂർപ്പണഖാ പ്രാപ്താ രാമം കാമമയാചത
> സ സസർജ്ജ ച സോദേര്യേ സോദര്യേതാം നിശാചരീം.
> . . . .
> ബധ്വാ സേതും ഗതാ ലങ്കാം കപയോ/ദ്രിദ്രുമായുധാഃ
> ജഘ്നുസ്സമീകേ തരസാ തരസാശനസഞ്ചയാൻ.
> . . . .
> ദശാസ്യശക്തിമുക്താസും ലക്ഷണം പവനാത്മജഃ
> ഔഷധാചലമാനീയ മാനീ യത്നാദജീവയൽ.”
>
> ധാന്യമുഖാലയേശപഞ്ചാശിക:
> “ദേഹം ദേവ! ദധാസി മാധവ! ചതുർദ്ദോഷം
> ത്രിദോഷാപഹം
> ഭക്തേ പഞ്ചജനേ തനോഷി പുരുഷാർത്ഥാനാം ചതുഷ്കം
> മുദാ
> പഞ്ചത്വം നയസി ത്വമന്തരഗതം ചാരാതിഷ്ടകം നൃണാം
> കർമ്മാനേകമഹോ! വിഭാതി ഭവതസ്തത്ത്വാം ഭജേ
> സന്തതം.
>
> ഭക്തിസ്സജ്ജനസങ്ഗമാത്രസുലഭാ തത്വാർത്ഥബോധപ്രദാ
> സർവേഷാം ഗുണവൃദ്ധികൃദ്വിജയതേ നൈവം വിഭക്തിഃ
> പ്രഭോ
> ലഭ്യാ ശാസ്ത്രപരിശ്രമാദ്വിതനുതേ സാ ചാർത്ഥഭേദാൻ
> ബഹൂൻ
> വൃദ്ധിം ചാപി ഗുണം ച കുത്രചിദതസ്ത്വഭക്തിമേവാദ്രിയേ,
> . . . .
> ചക്ഷുർദ്ദക്ഷിണമീശ വാമമഹിതേ ഭക്തേ ജനേ ദക്ഷിണം
> വാമം തദ്വിതയം രിപൗ തദധികാരുണ്യം ച ഭാതി ദ്വയോഃ
>
> സൗമ്യം വാമമിഹാപരം വഹതി മിത്രത്വം തഥാ ചോഭയം
> സൗമ്യം സാധുജനസ്യ മിത്രമവതാച്ചിത്രം തദക്ഷിദ്വയം.
> . . . .
> ത്വന്മാഹാത്മ്യമജാനതാ യദിഹ തേ കേശാദിപാദാന്തിമാ-
> ന്യങ്ഗാനീതി മയാ സ്തുതാനി തദിദം ഭൂയാദ്ദ് ഭവൽപ്രീതയേ
> ഭക്ത്യാ യഃ പഠതി പ്രഭോ! പരമയേമാം
> സ്തോത്രപഞ്ചാശികാം
> തസ്യാന്തഃ കരണാകരേ സുരുചിരം ത്വദ്രൂ പരതം ജയേൽ.”

ധന്വന്തര്യഷ്ടകം എന്നൊരു കൃതിയും അദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടത്രേ.

6 ഭാഷാഗാനങ്ങൾ – തിരുവാതിരക്കളി

ഇളയതിന്റെ ഭാഷാഗാനങ്ങളെല്ലാം സ്ത്രീകൾക്കു കൈ
കൊട്ടിക്കളിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. കൈ
കൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നും തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ
എന്നും പറയുന്ന ഗാനങ്ങളെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ
ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നു.
തിരുവാതിരക്കളി 'ലാസ്യം' എന്ന അഭിനയശാഖയിൽ
ഉൾപ്പെടുന്നു. തീവ്രമായ തപോനിയമം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊ
ണ്ടിരുന്ന പാർവതീദേവിക്ക് ആ തപസ്സിന്റെ ഫലമായി
ശ്രീപരമേശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു തന്റെ പത്നിയാക്കി
ക്കൊള്ളാമെന്നു വരദാനം ചെയ്തതു ധനുമാസത്തിലെ
തിരുവാതിരനാളിലാണ്. ആ ദിവസത്തെ അവിവാഹി
തകളായ കന്യകമാർ ഭക്തിപൂർവ്വം ആഘോഷിക്കുന്ന
തിന്റെ ഒരു ചടങ്ങാണ് തിരുവാതിരക്കളി. ധനുമാസ
ത്തിലെ തിരുവാതിരയ്ക്കു ഏഴു ദിവസത്തിനെങ്കിലും മുൻ
പ് അവർ പാർവ്വതീദേവിയെ പാട്ടുകൾ പാടി ആരാധി
ച്ചു നൃത്തം വെയ്ക്കുകയും തിരുവാതിരനാളിൽ നോൽമ്പു
നോറ്റു രാത്രി മുഴുവൻ അത്തരത്തിലുള്ള ഉപാസനാപ
രിപാടി അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നൃത്തരൂപമാണ്
പ്രസ്തുതലാസ്യം. അതുകൊണ്ട് ആ അവസരത്തിൽ ഉപ
യോഗിക്കുന്ന പാട്ടുകളും താളപ്രധാനങ്ങളാണ്. തിരു
വാതിരനാൾ അർദ്ധരാത്രിയോടുകൂടി കന്യകമാർ ശുഭ്ര
വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു പാതിരാപ്പൂചൂടി, 'പുലവൃത്തം' പാടിക്ക
ളിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന പതിവു പണ്ടത്തെക്കാലത്തു
സർവസാധാരാണമായിരുന്നു. നവീനപരിഷ്കാരത്തി
ന്റെ കുലങ്കഷമായ പ്രവാഹത്തിൽ ആ പതിവ് ഓണം
കേറാമൂലകളിൽപ്പോലും നാമാവശേഷമായിട്ടുണ്ട്. ആ
വ്രതത്തിന്റെ ഫലം അനുരൂപമായ ദാമ്പത്യമാണെന്ന്
ഇന്ന് ആർ വിശ്വസിക്കും? പണ്ട് എത്ര കുലീനതയും
കുബേരതയും തികഞ്ഞ കുടുംബങ്ങളിൽപ്പോലും അനു
ഷ്ഠിച്ചുവന്നിരുന്ന ആ ദൈവാരാധനാപദ്ധതിക്ക് ഇന്നു
ചില പൺപള്ളിക്കൂടങ്ങൾമാത്രം വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ
അഭയസ്ഥാനങ്ങളായെങ്കിലായി എന്നേ ഉള്ളൂ. ഇതു പു
നരുജ്ജീവിപ്പിക്കേണ്ട ഒരു കേരളീയകലയാണെന്നും
ഇതിന് ആത്മീയമായും മാനസികമായുമെന്നതുപോലെ
ശാരീരികമായും പ്രയോജനമുണ്ടെന്നും ചിന്താശീലന്മാർ
ക്കു നിരീക്ഷിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. വളരെക്കാലം മുമ്പു
മുതല്ക്കുതന്നെ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ ഓരോരുത്തർ
നിർമ്മിച്ചിരിക്കണമെങ്കിലും കുഞ്ചൻ നമ്പിയാരുടെ രു
ക്മിണീസ്വയംവരത്തിനുമുൻപുള്ള പാട്ടുകളൊന്നും കണ്ടു
കിട്ടീട്ടില്ല. അവയെ മച്ചാട്ടിളയതിന്റെ ആ സാഹിത്യസ
രണിയിലുള്ള കൃതിരത്നങ്ങൾ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യിച്ചു
എന്നു അനുമാനിക്കവുന്നതാണ്.

7 ഇളയതിന്റെ കൃതികൾ

ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ ദ്വിതീയപത്നിയായ കരിമ്പറ്റ ചിമ്മുക്കുട്ടി വലിയനേത്യാരമ്മ കൈകൊട്ടിക്കളിയിൽ അനന്യസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. ആ മഹിളാരത്നത്തിന്റെ ആവശ്യമനുസരിച്ചാണ് ഇളയതു ശാകുന്തളം നിർമ്മിച്ചത് എന്നു പുരാവിത്തുകൾ പറയുന്നു. മറ്റു ചില പാട്ടുകൾക്കും അവരുടെ പ്രേരണ കാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. ചിമ്മുക്കുട്ടിയമ്മയെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പരിഗ്രഹിച്ചത് 975 -ലാണ്. അവിടുന്നു 981-ൽ തീപ്പെട്ടു. നേത്യാരമ്മ 1030-ആമാണ്ടുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നു. ആയുരന്തംവരെ ആ മഹതി കൈകൊട്ടിക്കളിയുടെ പ്രചരണത്തിനായി പലപ്രകാരത്തിൽ പരിശ്രമിയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അത്തരത്തിലുള്ള ഒട്ടുവളരെ പാട്ടുകൾ ഇളയതു നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. (1) പാർവ്വതീസ്വയംവരം പന്ത്രണ്ടുവൃത്തം (വലുത്), (2) പാർവ്വതീസ്വയംവരം നാലുവൃത്തം (ചെറുത്), (3) അംബരീഷചരിതം അഥവാ ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം പന്ത്രണ്ടുവൃത്തം, (4) ശാകുന്തളം എട്ടുവൃത്തം, (5) ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം നാലുവൃത്തം, (6) ലക്ഷണാസ്വയംവരം എട്ടുവൃത്തം, (7) സീതാസ്വയംവരം നാലുവൃത്തം, (8) വൃകാസുരവധം രണ്ടു വൃത്തം, (9) കല്യാണസൗഗന്ധികം രണ്ടുവൃത്തം, (10) വസ്ത്രാപഹരണം രണ്ടുവൃത്തം, (11) അമൃതമഥനം എന്നീ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നു സങ്കല്പിയ്ക്കാം. ഇവ കൂടാതെ (1) വ്യാസോൽപത്തി കുറത്തിപ്പാട്ട് (2) പാത്രചരിതം കുറത്തിപ്പാട്ട് (3) കൃഷ്ണലീല പാന (4) വ്യാസോൽപത്തി പാന (5) സന്താനഗോപാലം പാന (6) നളചരിതം പാന (7) ഗണപതിസുബ്രഹ്മണ്യകലഹം പാട്ട് (8) നെല്ലുവായപ്പന്റെ കേശാദിപാദം പാട്ട് ഇവയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്മയങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നു. ഇളയതിന്റെ ഭാഷാശൈലി അത്യന്തം സരളമധുരമാണ്. കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ രീതിയാണ് പദഘടനയിൽ അദ്ദേഹം നിരന്തരമായി അനുകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്; രചനാസൗഷ്ഠവം അത്രമാത്രം തികഞ്ഞ ഭാഷാകൃതികൾ അക്കാലത്തു വളരെ വളരെ വിരളങ്ങളായിരുന്നു. കൈകൊട്ടിക്കളിക്കു പാടുന്നതിന് അതുപോലെ മനോഹരങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വേറെ അധികമില്ലെന്നും തീർത്തുപറയാവുന്നതാണ്. കേരളത്തിൽ പഴയ മട്ടിലുള്ള കുടിപ്പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു ശാകുന്തളം തുടങ്ങിയ ചില പാട്ടുകൾ പെൺകുട്ടികളെ ആശാന്മാർ നിഷ്കർഷിച്ചു പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇന്നും സ്ത്രീകൾക്ക് ഇളയതിന്റെ പാട്ടുകളിലുള്ള ആദരം സീമാതീതമാണ്. ഉപരി നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ കൃതികളെല്ലാം വായിയ്ക്കുവാൻ എനിയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല; മിക്കവാറും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായി എനിയ്ക്കു തോന്നീട്ടുള്ളതു ശാകുന്തളംതന്നെ. ശാകുന്തളത്തിലെ “ഓടുംമൃഗങ്ങളെ” “കല്യാണി കളവാണി” മുതലായ ഭാഗങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം:

ഓടും മൃഗങ്ങളെത്തേടി നരപതി
കാടകംപുക്കൊരു നേരത്തിങ്കൽ
പേടിച്ചോരു മൃഗം ചാടിക്കുതിച്ചോടി
കൂടെ നൃപതിയും കൂടി പിൻപേ.
മണ്ടുന്ന മാനിനെക്കണ്ടുകണ്ടന്തികേ
കുണ്ഠിത കൈവിട്ടുടുത്തു മന്നൻ
തേരതിവേഗത്തിൽപ്പാരാതെയോടിച്ചു
ദൂരത്തൊരു ദിക്കിൽച്ചെന്നുചാടി.
സേനയും കൂടാതെ താനേ ഹിമവാന്റെ
സാനുപ്രദേശം പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ
ദാഹം മുഴക്കയാൽത്തണ്ണീർ തിരഞ്ഞപ്പോൾ
മോഹനമാമ്മാറു മുന്നിൽക്കണ്ടു
കണ്വമുനിയുടെ പുണ്യാശ്രമസ്ഥലം
കണ്ണിന്നു കൗതുകമുണ്ടാം കണ്ടാൽ.” (ശാകുന്തളം ദ്വിതീയവൃത്തം)

“കല്യാണി! കളവാണി! ചൊല്ലു നീയാരെന്നതും
കല്യേ! നീയാരുടയ പുത്രിയെന്നും.
നിന്മൂലമെനിക്കുള്ളിൽ മന്മഥവിവശത
മേന്മേൽ വന്നുദിക്കുന്നു നിർമ്മലാംഗി!
കന്യകയതു കേട്ടു മന്ദമങ്ങുരചെയ്തു
കണ്വമാമുനിയുടെ സുതയല്ലോ ഞാൻ.
മന്നവ! ശകുന്തളയെന്നു പേരെനിക്കെടോ
എന്നിലാഗ്രഹം തവ നന്നല്ലേതും.
താപസതരുണിയെബ്ഭൂപനു കൈക്കൊള്ളാമോ?
പാപമുണ്ടതിനെന്നതറിയുന്നീലേ?” (ശാകുന്തളം ചതുർത്ഥവൃത്തം)

“അരികിൽ വരികാരോമൽപ്പൈങ്കിളി, നീ-
യരനിമിഷം കാലം കളഞ്ഞീടാതെ.
അരുമയൊടേ സീതാസ്വയംവരത്തെ-
യരുണമുഖി! ചൊല്ലെന്നു കേട്ടനേരം
അഖിലപതി നെൽവായിൽ മാധവനെ-
യകതളിരിലോർത്തു പറഞ്ഞാളല്ലോ.
അരികൾകലകാലൻ ദശരഥനാ-
മരചമണി വാണാനയോധ്യതന്നിൽ.
അവനു സുതനായിപ്പണ്ടംബുജാക്ഷ-
നവതരണം ചെയ്തിതു രാമനായി.
അവരജരും മൂവരുളവായ്‌വന്നു
അവരോടൊരുമിച്ചു വളരുംകാലം
അവിടെയൊരുനാൾവന്നു വിശ്വാമിത്ര-
നവനിപതിവീരനെക്കണ്ടു ചൊല്ലി.” (സീതാസ്വയംവരം പ്രഥമവൃത്തം)

“കാലാരിസംഭവനായ മുനീന്ദ്രൻ
കാളിന്ദിയിൽച്ചെന്നിറങ്ങി പതുക്കെ
കാലു കഴുകിയും കണ്ണു തുടച്ചും
കാഷായവസ്ത്രം നനച്ചു പിഴിഞ്ഞും
കാറ്റുമൊട്ടേറ്റു കടവിലിരുന്നും
കാളമാം തോയത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നും
കാലം വളരെക്കഴിഞ്ഞൊരുശേഷം
കാണാഞ്ഞു ഭൂപനു ചിന്ത തുടങ്ങി.” (അംബരീഷചരിതം ഷഷ്ഠവൃത്തം)

“തുമ്പിക്കരംകൊണ്ടു താമരയെല്ലാ-
മൻപോടറുത്തവനർച്ചനചെയ്തു
കമ്പം കളഞ്ഞു താൻ പണ്ടു ഭജിച്ച
തമ്പുരാൻതന്നെ സ്തുതിച്ചുതുടങ്ങി.
ഈരേഴ പാരിനും കാരണമായി
നേരേ വിളങ്ങുന്ന നിശ്ചലരൂപ,
പാരം പരവശനാകിയൊരെന്നെ-
പ്പാരാതേ വന്നു കരേറ്റുക വേഗം.
നിഷ്കള! നിർഗ്ഗുണ! നിർമ്മലമൂർത്തേ!
ദുഃഖവിനാശന! പാഹി കൃപാലോ!
നക്രം വലിച്ചെന്നെ നീരിലിദാനീം
മുക്കുന്നതിൻമുൻപു മുക്തി തരേണം
മൂർത്തിവിശേഷമൊഴിച്ചവനേവം
കീർത്തനം ചെയ്തതു കേട്ടൊരുനേരം
ഇസ്തുതി നമ്മെയല്ലെന്നു നിനച്ചു
മൃത്യുഞ്ജയാദികൾ വന്നതുമില്ല.” (ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം തൃതീയവൃത്തം)

“കരിമുഖിൽവർണ്ണാ! നീ കരുതല്ലേ ചാപലം
കരുണാംബുധേ! കൃഷ്ണ! കൂറ തായോ!
അരയോളം നീരിൽനിന്നരയാലിലപോലെ-
യരവിന്ദനാഭ! നീ തുള്ളിക്കൊല്ലേ!
അരുമയോടന്നേരമരുൾചെയ്തു മാധവ-
നരുണാധരിമാരോടാത്തമോദം.
കരയറ്റ നീറ്റീന്നു കരയേറിവന്നിങ്ങു
കരമാശു നീട്ടുകിൽക്കൂറ നൽകാം.
തരുമൂലേ വാരാതേ തരുമിതു ഞാനെന്നു
തരുണിമാരേ! നിങ്ങൾ മോഹിക്കേണ്ട.
കരയേണ്ട രാധേ! നീ കരഭോരു! വന്നാലും
കരയുള്ളതല്ലയോ നിന്റെ വസ്ത്രം?
കളവാണി! കാലത്തെക്കളയാതേ വന്നാകിൽ
കളവല്ല നീളേ! നിൻ ചേല നൽകാം.
കമനീയരൂപിണീ! കമലാക്ഷി! നീന്തി നീ
കമനീ! വലയേണ്ട മിത്രവിന്ദേ!” (വസ്ത്രാപഹരണം)

“കർണ്ണാദികൾ ഞങ്ങൾ കണ്ടങ്ങിരിക്കവേ
പെണ്ണിനെ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോവാൻ
ദണ്ഡമില്ലെന്നു നീയെണ്ണിയതത്ഭുതം
ദണ്ഡധരാലയം പൂവതിന്നോ?
കുണ്ഡിനത്തിങ്കേന്നു രുക്മിണിയെപ്പണ്ടു
കണ്ണൻ തവ താതൻ കൊണ്ടുപോന്നു;
അക്കണക്കേ നീയുമിക്കാര്യം ഭാവിച്ചാ-
ലിക്കുരുവീരന്മാരോടു കൂടാ.” (ലക്ഷണാസ്വയംവരം)

“കളമൊഴി! കേശവന്റെ കളികളെച്ചൊല്ലു ബാലേ!
കളികളിലണിമൗലേ! കളയൊല്ലേ വൃഥാ കാലം.
മധുരതരമമൃതമഥനമാം കഥ കേട്ടാൽ
മതിയാകുകയില്ലെന്നു കേട്ടിതു ചൊന്നാൾ ശാരികയും.
ഗണപതിഭഗവാനും ഗുണവതി ഭാരതിയും
തുണചെയ്തീടേണമെന്റെ ഗുരുഭൂതന്മാരും നിത്യം.
വിരവോടേ നെല്ലുവായിൽ മരുവീടും വാസുദേവൻ
പരിതാപമെല്ലാം തീർത്തു പരിചോടേ പാലിക്കേണം.
സുരനാരീജനം മുനിവരനാകും ദുർവാസാവി-
ന്നൊരു മാല നല്കിയതു പുരുഹൂതന്നായ്ക്കൊടുത്തു.” (അമൃതമഥനം)

ഇളയതിന്റെ ഫലിതത്തിനു താഴെച്ചേർക്കുന്ന ഉദാഹരണം പരിപൂർണ്ണമായ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

“ബാലൻ ഗണേശനും ബാഹുലേയൻതാനും
ലീലകളാടി വസിക്കുംകാലം
കുംഭിവദനൻ കരയുന്നതുകേട്ടു
ശംഭുപ്രണയിനിയായ ദേവി
എന്തു ഗണേശ! കരയുന്നു നീയെന്നു
ദന്തിമുഖനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ
സോദരനെന്റെ ചെവി പിടിച്ചാട്ടുന്നു
വേദനയുണ്ടെനിക്കേറ്റമമ്മേ!
എന്നു ഗണപതി ചൊന്നതു കേട്ടപ്പോൾ
സ്കന്ദനോടാശു പറഞ്ഞു ദേവി.
കഷ്ടം കുമാര! നിൻചേഷ്ടിതമിങ്ങനെ
ജ്യേഷ്ഠനോടെന്തേ കലഹിക്കുന്നു?
മുന്നമെൻ നേത്രങ്ങളെണ്ണി വിനായക-
നെന്നതു മാതാവറിഞ്ഞീലല്ലീ?
താരകവൈരിതാനേവം പറഞ്ഞപ്പോൾ
ഗൗരി ഗണനാഥനോടു ചൊന്നാൾ.
ഉണ്ണി! നീയെന്തിന്നു കാർത്തികേയൻതന്റെ
കണ്ണുകളെണ്ണുവാൻ പോയി മുന്നം?
നന്നല്ല നിന്റെ തൊഴിലും ഗജാനന!
പിന്നെപ്പറഞ്ഞാൽ ഫലമുണ്ടാമോ?
കേൾക്കണമമ്മേ! മുഴക്കോലെടുത്തെന്റെ
മൂക്കളന്നു മുന്നം സുബ്രഹ്മണ്യൻ.
പുത്രന്മാർ ചൊന്നവാക്കിത്തരം കേട്ടപ്പോൾ
സത്വരം പുഞ്ചിരിപൂണ്ടു വേഗാൽ
നിങ്ങളിരുവരും തങ്ങളിലേറെപ്പി-
ണങ്ങരുതെന്നു പറഞ്ഞു ദേവി,
നന്ദനന്മാരെ മടിയിൽ വച്ചാദരാൽ
നന്നായ്പ്പുണർന്നു സുഖിച്ചിരുന്നു.” (ഗണപതി സുബ്രഹ്മണ്യകലഹം)

പാർവതീസ്വയംവരം കിളിപ്പാട്ട്

എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ച അവസരത്തിൽ പാർവതീസ്വയംവരം പത്താം ശതകത്തിലെ ഒരു കൃതിയാണെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പാർവതീസ്വയംവരം പ്രസന്നസരസമായ ഒരു കിളിപ്പാട്ടാണ്. ഗുണപൗഷ്കല്യംകൊണ്ട് അതു പുറയന്നൂരിന്റെ ശുകഗാനങ്ങളെ ജയിക്കുന്നു. സർവോപരി കാളിദാസന്റെ കുമാരസംഭവത്തേയും അങ്ങിങ്ങ് ഉണ്ണായിയുടെ ഗിരിജാകല്യാണത്തേയും കവി ഉപജീവിക്കുന്നു.

കർത്തൃത്വം

പാർവതീസ്വയംവരത്തിന്റെ കർത്താവു മച്ചാട്ടിളയതാണെന്നു കുന്നേഴത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ താൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു പതിപ്പിൽ അനുമാനിക്കുന്നു. അതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾക്കു ബലം പോരാതെയിരിക്കുന്നു. മച്ചാട്ടിന്റെ ഇഷ്ടദേവതകളാരെല്ലാമെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യാസോൽപ്പത്തി പാരയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“മങ്ങിടാതെ വിളങ്ങും കുളപ്പുര-
മങ്ഗലത്തിൽ നിറമങ്ഗലത്തിലും
ഭങ്ഗിയോടേ വസിക്കും മഹേശ്വരൻ
മങ്ഗലങ്ങൾ നമുക്കരുളേണമേ!
വാസുദേവപുരംതന്നിൽ മേവുന്ന
വാസുദേവൻ വസുധാ (രമാ) വരൻ,
വാസവിസഖിതൻ പദം സേവിപ്പാൻ
വാസന മമ സംഭവിക്കേണമേ.”

ഈ മൂന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളും തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽപ്പെട്ടവയാണ്. ഈ ദേവന്മാർക്കു പുറമെ നെല്ലുവായിലെ ധന്വന്തരിമൂർത്തിയേയും അദ്ദേഹം ഭക്തിപുരസ്സരം സേവിച്ചിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഇവരിൽ ആരെയും പാർവതീപരിണയത്തിൽ സ്മരിച്ചുകാണുന്നില്ല; പ്രത്യുത തൃശ്ശൂർ പാർവതീദേവിയേയും വടക്കുന്നാഥനേയും യഥാക്രമം മൂന്നും നാലും പാദങ്ങളിൽ

“ചൊല്ലേറും തൃശ്ശിവപേരൂരെഴും ശിവ-
വല്ലഭേ! നിൻപദം കൈതൊഴുന്നേൻ”
“പദകമലനതഭരണ! വൃഷഗിരിനിവാസ! മൽ-
പാപങ്ങളൊക്കെയും തീർത്തുകൊള്ളേണമേ”

എന്നീ വരികളിൽ യഥാക്രമം സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രഥമപാദത്തിൽ

“ആഭരണശ്രേഷ്ഠന്മാരും ദേശികവരന്മാരും
പാരാതെയനുഗ്രഹം നല്കേണമെനിയ്ക്കിപ്പോൾ”

എന്നു കവി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ജന്മനാ ബ്രാഹ്മണനല്ലെന്നും കരുതാവുന്നതാണ്. “എന്നതിനായ്ക്കൊണ്ടു വന്നിതു ഞങ്ങളുമിന്നു” , “ദശയോഗമുണ്ടതുത്തമം” എന്ന ദ്വിതീയപാദത്തിലെ ഒരു സൂചനയെ മാത്രം ആധാരമാക്കി കവി ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നുവെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ആണെങ്കിൽത്തന്നെയും അത് ഇളയതായിരിക്കണമെന്നില്ല. തൽക്കാലം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേർ അറിവില്ലെന്നു വെയ്ക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നുതോന്നുന്നു. കാലം പത്താം ശതകത്തിന്റെ പശ്ചാർദ്ധംതന്നെ.

കവിതാരീതി

പാർവതീസ്വയംവരം കവി നാലു പാദങ്ങളായി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നും രണ്ടും പാദങ്ങൾ ദീർഘങ്ങളാണ്. ഒന്നാംപാദത്തിൽ കുമാരസംഭവം രണ്ടു മുതൽ നാലു വരെയുള്ള സർഗ്ഗങ്ങളിലെ കഥയും രണ്ടാം പാദത്തിൽ അഞ്ചു മുതൽ ഏഴുവരെയുള്ള സർഗ്ഗങ്ങളിലെ കഥയുമാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മൂന്നാം പാദം ദേവസ്ത്രീകൾ പാടുന്ന ഗൗരീസ്വയംവരം പാട്ടാണ്. നാലാംപാദത്തിൽ പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ കൈലാസയാത്രയാണ് വിഷയം. സുബ്രഹ്മണ്യോല്പത്തിയും താരകാസുരവധവുംകൂടി അത്യന്തം സംക്ഷിപ്തമായി ഒടുവിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേക, കാകളി, മഞ്ജരി, കളകാഞ്ചി ഇവയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള വൃത്തങ്ങൾ.

കവിതാരീതിയെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഒന്നു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം.

കാമദേവൻ തന്നെ മേനികേറ്റുന്ന ദേവന്മാരോട്:

“ഇത്തരമുള്ള ദേവവാക്യങ്ങൾ കേട്ടനേര-
മുത്തരം മദനനും ക്രുദ്ധനായുരചെയ്താൻ,
നന്നു നന്നിതു നിങ്ങൾ ചൊന്നതുമർത്ത്യരേ
മന്ദത നിങ്ങളോളമില്ലാർക്കുമറിഞ്ഞാലും.
പണ്ടു ഞാൻ ദക്ഷൻതന്റെ യാഗഭൂമിയിൽനിന്നു
കണ്ടിതു നിങ്ങളുടെ വീര്യവും ശൗര്യങ്ങളും.
. . . .
ദോഷങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്കുണ്ടാക്കിച്ചമപ്പതു
ഭൂഷണമല്ലെന്നറിഞ്ഞീടുവിൻ ജളന്മാരേ!
ഏതാനുമനർത്ഥങ്ങളിന്നെനിയ്ക്കുണ്ടായ്‌വന്നാൽ
ചേതവും നിങ്ങൾക്കില്ല; കാര്യവും സാധിച്ചീടും.
പാമ്പനെക്കൊണ്ടു മഹാസർപ്പത്തെപ്പിടിപ്പിച്ചാൽ
പാമ്പനു വരും ദോഷം; തങ്ങൾക്കു സുഖമാകും.
എന്നതുപോലെ നിങ്ങളിന്നിതു നിനച്ചിതു
നന്നു നന്നെന്നേ പറഞ്ഞീടാവു നിരൂപിച്ചാൽ.
സ്വാർത്ഥതൽപരന്മാരാം നിങ്ങളുമെന്നെപ്പര-
മാസ്ഥയാ ചിന്തിച്ചപ്പോളൊക്കെയുമറിഞ്ഞേൻ ഞാൻ.
എങ്കിലും പരോപകാരാർത്ഥമായിതു ചെയ്‌വാൻ
ശങ്കയില്ലെനിയ്ക്കേതും; സങ്കടമതുമില്ല.
ജീവനെക്കൊതിച്ചു ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ
കേവലം ഷണ്ഡനായി വാഴുകില്ലറിഞ്ഞാലും.
ശങ്കരനേത്രാഗ്നിയിൽദ്ദേഹത്തെ നശിപ്പിപ്പാൻ
ശങ്കയില്ലെനിയ്ക്കേതും; കണ്ടുകൊള്ളുവിൻ നിങ്ങൾ.”

ശ്രീപരമേശ്വരനും ഹിമവാനും:

“സകലഗുണഗണനിലയ! ഗിരിവര! മഹാമതേ!
സന്തോഷമേറ്റവും വന്നു നമുക്കെടോ!
കനിവിനൊടു ഗമനമതിനനുമതി തരേണമേ
കാമിച്ചതെല്ലാം ഭവിയ്ക്കും ഭവാനെടോ!
ഹരനുടയ വചനമതിസരസമിതി കേൾക്കയാൽ
ഹർഷേണ വന്ദിച്ചു ചൊല്ലീ ഗിരീന്ദ്രനും.
കമലശരമഥന! ഹര! ജയ ജയ ജഗൽപതേ
കാരുണ്യമുണ്ടായ്‌വരേണമെന്നിൽ പ്രഭോ!
മമ സുതയിലതികരുണ തവ മനസി വേണമേ!
മറ്റൊരു കാമം നമുക്കില്ല ദൈവമേ!
തനയയുടെ വിരഹമതു മനസി സഹിയായ്കയാൽ
താപം വളരുന്നതെന്തു ചൊല്ലാവതും?
അതിനുമൊരു വഴി കിമപി കൃപയോടരുളീടണ-
മർത്ഥിച്ചതെല്ലാം കൊടുക്കുമല്ലോ ഭവാൻ.”

8 എക്കണത്തു ശങ്കുണ്ണിക്കൈയ്മൾ (946-1016)

ജീവചരിത്രം

കടിയങ്കുളത്തുശങ്കുമേനോന്റെ തേനാരിമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ പ്രാസംഗികമായി എക്കണത്തു തറവാട്ടിനെ സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാലക്കാട്ട് എലപ്പുള്ളി ദേശത്തുള്ള സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു നായർ പ്രഭുകുടുംബമാണ് എക്കണത്തു്. യക്കണത്തു് എന്നും പറയുന്നു. ആ കുടുംബത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എന്ന കവി 946-ആമാണ്ടു ജനിച്ചു. ഭാഷാകവനത്തിനു നല്ല വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. അൻപതാമത്തെ വയസ്സിനുമേൽ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം കൊച്ചിശ്ശീമയിലോ മലബാറിലോ മൺറോ സായിപ്പിന്റെ കോടതിപ്പരിഷ്ക്കാരത്തിനുമേൽ മുൻസിപ്പുപണി നോക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. 1016-ൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. ഈ കാലഗണന ശരിയാണോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ 1010–1048 ഈ കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന എഴുവത്തു നാണക്കുട്ടിമേനോൻ (മഹാഭാഗവതസാര സംക്ഷേപം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രണേതാവു്) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. തറവാട്ടുമൂപ്പനുമാത്രമേ വലിയ കൈയ്മൾ സ്ഥാനമുള്ളൂ. ശങ്കുണ്ണി വലിയ കൈയ്മളായതിനു മേലല്ല മരിച്ചതെന്നും ചിലർ പറയുന്നു.

കൃതികൾ

ശങ്കുണ്ണിക്കൈയ്മൾ (1) സുന്ദരീസ്വയംവരം കിളിപ്പാട്ട് (2) ഗോഗ്രഹണം ഓട്ടൻതുള്ളൽ (3) ബാണയുദ്ധം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട് (4) ശിവകർണ്ണാമൃതം (5) രാമകർണ്ണാമൃതം (6) ദാസീവൃത്തം എന്നീ കൃതികൾക്കുപുറമേ ഭക്തിസംവർദ്ധകങ്ങളായ അനേകം കീർത്തനങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലെല്ലാം വരുണനാൽ പ്രതിഷ്ഠിതനെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്ന എലപ്പുള്ളി ശിവനെ വന്ദിച്ചു കാണാം. ലിംഗരൂപിയായ ആ ശിവൻ വരുണേശൻ എന്ന പേരിനാൽ സുവിദിതനും എക്കണത്തു തറവാട്ടിലെ പരദേവതയുമാകുന്നു. കർണ്ണാമൃതങ്ങൾ രണ്ടും ശ്ലോകരൂപത്തിലാണ് നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

സുന്ദരീസ്വയംവരം കിളിപ്പാട്ട്:

“വെണ്മതിബിംബംപോലെ വെളുത്ത മേനിതന്നിൽ
വെണ്ണീറാമംഗരാഗമണിഞ്ഞ ശോഭയാലെ
കൗമുദി പരിചൊടു പരന്നുനിന്നീടുന്ന
കൈലാസശിലോച്ചയമെന്നതുപോലേ സദാ
മേവിനിന്നീടും വരുണേശനാമീശൻതന്റെ
ചേവടിത്താരിണ ഞാൻ കുമ്പിട്ടുകൂപ്പീടുന്നേൻ.”

ഗോഗ്രഹണം തുള്ളൽ:

“ഗോഗ്രഹണം കഥ കേൾപ്പാനിപ്പോ-
ളാഗ്രഹമുണ്ടെന്നാലുരചെയ്യാം.
വാക്കിനു ഭംഗി കുറഞ്ഞീടുകിലും
കേൾക്ക കഥാരസമുണ്ടല്ലോ താൻ.”

ബാണയുദ്ധം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്:

“അമ്പിളി ചൂടും നല്ല തമ്പുരാൻ വരുണേശൻ
തൻപദയുഗമകമതിൽ നിനച്ചു
ഏണീലോചനകൾക്കു താണ്ഡകളിപ്പതിന്നായ്
ബാണയുദ്ധമാം കഥ വദിച്ചീടുന്നേൻ.
പണ്ടു ബലിസുതനായുണ്ടായിതവനിയി-
ലണ്ടർകോനരികളിലൊരു ദരുജൻ;
ബാണനെന്നവനു പേർ; പാണികൾ നാലുണ്ടവ-
ന്നേണാങ്കചൂഡൻതന്റെ നടനംതന്നിൽ
മദ്ദളമടിയ്ക്കയാലെത്രയും പ്രസന്നനായ്
മൃത്യുഭഞ്ജനൻതാനുമരുളിച്ചെയ്തു.
ആയിരം കരം നിനക്കായിരിക്കട്ടെയെന്നു
തോയദഗളൻ വരം കൊടുത്തു പിന്നെ.”

ശിവകർണ്ണാമൃതം

ഇതിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു പദ്യങ്ങളുണ്ടു്. വരുണേശനാണ് വർണ്ണ്യവിഷയം. നാലു ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

“അർണ്ണോജമന്ദിരനുമോർക്കിലസാധ്യമല്ലോ
വർണ്ണിപ്പതിന്നു വരുണേശവിഭോ! പുരാരേ!
കർണ്ണാമൃതം തവ ചരിത്രമതിന്നു ഭാഷാ-
വർണ്ണേന ചൊല്വതു തവ പ്രിയമായ്വരേണം.

വിരോചനവിലോചനം വിനതപാപസമ്മോചനം
വിലേശയവിഭൂഷണം വിബുധവിദ്വിഷാം ദൂഷണം
സുരാലയശരാസനം സുകൃതിഭിഃ കൃതോപാസനം
ഭജാമി യമശാസനം മനസി ശക്വരേന്ദ്രാസനം.

നാരീജനത്തിലനുരാഗമകന്നകന്നു
നാനാസുഖേഷു ച വിരാഗത വന്നുവന്നു്
കാലാരിപാദകമലം ഹൃദി നിന്നുനിന്നു
കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്കിലുമഹോ ബഹു നന്നുനന്നു്.

ഭിക്ഷാടനം തവ വിഭോ മമ സമ്പദേ സ്യാ-
ദുക്ഷാധിരോഹണവിധിശ്ശുഭവാഹനാപ്ത്യൈ
രക്ഷാനുലേപനമിഹാഖിലരോഗശാന്ത്യൈ
രക്ഷാകൃതേ പിതൃവനേ നടനം ത്വദീയം.”

രാമകർണ്ണാമൃതം

“ദിക്കെട്ടും ഞെട്ടുമാറങ്ങതികഠിനമതാ-
    യട്ടഹാസങ്ങൾ ചെയ്തി-
ട്ടൊട്ടേറെപ്പൃഷ്ഠി ചേരും വയറുമഥ കട-
    ന്നങ്ങരക്കെട്ടിൽ വീണു്
മൊട്ടിൽത്തട്ടിത്തിരക്കും മുലയിണ പരിചോ-
    ടൊപ്പമായ് ചട്ടമിട്ട-
ക്കട്ടത്തീപോലെ ദൃഷ്ടിദ്വയമൊടവളൊരു-
    മ്പെട്ടു ചാരത്തു വന്നാൾ.”

ഒരു കുമ്മി

“നല്ല വരുണേശപാദയുഗം
നന്മവരുവാൻ നിനച്ചുകൊണ്ടു
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിന്നൊരു കുമ്മിപ്പാട്ടു
ചൊവ്വോടേ നിന്നാടിക്കുമ്മിയടി.
അജ്ഞാനമായതു മായയെന്നും
അധിഷ്ഠാനമായതു ബ്രഹ്മമെന്നും
കാണി വിനാഴികപോലും മറക്കാതെ
കല്യാണം ചേരുവാൻ കുമ്മിയടി.
തിങ്കൾക്കലയും തിരുനെറ്റിയും
തീക്കനൽ തൂകുന്ന ലോചനവും
പത്മജമിത്രസുധാംശുനേത്രങ്ങളും
പാരാതെ ചിന്തിച്ചു കുമ്മിയടി.
എള്ളിൻക്കുസുമത്തിനുള്ളിൽത്താപ-
മേകുന്ന നല്ല തിരുനാസിക
ഉള്ളത്തിലാക്കീട്ടുണർന്നു വഴിപോലെ-
യുള്ളമാം നർത്തകി! കുമ്മിയടി.”

ഇതു ഭക്തിമാർഗ്ഗം പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. ഇവ കൂടാതെ സുഭാഷിതപ്പാട്ടുകൾ എന്ന പേരിലും ചില ഗാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

9 പണ്ടാരത്തു നാരായണപിള്ള

ചരിത്രം

പണ്ടാരത്തു നാരയണപിള്ളയെ പണ്ടാരത്താശാൻ എന്നുപറയുന്നു. അദ്ദേഹം ചിറയിൻകീഴ താലൂക്കിൽ മണമ്പൂർപകുതിയിൽ പണ്ടാരത്തുവീട്ടിൽ 940-ആമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 19-ആംനു ജനിച്ചു. ആദ്യകാലത്തു് ഒരു പട്ടാളശിപായിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. 35-ആമത്തെ വയസ്സിൽ ചെമ്പകമംഗലത്തു സന്യാസി എന്ന ഒരു സിദ്ധന്റെ അന്തേവാസിയായിത്തീർന്നു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ജ്യോത്സ്യം, മന്ത്രവാദം, വൈദ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ മാതുലനായ അയ്യപ്പൻപിള്ളയാശാനിൽ നിന്നു് അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യവും അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ അമിതമായ ജ്ഞാനവും സമ്പാദിച്ചതു സന്യാസിയുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിനുമേലാണ്. പണ്ടാരത്താശാൻ (1) ഗുണദോഷവാക്യം (2) പ്രപഞ്ചസാരസംക്ഷേപം (3) വൈദ്യസംഗ്രഹം (4) ധാരകല്പം എന്നിങ്ങനെ നാലു കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. അവയിൽ ഗുണദോഷവാക്യവും വൈദ്യസംഗ്രഹവും മാത്രമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളു. അവ രണ്ടിലും പ്രസ്തുത സന്യാസിയെ അദ്ദേഹം വന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

> ശ്രീഗുരും വാണീം ഗണപതിം വന്ദിച്ചു
> ഷണ്മുഖപാദാരവിന്ദദ്വയത്തെയും
> നിത്യം യമനിയമാസനാദ്യങ്ങളാ-
> മഷ്ടാംഗയോഗമനുഷ്ഠിച്ചു സർവദാ
> ചെമ്പകമംഗലത്താശ്രമേ വാഴുന്ന
> ശ്രീഗുരുപാദം തൊഴുതടിയൻ മുദാ
> സൽബ്രാഹ്മണരേയും ഭക്ത്യാ വഴങ്ങീട്ടു
> ചൊല്ലാം ഗുണദോഷവാക്യങ്ങളിന്നു ഞാൻ.”
>
> (ഗുണദോഷവാക്യം)

> “ചെമ്പകമ്മംഗലത്തിങ്കൽപ്പർണ്ണശാലയിൽ നിത്യവും
> മഹാമായയെ നന്നായിപ്പൂജിച്ചിട്ടതിഭക്തനായ്
> കർമ്മപാശത്തെ ലംഘിച്ചു നിത്യമഷ്ടാംഗയോഗിയായ്
> പരമധ്യാനവുംചെയ്തു ബ്രഹ്മാനന്ദേന വാണിടും
> ശ്രീമൽഗുരുപാദാംഭോജം വന്ദിച്ചേനടിയൻ മുദാ.”
>
> (വൈദ്യസംഗ്രഹം)

പണ്ടാരത്താശാൻ 68-ആമത്തെ വയസ്സിൽ 1007-ആമാണ തുലാമാസം 11-ആംനു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു കുമാരപിള്ളയെന്നും മാർത്താണ്ഡപിള്ളയെന്നും രണ്ടു് അനുജന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവരും ലോകവ്യുൽപ്പത്തി ഉള്ളവരായിരുന്നു എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഗുണദോഷവാക്യം

ഇതു സാമാന്യം പ്രചാരമുള്ള ഒരു ഭാഷാഗാനമാണ്. ശ്രീപരമേശ്വരൻ പാർവ്വതീദേവിയ്ക്കു നല്കിയ ഉപദേശമാണ് അതിന്റെ മൂലമെന്നു കവി പറയുന്നതു തന്റെ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രശസ്തിയ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രമാണ്. ബാലന്മാർക്കു വിശിഷ്ടമായ രീതിയിൽ സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഗുണദോഷവാക്യത്തിന്റെ മെച്ചം. ഓരോ ഈരടിയും രാമനാമത്തോടുകൂടി അവസാനിയ്ക്കുന്നു.

> “മൽഗുരുകല്പനകൊണ്ടിതു ബാലന്മാർക്കായിട്ടു ചൊല്ലുന്നു രാമ!
> വേണ്ടും ഗുണദോഷമെല്ലാജ്ജനത്തിനും ചൊല്ലാനെളുതല്ല രാമ!
> ഞാനറിഞ്ഞുള്ളതു ശിഷ്യന്മാർക്കായിട്ടു ചൊല്ലുന്നെന്നേയുള്ളൂ രാമ!
> മൽഗുരുവിന്റെകൃപകൊണ്ടിതൊക്കെയും സത്യമായീടണം രാമ!”

എന്നിങ്ങനെയാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ ആരംഭം. അനവധി വിഷയങ്ങൾ ആശാൻ ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നരകവർണ്ണനവും മറ്റും നന്നായിരിയ്ക്കുന്നു. ഒടുവിൽ നിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

> “കണ്ണു കാണാത്തവനെങ്ങനെ കണ്ണാടിനോക്കിയറിയുന്നു രാമ!
> ഉള്ളിലവിവേകം വന്നാൽ വിവേകവും കൂടെ വന്നീടേണം രാമ!
> അങ്ങനെയുള്ളവനുണ്ടൊരു കണ്ണെന്നു ചൊല്ലുന്നു സജ്ജനം രാമ!
> സജ്ജനസംസർഗ്ഗമെപ്പോഴുമുള്ളവനക്ഷികൾ രണ്ടുണ്ടു രാമ!
> ഇച്ചൊന്നതൊന്നുമില്ലാത്തവനന്ധനെന്നല്ലയോ ചൊല്ലുന്നു രാമ!
> കണ്ണുകാണാത്തവനെങ്ങനെ രത്നത്തിൻവിലയറിഞ്ഞീടുന്നു രാമ?
> ഷണ്ഡനായുള്ളവനെങ്ങനെ സ്ത്രീസുഖമുള്ളതറിയുന്നു രാമ?
> കന്യകാസ്ത്രീകൾക്കു പൂരുഷസംഗമസൗഖ്യമറിയാമോ രാമാ?
> വന്ധ്യയായുള്ളവളെങ്ങനെ സൂതകനോവറിഞ്ഞീടുന്നു രാമ?
> ഹംസം പറക്കുന്ന വേഗങ്ങളെങ്ങനെ കാകനറിയുന്നു രാമ?
> അശ്വത്തിനുള്ള വേഗത്തിൻവിശേഷം കഴുതയ്ക്കറിയാമോ രാമ?
> എത്രയും ദാരിദ്ര്യമുള്ളവനെങ്ങനെ സൗഖ്യമറിയുന്നു രാമ?
> സിംഹപരാക്രമമെങ്ങനെയെന്നതു ശ്വാവിനറിയാമോ രാമ?
> വേദാന്തവിജ്ഞാനി സൽഗുരുക്കന്മാരെ മൂഢനറിയുമോ രാമ?”

വൈദ്യസംഗ്രഹം

വൈദ്യസംഗ്രഹവും വിശിഷ്ടമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. വൈദ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ അതിനു് ഇന്നും വളരെ പ്രചാരമുണ്ടു്. രോഗങ്ങൾക്കുള്ള ചികിത്സാക്രമങ്ങലളെ മാത്രമല്ല, അവ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള പൂർവ്വജന്മകൃതങ്ങളായ പാപങ്ങളേയും അവയുടെ പ്രതിവിധികളേയുംകൂടി അതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> “തൊണ്ണൂറ്റാറാംഗുലം തന്റെ വിരല്ക്കുണ്ടു ശരീരവും
> അതിന്റെ മധ്യഭാഗത്തു മൂലാധാരമായതു്.
> മൂലാധാരത്തിങ്കൽനിന്നു സുഷുമ്നാനാഡി മേല്പടേ
> കപാലപത്മത്തോളം പോയ്ച്ചെന്നുമുട്ടിയിരുപ്പതു്.
> അതിന്റെയുള്ളിലാകുന്നു ഷഡാധാരങ്ങളൊക്കെയും
> മൂലാധാരം തുടങ്ങീട്ടു പന്ത്രണ്ടു നിലയുണ്ടെടോ.
> മൂലാധാരത്തിന്നു ചിറ്റുമെണ്മടങ്ങിട്ടു കുണ്ഡലി
> ചുറ്റിക്കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു മോക്ഷദ്വാരാനുബന്ധിയായ്
> അഗ്നിപോലെ ജ്വലിച്ചിട്ടു നിന്നീടുന്നവിടെശ്ശിവൻ.”

10 കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ട്

കല്ലൂർമന

കേരളത്തിൽ മന്ത്രവാദം കുലവൃത്തിയായുള്ള ചില നമ്പൂരികുടുംബങ്ങളുണ്ട്. ആ കുടുംബങ്ങളിലൊന്നാണ് കല്ലൂർമന. പ്രസ്തുത കുടുംബക്കാരെ ശ്രീപരശുരാമൻതന്നെ ആ വൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടുത്തി അവർക്കു ഗൂഢമന്ത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചു തങ്ങളുടെ കുലവിദ്യയിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരാക്കി എന്നു പഴമക്കാരായ ആസ്തികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഏതായാലും പൂർവ്വകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ അവർ ആ വിദ്യയിൽ അസാമാന്യമായ പ്രാഗല്ഭ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു എന്നും കേരളത്തെ “മോഹനസ്തംഭനാദീനാം വിദ്യാനാമങ്കുരസ്ഥലം” എന്നും മറ്റും വിദേശീയപണ്ഡിതന്മാർ ഭയഭക്തിപുരസ്സരം പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളത് അതിനെ ആധാരമാക്കിയാണെന്നുമുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽ കല്ലൂർ, കാട്ടുമാടസ്സ്, ചേന്നാസ്സ് ഇവ മൂന്നും അഗ്രപൂജയെ അർഹിക്കുന്നു. കല്ലൂരിനു ചങ്ങണംകുന്നത്തു ഭഗവതിയും, കാട്ടുമാടസ്സിനു ചാത്തനും, ചേന്നാസ്സിനു വേട്ടയ്ക്കൊരുമകനുമാണ് ഉപസനാമൂർത്തികൾ. പട്ടാമ്പി റയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽനിന്നു രണ്ടുനാഴിക കിഴക്കു വള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ ചങ്ങണംകുന്നു ദേശത്തിൽ അതേ പേരിലുള്ള ഭഗവതീക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമായിരുന്നു കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരുടെ പുരാതനഗൃഹം. സാമൂതിരിമാരും കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാരും തമ്മിലുള്ള ശത്രുത വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ കൊച്ചിയുടെ അധഃപതനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ദുർമന്ത്രവാദം ചെയ്യണമെന്ന് ഒരു സാമൂതിരി അന്നത്തെ കല്ലൂർ മനയ്ക്കലെ അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാടിനോടു നിർബന്ധിച്ചു എന്നും അതിനു വഴിപ്പെടാതെ ആ മാന്ത്രികൻ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ അഭയംപ്രാപിച്ചു എന്നും ഒരൈതിഹ്യം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ അവസരത്തിൽ തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു സമീപമുള്ള മണിയമ്പള്ളി ഭട്ടതിരിയുടെ ഇല്ലത്തിൽ സന്തതിവിച്ഛേദം വരികയും മഹാരാജാവു തന്റെ മാന്യാതിഥിയെ ആ ഇല്ലത്തേയ്ക്ക് അവകാശിയാക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഇല്ലത്തിലാണ് കവിയായ കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാടു ജനിച്ചു വളർന്നത്. അങ്ങനെയിരിക്കെ തൃശ്ശൂരിനു സമീപം കാളിനാട്ടുമനയ്ക്കുള്ള അവകാശവും കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലെ കൃപകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയ്ക്കു കിട്ടി; തന്നിമിത്തം ആ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് അവിണിശ്ശേരി അംശത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. അത് 1030-ആമാണ്ടായിരുന്നു. ഒല്ലൂർ റയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് അര മൈൽ ദൂരെയാണ് അവിടെ ആ കുടുംബക്കാർ ഇപ്പോൾ വസിക്കുന്ന ഗൃഹം.

കവിയുടെ ചരിത്രം

1003-മാണ്ടു തീപ്പെട്ട വീരകേരളവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യനായിരുന്ന കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാടാണു കവി. നീലകണ്ഠൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ. ഉദ്ദേശം 951-ആമാണ്ടുമുതൽ 1010-ആമാണ്ടുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നതായി സങ്കല്പിക്കാം. 59-ആമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ച ടിപ്പുവിനെ സന്ദർശിക്കുവാൻ ശക്തൻതമ്പുരാൻ ശ്രീരങ്ഗപട്ടണത്തേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ, അമങ്ഗലപരിഹാരത്തിനു വേണ്ടി ഒരു കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് അവിടത്തെ ഒരു തിലകം തൊടീച്ച് അയച്ചതായി പഴമക്കാർ പറയുന്നു. ആ സംഭവം നടന്നതു 963-ലായിരുന്നു. അതു കവിയുടെ പൂർവഗനായിരിക്കണം. നമ്പൂരിപ്പാടു സംസ്കൃതം ആദ്യം ദേശമംങ്ഗലത്ത് ഉഴുത്തിരവാരിയരോടും പിന്നീടു കുഞ്ഞിട്ടി രാഘവൻനമ്പിയാരോടും അഭ്യസിച്ചു. ആ വിവരങ്ങൾ ബാലിവിജയം ആട്ടക്കഥയിലെ

“ശ്രീവാസുദേവപരമേശ്വരമാധവശ്രീ-
ഗോപാലഭട്ടഭവദാസയതീന്ദ്രമുഖ്യാഃ
ശ്രീരുദ്രരാഘവമുഖാശ്ച കൃപാർദ്രചിത്താ
നിത്യം ദിശന്തു ഗുരവോ മമ മങ്ഗലാനി”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ശ്രീവാസുദേവൻ എന്ന് അദ്ദേഹം സ്മരിക്കുന്നതു കൂടല്ലൂർ വാസുദേവൻ നമ്പൂരിപ്പാടിനെപ്പറ്റിയായിരിക്കണം. പരമേശ്വരമാധവാദി ഗുരുക്കന്മാരെപ്പറ്റി യാതൊരറിവുമില്ല. തനിക്കു വീരകേരളവർമ്മ തമ്പുരാനുമായുണ്ടായിരുന്ന സന്തതസഹചാരിത്വം അദ്ദേഹം ബാലിവിജയത്തിലും മധുകൈടഭവിജയത്തിലും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ആ മഹാരാജാവിനെ പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള “യസ്യാന്തഃ സ്മരണം” എന്ന ബാലിവിജയത്തിലെ ശ്ലോകം മുൻപ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകഴിഞ്ഞ്

“തദന്തികസ്ഥേന സദാത്ര കേനചിദ്
ദ്വിജന്മനാ കൗശികഗോത്രജന്മനാ
വിരച്യതേ രാവണബന്ധനാഭിധാ
കഥാ വിനോദായ തദീയസന്നിധൗ”

എന്ന ശ്ലോകം കാണുന്നു. ബാലിവിജയത്തിനു രാവണബന്ധനമെന്നാണ് പ്രണേതൃദത്തമായ സംജ്ഞ. മധുകൈടഭവിജയത്തിലും

“തദുപാന്തനിവാസിനാ സദാ
സുമഹാമാന്ത്രികഗോത്രജന്മനാ
മധുകൈടഭനിഗ്രഹാഭിധം
ക്രിയതേ ഗീതനിബന്ധനം മയാ”

എന്നൊരു ശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. രണ്ടു കൃതികളിലും സദാ ശബ്ദത്തിന്റെ ആവർത്തനം അനുസന്ധേയമാണ്. കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ധാരണാശക്തിയേയും മന്ത്രശാസ്ത്രപ്രവീണതയേയും പറ്റി പല ഐതീഹ്യങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഒരു കഥ മാത്രം പറയാം. ഒരിക്കൽ ചിങ്ങണംകുന്നില്ലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് അച്ഛന്റെ മാസമടിയന്തിരം ഒരു മഴക്കാലത്താണ് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. നെടുമ്പുരയിടുവാൻ കാര്യസ്ഥന്മാർ വട്ടംകൂട്ടിയപ്പോൾ നമ്പൂടിപ്പാടു വിരിപന്തൽ മതിയെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ചമ്രവട്ടത്ത് അയ്യപ്പനു മഴപെയ്യിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഒരു ഹർജ്ജി പദ്യരൂപത്തിൽ ഓലയിൽ കുറിച്ചു മടക്കിക്കെട്ടി ഭാരതപ്പുഴയിൽ ഒഴുക്കി എന്നും, കാരണമെന്തായാലും മഴയുടെ ശല്യമുണ്ടാകാതെ അടിയന്തിരം ഭങ്ഗിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയെന്നും കേട്ടുകേൾവിയുണ്ട്. ആ ഹർജ്ജിയിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

“കല്ലൂർവിപ്രനെഴുത്തു, പാർശ്വഗതരാം ഭൃതങ്ങൾ വായിച്ചുടൻ
ചൊല്ലേറുന്നൊരു ചമ്രവട്ടപതിയോടിപ്പോൾ
ധരിപ്പിക്കുവാൻ:
വല്ലാതേ മഴപെയ്തിടുന്നതഖിലം മാറ്റിത്തരേണം ഭവാൻ;
വെല്ലംകൊണ്ടു ചതുശ്ശതത്തെ
വിരവോടെന്നാൽക്കഴിപ്പിക്കുവൻ

അയ്യപ്പ! നിന്തിരുവടിക്കൊരു ചേർച്ച നേർന്നാൽ
പെയ്യിക്കയില്ല മഴയെന്നൊരു ലോകവാദം
പൊയ്യായി വന്നിടുകിലോ തവ കുറ്റകാരാ-
മിയ്യാളുകൾക്കു തല പൊക്കി നടന്നുകൂടാ.

തിയ്യാട്ടൊന്നു കഴിച്ചിടാ, മനുദിനം ചെയ്യാം നമസ്കാരവും,
നെയ്യാടാം, കനകാദികൊണ്ടു കൃതമാം മെയ്യാദിയും
നല്കീടാം
വയ്യായെന്നൊരു ശാഠ്യമില്ല വഴിപാടയ്യായിരം
നേർന്നുഞാ-
നയ്യാ! നിൻകൃപായലഹോ!
മഴയിനിപ്പെയ്യാതെയാക്കീടണം.
കയ്യിൽപ്പണ്ടൊരു കുന്നെടുത്തു വരിഷം
മാതാവുനിർത്തീലയൊ?
മെയ്യിൽപ്പാതിയുമമ്മയ്ക്കു നല്കിയ പിതാ ഗംഗാം ധരെച്ചീലയോ?
വയ്യിപ്പോൾ മഴ മാറ്റുവാൻ തനയനെന്നുള്ളോരുദുഷ്കീർത്തിയെ

ന്നയ്യപ്പാ മമ ചമ്രവട്ടമമരും നാഥാ! വരുത്തീടൊലാ.”

ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി

“ധീരൻ കല്ലൂരു വിപ്രൻ നിജ ജനകമഹാ-
മാസസത്രം കഴിപ്പാ-
നാരംഭിച്ചു, തുടങ്ങീ മഴ, വിഷമമിതെ-
ന്നോർത്തുടൻ ഭക്തിശാലീ
ഓരോ പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതു പുഴവഴിയെ-
ച്ചമ്രവട്ടത്തു വാഴ-
ന്നോരബ്ഭൃതേശനേകിപ്പെരിയ മഴയൊഴി-
ച്ചെന്നു ലോകപ്രസിദ്ധം”

എന്നൊരു ശ്ലോകവും കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

“ഇരുപതു ദിവസത്തിന്നുതൊട്ടിന്നിമേലാ-
ലരുതു കരുണയാ തേ വർഷമെന്നുള്ള ശബ്ദം”

എന്ന കല്ലൂരിന്റെ പ്രാർത്ഥന തികച്ചും ഫലിക്കുകതന്നെ ചെയ്തുവത്രേ. തൃശ്ശിവപേരൂർ കിഴക്കേ അച്ചംകുളങ്ങര കുഞ്ചി എന്ന വാരസ്യാരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ. തദനുരോധേന അദ്ദേഹം ചിലപ്പോൾ തൃശ്ശൂരും താമസിച്ചിരുന്നു. ബാലിവിജയത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം തൃപ്പൂണിത്തുറ അപ്പനേയും, തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥനേയും, ചങ്ങണംകുന്നിൽ ദുർഗ്ഗയേയും തിരുമാന്ധാംകുന്നിൽ ഭദ്രകാളിയേയും വന്ദിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു. തിരുമാന്ധാംകുന്നിലെ ദേവിയും കല്ലൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരുടെ പരദേവതയാകുന്നു.

“പൂർണ്ണാനന്ദമയം പുരാരിപുരുഹൂതാദ്യൈശ്ച സംപൂജിതം
പൂർണ്ണാനങ്കശശാങ്കബിംബധവളേ ഭോഗീന്ദ്രഭോഗേ
സ്ഥിതം
പൂർണ്ണം സർവ്വഗുണൈരങ്ഗജനനീതുങ്ഗസ്തനാലിങ്ഗിതം
പൂർണ്ണാമ്നായപുരാധിവാസി കലയേ പുണ്യൈകദൃശ്യം
മഹഃ.

മഹിതഗുണനദീശം മൗലിരാജൻകലേശം
രചിതരിപുവിനാശം രാജതാദ്രിപ്രകാശം
വൃഷഗിരിനിലയേശം വിഷ്ടപാനാമധീശം
നഗവരതനയേശം നൗമി നിത്യം മഹേശം.

ഖഡ്ഗേനാദ്രിഷു കൃത്തദൈത്യകുലദുവർഗ്ഗേ! സതാം
സമ്മതേ!
മാർഗ്ഗേ സഞ്ചരതാം കരാർപ്പിതചതുർവർഗ്ഗേ!
ജഗന്നായികേ!
സ്വർഗ്ഗേയാനുപമപ്രഭാവമഹിതേ! ഭർഗ്ഗേഡിതേ! മാമകം
ഹൃദ്ഗേഹം വിശ ചങ്ങണാദ്രിനിലയേ! ദുർഗ്ഗേ! വിധാതും
ശുഭം.

മാതംഗോജ്ജ്വലകുണ്ഡലേ! മരകതശ്യാമേ!
മഹേന്ദ്രാർച്ചിതേ!
മായേ! മാരിതദാരുകേ! മണിലസന്മഞ്ജീരശൃംഭൽപദേ!
മാരാരാതിസുതേ! മഹാസിമധുപാത്രോദ്യൽകരാംഭോരുഹേ!
മാതർമ്മാമവ മാനനീയചരിതേ! മാന്ധാതൃശൈലാലയേ!”

കൃതികൾ

കല്ലൂർ സംസ്കൃതകൃതിയൊന്നും രചിച്ചിട്ടില്ല. ഭാഷയിൽ (1) ബാലിവിജയം (2) മധുകൈടഭവധം (3) സ്വാഹാസുധാകരം (4) സുമുഖീസ്വയംവരം എന്നീ നാലാട്ടക്കഥകൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു കൃതികൾ മാത്രമേ കിട്ടീട്ടുള്ളൂ. അവയ്ക്കുപുറമെ അജാമിളമോക്ഷം എന്നൊരു കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്.

ബാലിവിജയം ആട്ടക്കഥ

ഇന്നും പ്രചുരപ്രചാരമായ ഒരാട്ടക്കഥയാണ് ബാലിവിജയം. സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ആ കഥയ്ക്കു രണ്ടാംകിടയിൽ ഒരു സ്ഥാനമില്ലാതെ ഒന്നാംകിടയിൽ പ്രവേശത്തിന് അവകാശമില്ലെങ്കിലും രംഗപ്രയോഗത്തിനു സർവഥാ സമുചിതമായ ഒരു കൃതിയാണ് അതെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി പക്ഷാന്തരമില്ല. അതിൽ രാവണൻ, ബാലി, നാരദൻ ഈ മൂന്നു പാത്രങ്ങളുടേയും വേഷങ്ങൾ കെട്ടുന്ന നടന്മാർക്ക് അവരുടെ സകലമനോധർമ്മങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ധാരാളം സൗകര്യമുണ്ട്. “ശ്രീനാരദഃ കപിവരായ നിവേദ്യ വൃത്തം” എന്ന ശ്ലോകം തുടങ്ങി “പംക്തികണ്ഠ! നിങ്ങൾ തമ്മിൽ വിചാരിച്ചാലെന്തുകൊണ്ടൊക്കുന്നു ധിക്കാരമല്ലയോ?” എന്ന വരികൾവരെയുള്ള ഭാഗം അഭിനയത്തിനു പ്രത്യേകം പറ്റിയതാണ്. കല്ലൂരിനെ ഒരു നാട്യകലാമർമ്മജ്ഞനും ഫലിതപ്രയോഗനിപുണനുമായി ബാലിവിജയം നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളേക്കാൾ പദങ്ങൾക്കു സ്വാരസ്യം കൂടും.

“കുന്തളഭാരസുശോഭനേ! കുവലയചാരുവിലോചനേ?
കിം തവ ഹേതു വിളംബനേ? കൃശതനു വരിക വരാംഗനേ!
അന്തികമതിലിഹ രത്നമഖിലജനശന്തമകൈരവബാന്ധവവദ
“ജയ ജയ രാവണ! ലങ്കാപതേ! ജയ ജയ
നക്തഞ്ചരാധിപതേ!
ജയ ജയ കൈകസീനന്ദന സുന്ദര! ജയ ജയ
പൗലസ്ത്യപുത്രവിഭോ!”

“പംക്തികണ്ഠ! രാക്ഷസേന്ദ്ര! പാകവൈരിതന്നെ-
ബ്ബന്ധിച്ച സമർത്ഥൻതന്റെ താതനോ നീ?
കൈലാസമെടുത്തു നിജപാണികളിൽപ്പല
ലീലാവിനോദങ്ങൾ ചെയ്ത വീരനോ നീ?

എന്തിനിഹ നമ്മുടയ ലാംഗുലത്തിൽ വന്നു?
ഹന്ത! പറഞ്ഞീടുക നീ കാര്യമെല്ലാം.
കഷ്ടമൊരു കപിയുടെ പൃഷ്ടഭാഗംതന്നി-
ലിഷ്ടമുണ്ടോ വസിക്കുവാനെന്തിതേവം?”

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ ചേതോഹരങ്ങൾ തന്നെ.

അജാമിളമോക്ഷം

അജാമിളമോക്ഷം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവിലകത്തെ തമ്പുരാട്ടിമാരുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ചു കല്ലൂർ പത്തുവൃത്തത്തിൽ രചിച്ച ഒരു കൃതിയാണ്. അശ്രൂരടിതിരിപ്പാട്ടിലെ സുഭദ്രാഹരണം കൈകൊട്ടി കണ്ടിട്ടാണ് കല്ലൂർ പ്രസ്തുതഗാനം നിർമ്മിച്ചതെന്നു സുഭദ്രാഹരണത്തിലെ ഒരു വൃത്തം ആരംഭിക്കുന്ന “ഭദ്രകളാമാളികളും” എന്ന വരി അജാമിളമോക്ഷത്തിലെ ഒരു വൃത്തത്തിനു മട്ടായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്. ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“കാമിനീമണിയാകുമവളുടയ-രൂപം
കണ്ടാലതിമനോഹരമെന്നേ വേണ്ടൂ.

കാർമേഘത്തോടിടയുന്ന ക്ലേശങ്ങളും-ഫാലേ
കസ്തൂരീതിലകവും കുറുനിരയും
കഞ്ജദളങ്ങളുടയ ഗർവമെല്ലാം-പോകും
കണ്ണിനുടെ ഭംഗികളും ചൊല്ലാവല്ല.”

ഈ കൃതി സുഭദ്രാഹരണത്തെക്കാൾ ഭേദമെന്നു പറയാമെന്നേയുള്ളൂ.

11 മററു ചില നൃത്യപ്രബന്ധകാരന്മാർ — പുതിയിക്കൽ തമ്പാൻ

ചേർത്തലത്താലൂക്കിൽ വയലാർപകുതിയിൽ പുതിയിക്കൽ എന്ന പേരിൽ തമ്പാക്കന്മാരുടെ ഒരു കുടുംബമുണ്ട്. പുതിയിക്കൽ എന്നതു ‘പുതിയറയ്ക്കൽ’ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ സങ്കചിതരൂപമാണ്. ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്ന (1) കാർത്തവീര്യവിജയം (2) രാമാനുകരണം എന്നീ രണ്ടാട്ടക്കഥകളുടെ പ്രണേതാവായ പുതിയിക്കൽ തമ്പാൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരെന്തെന്ന് അറിയുന്നില്ല.

ജീവിതചരിത്രം

തമ്പാന്റെ ജീവിതചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും പറയത്തക്ക അറിവൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ അദ്ദേഹം നിഷ്കൃഷ്ടമായി വ്യാകരണം അഭ്യസിച്ച ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ആ വിഷയത്തിൽ ആചാര്യത്വം വഹിച്ചതു വിദൂഷിയായിരുന്ന സ്വമാതാവു തന്നെയായിരുന്നുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ഗഹനമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിൽ അങ്ങിങ്ങു കാണ്മാനുമുണ്ട്. അക്കാലത്തെ പാഠകപ്രവക്താക്കളിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്ന തമ്പാൻ അനായാസേന കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യനായിത്തീരുകയും ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലെ അല്പശി ഉത്സവത്തിനും പൈങ്കുനിയുത്സവത്തിനും നിയമേന പാഠകം പറയുകയും ചെയ്തുവന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ച് അശ്വതിതിരുനാൾ കൊച്ചുതമ്പുരാന്റെ സൗഹാർദ്ദം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. 942, 949, 960, 962 ഈ ആണ്ടുകളിൽ തമ്പാന്റെ പാഠകം മതിലകത്തു നടന്നതിനു രേഖയുണ്ട്. 960-ൽ പാഠകം പറയുന്ന പുതിയിക്കൽ തമ്പാനു കാർത്തിക തിരുനാൾ മഹാരാജാവ് ആഭരണം സമ്മാനിച്ചതിനും പ്രമാണം കാണുന്നു.

പുതിയിക്കൽ തമ്പാൻ ഒരു ശക്തിപൂജകനായിരുന്നുവത്രേ. ആറന്മുള രാഘവൻപിള്ളയാശാൻ എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധനായ ശാക്തേയൻ അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൂടെക്കൂടെ കാത്യായനീദേവിയെ ഉപാസിക്കുവാൻ ചേർത്തലയ്ക്കു പോകുകയും അവിടെവച്ചു തമ്പാൻ ശാക്തേയമതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. രാമൻപിള്ളയാശാൻ ആധാരദീപിക എന്ന പേരിൽ യോഗശാസ്ത്രത്തെ അധികരിച്ച് ഒരു ചെറിയ ഭാഷാഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലുള്ളതാണ് അടിയിൽക്കാണുന്ന ശ്ലോകം.

> മൂലാദ്യാധാരമാദ്യം പരിചിൽ വകയറി-
> ഞ്ഞങ്ങവസ്ഥാത്രയത്തെ-
> പ്പാരാതേ കണ്ടു മിത്ഥ്യാ പരമിതി മനസാ
> വിട്ടു പത്താമതാകും
> തുര്യത്തിൽച്ചേർന്നു സത്തായ് വിലസിന പരമാ-
> ത്മാവുതാനായിരുന്നാൾ
> ചൊവ്വേ ചിത്തായ മൂലപ്രകൃതിയിലുറയാ;
> ചേരുമാനന്ദസിന്ധൗ” .

രാമനാശാന്റെ കാലം മുതല്ക്കാണ് ചേർത്തല ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തിൽ ദിവസം തോറും വൈകുന്നേരം കൂടി ആറാട്ടു നടത്തിത്തുടങ്ങിയതും, അത് ആ ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള പള്ളിക്കുളത്തിലാക്കിയതും എന്നു ചിലർ പറയുന്നതു പരമാർത്ഥമാണോ എന്നറിഞ്ഞുകൂട.

പുതിയിക്കൽ കുടുംബത്തിലെ ഒരു തമ്പാനു കലശലായ വയറ്റുവേദനയുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ചേർത്തല തെക്കുമുറിയിൽ കേളൻകുളം എന്ന കുളത്തിൽനിന്ന് ഒരു വിഷ്ണു വിഗ്രഹം കണ്ടെടുത്ത് അതു കൊണ്ടുപോയി കേരളാതിച്ചപുരം എന്നൊരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ച് അവിടെ പ്രതിഷ്ഠാപനം ചെയ്തതിനുമേലാണ് ആ രോഗം ശമിച്ചത് എന്നും പുരാവിത്തുകൾ പറയുന്നു. അതു നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരനായിരുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല.

തമ്പാൻ 68 വയസ്സോളം ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും 68-ആമത്തെ വയസ്സിൽ അശ്വതി തിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാനെ സന്ദർശിച്ചു മടങ്ങി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കു കൊല്ലത്തു വച്ചു പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നും അറിയുന്നു. കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ശിഷ്യൻ ആ ദുഃഖസംഭവം അന്നു 88 വയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്ന തമ്പാന്റെ മാതാവിനെ അറിയിച്ചപ്പോൾ ആ മനസ്വിനി തന്റെ വയറ്റിൽനിന്നു ബഹിർഗമിച്ചിട്ടുള്ള അനവധി കൃമികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതുമൊന്ന് എന്നേ താൻ കരുതീട്ടുള്ളൂ എന്നും ഐഹികങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾക്കൊന്നും തന്റെ ഹൃദയത്തെ തരളീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പതിവുപോലെ അന്നത്തെ ഏകാദശീവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചതായി പഴമക്കാർ പറയുന്നു. അശ്വതി തിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ നിര്യാണം 969-ലായിരുന്നതിനാൽ അതിനു മുൻപായിരിക്കണം തമ്പാന്റെ മരണം. ആ വഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ തമ്പാന്റെ ജീവിതകാലം 900-നും 968-നും ഇടയ്ക്കാണെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കാം. 976-ൽ എഴുന്നള്ളത്തോടു കൂടിപ്പാർക്കുന്ന പുതിയിക്കൽ തമ്പാക്കന്മാർക്കു കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു ആഭരണം കൊടുത്തതിനു തെളിവുണ്ട്; അവർ ആ കവിയുടെ അനന്തരഗാമികളായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു.

12 ആട്ടക്കഥകൾ

പുതിയിക്കൽ തമ്പാൻ രണ്ടാട്ടക്കഥകൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവ രണ്ടിനും രണ്ടാംകിടയിൽ നില്ക്കാനുള്ള യോഗ്യതയുണ്ട്. കാർത്തവീര്യവിജയം ഇന്നും പ്രചാരലുപ്തമായിട്ടില്ല; പ്രത്യുത രാമാനുകരണം ആരുമാടിക്കണ്ടിട്ടുമില്ല. സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ രണ്ടും സമാനങ്ങൾ തന്നെ. പക്ഷേ രാമാനുകരണത്തിലെ ഇതിവൃത്തത്തിനു കാർത്തവീര്യവിജയത്തിനുള്ള അഭിനയയോഗ്യതയില്ല. പൗരാണിക കഥകളായി കൃത്രിമകഥകൾ ഇടകലർത്തി ആഹാര്യഭംഗി വരുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ കവി പരാങ്മുഖനായിരുന്നു. സഭ്യത്വപരിധിയെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന ശൃംഗാരപദങ്ങൾ ധാരാളമായി കാണുന്നു എന്നുള്ളതാണ് രണ്ടു കൃതികൾക്കുമുള്ള പ്രകടമായ ദോഷം.

കാർത്തവീര്യവിജയം

കാർത്തവീര്യവിജയം “സ്യാനന്ദൂരാലയേശ”നും “ഫണിപതിശയന” നുമായ ശ്രീപത്മനാഭനേയും രാമാനുകരണം “ആജ്യസ്രവന്തീകൂലാലങ്കാരം” അതായതു നെയ്യാറ്റിൻകര ശ്രീകൃഷ്ണനേയും വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവു നെയ്യാറ്റിൻകര ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമി ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചത് 932-മാണ്ടാണ്. തമ്പാന്റെ കാർത്തവീര്യ വിജയം അശ്വതി തിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ കാർത്തവീര്യവിജയം ചമ്പു കണ്ടതിനു മേൽ എഴുതിയതാണോ എന്നു സംശയിക്കാം. അഭിനയത്തിന് അത്യന്തം സമുചിതമെന്നു സർവ്വസമ്മതമായ “കമലദള” എന്ന പദം കാർത്തവീര്യവിജയത്തിലുള്ളതാണ്. ആ പദം കൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിൽ രാവണൻ കലഹാന്തരിതയായ മന്ദോദരിയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നു; ആ പദത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് ചുവടേ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

> “കമലദളലോചനേ! മമ ജീവനായികേ!
> കിമപി നഹി കാരണം കലഹമതിനധുനാ.
> കരഭോരു! നിന്നുടയ ചരണതളിരാണ ഞാൻ
> കരളിലറിയുന്നതല്ലൊരു പിഴയൊരുന്നാൾ.
> തരുണാംഗി! നീയൊഴിഞ്ഞൊരു തരുണിമാരിലും
> പാരിതോഷമില്ല മമ പരിഭവമിതെന്തഹോ?”

വിന്ധ്യ പർവതത്തിന്റേയും നർമ്മദാ നദിയുടേയും വർണ്ണനം വിശിഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്.

> “ചഞ്ചലിമിഴി മമ ദയിതാകചസഞ്ചയമഴിയുന്നപോലെ
> അഞ്ചിതനടനം ചെയ്യും കേകിപിഞ്ഛമിതല്ലോ പരന്നു”
> എന്നതു പർവതത്തിന്റേയും
> “നർമ്മോചിതമായിടുന്ന നർമ്മദയാം നദിതന്റെ
> നന്മ കണ്ടീടുവിൻ നിങ്ങൾ നിർമ്മലാംഗിമാരേ!
> കൂലതരുശാഖതന്നിൽക്കേകിജാലമാടീടുന്നു;
> കോകിലഗാനമിഹ കൂടി മേളിക്കുന്നു.
> സാരസങ്ങൾതോറും ചെന്നു ചാരുതരപരിമള-
> സാരം സ്വീകരിച്ചു മന്ദമാരുതൻ വരുന്നു.

എന്നതു നദിയുടേയും വർണ്ണനത്തിലെ ചില വരികളാകുന്നു. പാഠകകാരനായ കവിക്കു ഫലിതപ്രയോഗചാതുരി സ്വാധീനമായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. “ദാസിയാകുമുർവശിയിലാശ മമ ചേരുവതോ?” എന്നും മറ്റുമുള്ള വരികളും, “സാധുതരം മനുജാധമചരിതം താപസകുലവരരേ!” “ചിത്രമിതു പാർത്താൽ” എന്നീ പദങ്ങളും വിദഗ്ധനായ ഒരു നടൻ ആടിയാൽ പ്രേക്ഷകന്മാർ അപഹൃത ചിത്തവൃത്തികളായിത്തീരാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ബാലിവിജയം എഴുതിയ കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് ഈ ആട്ടക്കഥ വായിച്ചിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. കാർത്തവീര്യ വിജയത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾക്കു പദങ്ങളോളം സ്വാരസ്യമില്ലെന്നാണ് എന്റെ അനുഭവം.

രാമാനുകരണം

കാർത്തവീര്യവിജയത്തിന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരത്വം വഹിക്കുന്ന ഈ ആട്ടക്കഥയെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഗരുഡൻ സത്യഭാമയോട്ട് തന്റെ വമ്പു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്ന പദത്തിൽപ്പെട്ടതാണ് അധോലിഖിതമായ ഭാഗം.

> “സ്വർണ്ണസമാനനിറം കലരും മമ
> പർണ്ണസമീരണവേഗം പാർത്താൽ
> അർണ്ണവസലിലം കലുഷിതമായുട-
> നണ്ഡകടാഹവുമിളകും നിയതം. (ദേവി)
>
> ശിക്ഷിതമുരനാം കരുണാകരനുടെ
> കുക്ഷിയിലഖിലചരാചരവാസം;
> ദക്ഷതയോടു വഹിക്കുന്നവനെയു-
> മക്ഷതബലനിധി പക്ഷിവരൻ ഞാൻ. (ദേവി)”

താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകവും പ്രകൃതത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

> “നാഥേ! വൈദേഹി! പാഥോരുഹദളനയനേ!
>   ഹന്ത ദൃഷ്ട്വാ ചിരം ത്വാം
> ചേതോ ന പ്രീതിഭാരം വഹതി ച തദിദം
>   നാലമദ്യാപി സോഢും
> ജഗ്രാഹ ത്വാം പ്രയാന്തീമനുഗതമപി മാം
>   വഞ്ചയിത്വാ യദുർവീ
> സാ ചേന്ന ത്വൽസവിത്രീ മമ ഭുജവിധുതാ
>   താദൃശീ കീദൃശീ സ്യാൽ?”

13 മണ്ടവപ്പള്ളി ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ

ജീവിതം

കാർത്തിക തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ മറ്റൊരു സദസ്യനായിരുന്ന ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം അമ്പലപ്പുഴ കാവാലം പകുതിയിൽ ആക്കാക്കൊട്ടപ്പന്ന മുറിയിൽ മണ്ടവപ്പള്ളി എന്ന വീട്ടിലായിരുന്നു. മൂലകുടുംബം തിരുവഞ്ചിക്കളത്തുനിന്ന് ഏതോ കാരണവശാൽ മേനോന്റെ കാലത്തേക്കു മുമ്പേതന്നെ കാവാലത്തേക്കു താമസം മാറ്റി. അമ്മാവന്റെ പേർ രാമൻ എന്നായിരുന്നതിനാൽ 'രാമൻ ഇട്ടിരാരിച്ചൻ' എന്ന പേരാണ് അദ്ദേഹത്തെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന പഴയ പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. മേനോന്റെ ബാല്യത്തിൽ ആ കുടുംബം ഏറ്റവും ദരിദ്രമായിരുന്നു. സ്വദേശത്തുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചത്. അതിൽ ലോകവ്യുൽപത്തിക്കു മേലൊന്നും സമ്പാദിച്ചതായി കൃതികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ജീവിതചരിത്രത്തെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയിരിക്കുന്നു. കാലം 920-നും 980-നും ഇടയ്ക്കാണെന്നു പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഏകദേശം ശരിയായിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. 940-ആണ്ടോടടുപ്പിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി മഹാരാജാവിനെ കണ്ടു. "ദാരിദ്ര്യം ജനതാപകാരകമിദം കേനാപി ദദ്ധം നഹി" എന്നവസാനിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകം അടിയറവച്ചതിനു പുറമേ, സന്താനഗോപാലം, രുക്മാംഗദചരിതം എന്നീ രണ്ടാട്ടക്കഥകൾ ഉണ്ടാക്കി സമർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. കവിബന്ധുവായ മഹാരാജാവു മേനോന്റെ സാഹിത്യ വാസന കണ്ടു സന്തോഷിച്ച് ഒരു വീരശൃംഖല സമ്മാനിക്കുകയും അറുപതു പറ നിലം കരമൊഴിവായി പതിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മേനോന്റെ തറവാട്ട് അന്യം നിന്നുപോയി എന്നറിയുന്നു.

കൃതികൾ

സന്താനഗോപാലവും രുക്മാംഗദചരിതവും കൂടാതെ ബാണയുദ്ധം എന്നൊരാട്ടക്കഥകൂടി മേനോൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായി പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്; ആ കഥ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. സന്താനഗോപാലത്തിനു സാമാന്യം പ്രചാരമുണ്ട്. അത് അശ്വതി തിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ സന്താനഗോപാലം വായിച്ചതിനുമേൽ എഴുതിയതാണെന്നു സങ്കല്പിക്കാം. "നാഹം ശൗരിർന്ന ഖല്വ മുസലീ" എന്ന ചമ്പു ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി "കൃഷ്ണ നല്ലഹം ബലഭദ്രനല്ലറിക നീ" എന്ന വരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ആ സാജാത്യം ആകസ്മികമാണെന്നും വരാവുന്നതാണ്. രുക്മാംഗദ ചരിതം നടന്മാർ മറന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പുതിയിക്കൽ തമ്പാന്റെ കഥകൾ എത്രമാത്രം ഗ്രാമ്യശൃങ്ഗാരം കൊണ്ട് അശുദ്ധങ്ങളോ അത്രമാത്രം അതിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടു പവിത്രങ്ങളാകുന്നു മേനോന്റെ കൃതികൾ. സന്താനഗോപാലത്തിൽ ശൃങ്ഗാരരസത്തിന്റെ സ്പർശമേയില്ല. രുക്മാംഗദചരിതത്തിൽ ഗതാനുഗതികത്വത്തിനു വശംവദനായി രുക്മാംഗദനേയും പത്നിയേയും രങ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ടു പേരിന് ഒരു ശൃങ്ഗാരപ്പദം അഭിനയിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കവി ഉത്തരക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ആ സരണി സന്ത്യജിച്ച്

> "പ്രാണനാഥ കാണുപവനം ഘ്രാണമോദകരമോഹനം;
> കാണുന്നില്ല കുസുമങ്ങളൊന്നുമിതിൽ കാരണം കിമിഹ
> കോമളമൂർത്തേ!

എന്നു നായികയെക്കൊണ്ട് ഉച്ചരിപ്പിച്ചു പ്രകൃതമനുസരിക്കുന്നു. രണ്ടു കഥകളിലും പുരാണോപാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യാസമൊന്നും വരുത്തീട്ടില്ല. മേനോനെ ഒരു തികഞ്ഞ വിഷ്ണുഭക്തനായാണ് നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ നിരീക്ഷിയ്ക്കുന്നത്. രണ്ടു കഥകളിലും സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ വളരെ അപൂർവമായി മാത്രമേ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളു; അവയ്ക്കു ഗുണവും കുറയും. പദങ്ങളിൽ ചിലതു നന്നായിട്ടുണ്ട്. സന്താനഗോപാലത്തിലെ "വധിമതം നിരസിച്ചീടാമോ?" "ജീവിതനായക വന്ദേ!" "ഇരുളെല്ലാമകന്നു ദൂരേ" എന്നീ പദങ്ങൾ മനോജ്ഞങ്ങളാണെന്നുപോലും പറയാം. ലോകാലോകപർവതത്തിനപ്പുറമുള്ള അന്ധകാരം നശിപ്പിക്കുവാൻ സുദർശനം ആവിർഭവിച്ചു ശ്രീകൃഷ്ണനോടു നിവേദനം ചെയ്യുന്നതാണ് മൂന്നാമതായി ഞാൻ പരിഗണിച്ച പദം.

> "ഇരുളെല്ലാമകന്നു ദൂരേ—ഈശ കംസാരേ!
> എഴുന്നെള്ളാമിനി നേരേ.
> തിരുവുള്ളപ്പെരുവെള്ളത്തിരതള്ളും വിരുതുള്ള
> നരനുള്ളിലലമല്ലലെഴുമല്ലിങ്ങിനിയില്ല.
>
> ഫുല്ലസരസിജതുല്യമിഴിമുന തെല്ലലംകുരു കല്യമയി തവ
> മല്ലരുചിഭരകല്യ! ജിതമല്ല! മഞ്ജുതരമല്ല!"

വൈകുണ്ഠവർണ്ണനവും ഒരുമാതിരി നന്നായിട്ടുണ്ട്.

14 വടക്കൻ രുക്മാംഗദചരിതം

ഈ പേരിൽ ഒരാട്ടക്കഥ അൻപത്തിനാലു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥയുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നു. കവി ആരെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം ഏതെന്നോ അറിയുന്നില്ല. കവിതയ്ക്കു മേനോന്റെ രുക്മാങ്ഗദചരിതത്തെക്കാൾ ഗുണം കൂടുമെങ്കിലും അതിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മേലാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ രചനയെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. തെക്കൻ കഥയിൽ മോഹിനിയുടെ വർണ്ണനം മേനോൻ ഒരു സാരി കൊണ്ടാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. ആ ഘട്ടത്തിലെ

> “പഞ്ചബാണനഞ്ചിടുന്ന പുഞ്ചിരിയും ചാരു-
> ചഞ്ചലാപാങ്ഗവും കിളികിഞ്ചിതവും
> നീണ്ടുരുണ്ടുചുരുണ്ടോരു കുന്തളവും കാമൻ
> വീണ്ടുമാശ പൂണ്ടിടുന്ന കൊങ്ക രണ്ടും
> മിന്നൽപോലെ മിന്നിടുന്ന രൂപത്തേയും കണ്ടു
> മന്നവനുമാശ പൂണ്ടു നിന്നു നേരേ”

എന്ന വരികൾ വടക്കൻ കഥയിൽ അതേ രൂപത്തിൽ പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. തെക്കനിൽ ആ ഗാനം അപരിത്യാജ്യവും വടക്കനിൽ വൃഥാസ്ഥൂലവുമാണെന്നു പ്രകൃതം കൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അതുപോലെ ബ്രഹ്മാവു് അന്തകനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന “രവിതനയ മഹാത്മൻ മാ കൃഥാസ്ത്വം വിഷാദം” എന്ന ഇന്ദുളശ്ലോകം അതേ വൃത്തത്തിലും അതേ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചും “തപനതനയ ഖേദം മാകൃഥാ മാനസേ ത്വം” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പരാവർത്തനം ചെയ്തുകാണുന്നു, സന്ധ്യാവലിയുടെ പുത്രലാഭം മുതല്ക്കുള്ള കഥ വർണ്ണിച്ചു, രുക്മാങ്ഗദന്റെ പുഷ്പോദ്യാനം സംരക്ഷിക്കുവാൻ വജ്രദംഷ്ട്രയെന്ന ഒരു രാക്ഷസിയേയും സൃഷ്ടിച്ചു കവി ഇതിവൃത്തം വിലക്ഷണമാക്കീട്ടുണ്ട്. “അത്ഭുതാങ്ഗിയാമവൾക്കു ഗർഭവും വിധിയായ്” എന്നും, “ജയ ജയ മാധവ കേശവ ശൗരേ” എന്നുമുള്ള പദങ്ങൾ നന്നായിട്ടുണ്ടു്

15 ബാലകവി രാമശാസ്ത്രികൾ

ജീവിതം

ബാലകവി രാമശാസ്ത്രികൾ പത്താം ശതകം ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. സ്വദേശം പാലക്കാടാണ്; ഗ്രാമം ഏതെന്നറിയുന്നില്ല. ‘ബാലകവി’ എന്ന ബിരുദം സാമൂതിരിപ്പാട്ട സമ്മാനിച്ചതാണെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം അധികവും ആലപ്പുഴയായിരുന്നുവെന്നും അവിടെ കള്ളർകോട്ട് ഒരു ഭവനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന വെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. 976-ൽ ‘പാലക്കാട്ടുകവി രാമശാസ്ത്രിക്ക ‘ആഭരണം’ സമ്മാനിച്ചതിനു വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ രേഖകാണുന്നു.

ബാണയുദ്ധം

കോട്ടയം, അശ്വതി തുടങ്ങിയ ഒന്നാം കിടയിലുള്ള നൃത്യസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാമ ശാസ്ത്രികൾക്കും ഒരു സ്ഥാനത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. അത്രയ്ക്ക് ആപാദചൂഡം അമൃതമയമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാണയുദ്ധം ആട്ടക്കഥ. ഇന്നും ആ കഥയ്ക്ക് കേരളമെങ്ങും പ്രശംസനീയമായ പ്രചാരമുണ്ട്. കവിയുടെ പ്രതിഭയും പാണ്ഡിത്യവും അതിൽ കൈകോർത്തു കളിയാടുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും അഹമഹമികയാ സഹൃദയ ഹൃദയങ്ങളെ ആവർജ്ജനംചെയ്യുന്നു.

“ജ്യോതീംഷി പ്രതിബിംബിതാനി
    ശശഭൃൽകാന്തോപലപ്രാങ്കണേ
ചക്രുര്യത്ര തമസ്വിനീഷു മഹതീം പുഷ്പോപഹാരശ്രിയം”

എന്ന ശ്ലോകത്തിന് അശ്വതി തിരുനാളുടെ പൗണ്ഡ്രകവധത്തിലെ

“പുഷ്യൽസൗരഭപാരിജാതകുസുമദ്വാസ്തോരണസ്രഗ്വിണീം
ദ്യാമേവ പ്രതിബിംബിതാം ജലനിധൗയാമാശശങ്കേജനഃ”

എന്ന പ്രഥമ ശ്ലോകത്തിന്റെ സാജാത്യമുണ്ട്. “നല്ലൊരു മാധവകാലം”, “ചിത്രപടമിതു കാൺക”, “കാമോപമരൂപൻ” , “മുഗ്ദ്ധമൃഗലോചനേ” , “മാരസന്നിഭാകാര മാരകുമാര” ഇത്യാദി പദങ്ങളുടെ സ്വാരസ്യം അന്യാദൃശമാണ്. മാതൃക കാണിക്കാൻ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“വികസ്വരപികസ്വരേ വികചമാലതീഭാസ്വരേ
മദാന്ധകുസുമന്ധയേ മധുദിനേ പ്രവൃദ്ധോദയേ
വിഹാരവിപിനാന്തരേ വകുളമഞ്ജരീദന്തുരേ
ജഗാദ രതിലാലസഃ പ്രണയിനീർമ്മുകന്ദോ മുദാ,”

“ധാവൽപാദാതപാദാഹതതുരഗഖുരോ-
    ദ്ദാമകദ്ദാലജാല-
ക്ഷുർണ്ണക്ഷോണീവിനിര്യന്നിബിഡതരരജോ-
    രാജിഘോരാന്ധകാരം
താവൽ സംപ്രേക്ഷ്യ കോലാഹലബധിരിതനി-
    ശ്ശേഷലോകം ബലൗഘം
ശൈലാദിശ്ശൈലകൂടോപമവികടതനു-
    സ്വാന്തരേവം വ്യചിന്തീൽ.”

പദങ്ങൾ — പത്നിമാർ ശ്രീകൃഷ്ണനോട്ട്:

“നല്ലൊരു മാധവകാലം വന്നു മല്ലമഥന! മുതിരുന്നു;
മല്ലികാകലികയിൽനിന്നു മധുകല്ലോലിനിയൊഴുകുന്നു;
കാണുക വിലസീടുന്നു പരമേണതിലകനുമുയർന്നു
സൂനായുധശരജാലങ്ങളുടെ ശാണോപലമതുപോലെ.

കുരവനിരകൾതോറും ചെന്നു കുസുമമണമിതാ കവർന്നു
പരിചൊടു പവനൻ വരുന്നു ഹൃദി സ്മരദഹനൻ വളരുന്നു.
തരിക തവാധരബിംബം കാന്ത! അരുതരുതതിനുവിളംബം
വിരചയ ദൃഢപരിരംഭം മമ കുരു സഫലം കുചകുംഭം.”

ചിത്രലേഖ ഉഷയോട്ട്:

“ചിത്രപടമിതു ബാലേ കാൺക ചിത്രകവിലസിതസുഫാലേ
സുരപരിവൃഢരിഹ ചാരേ കാണ്ക സുരുചിരതരകചഭാരേ
സുമുഖി! ദനുജരിതാ സർവേ രൂപശമിതസുരയുവതിഗർവേ
സോമാന്വയഭൂപന്മാരിവർ കാമോപമരൂപന്മാർ
വാസുദേവനുമിതാ കാൺക ചാലേ ഭാസിതാപാംഗി
    സുശീലേ
സുദതി വിലസതി മുകുന്ദൻ കാൺക സൂദിതസുരരിപുവൃന്ദൻ
തൽസുതനിവനതിധന്യൻ കാൺക മത്സഖി!
    ജനബഹുമാന്യൻ
അവനുടെ സുതനനിരുദ്ധൻ കാൺക
    ഭുവനവിമോഹനമുഗ്ദ്ധൻ
മതിമുഖി! കരുതെന്നുമിന്നു മമ മതിമോഹനനിവനെന്നു
യോഗബലംകൊണ്ടവനെക്കൊണ്ടു വേഗമൊടുവരുവൻ
    ഭവനേ”

16 പാലക്കാട്ട് അമൃതശാസ്ത്രികൾ

ലവണാസുരവധം എന്ന ആട്ടക്കഥയുടെ പ്രണേതാവായ അമൃതശാസ്ത്രികൾ പാലക്കാട്ടു കൊടുവായൂർ ഗ്രാമക്കാരനായ ഒരു കവിയാണ്. കാലം, പത്താം ശതകത്തിന്റെ ഒടുവിലോ പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യത്തിലോ ആയിരുന്നു. അമൃതഘടേശ്വരൻ എന്നായിരുന്നു പിതൃദത്തമായ നാമധേയം. പാലക്കാട്ടു രാജാവിനെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നതായി കേൾവിയുണ്ട്. ലവണാസുരവധം സാഹിത്യമെന്ന നിലയിൽ നിർഗ്ഗുണമാണെങ്കിലും അതിലെ ചില രംഗങ്ങൾ ഇന്നും ആടിവരുന്നുണ്ട്. അവയിൽ അതിപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു രജകനും രജകിയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമാണ്.

> “ആരെടീ നീയെന്റെ മുൻപിൽ വന്നുനിന്നവൾ?
> അതിഘോരാകാരജാരേ! ദൂരെപ്പോക നില്ക്കാതെ;
> മാരശരപരിതാപം ചെറ്റുമില്ല മേ തവ
> മാരകനായ് ഭവിച്ചീടും പാരാതെ പോക”

എന്നും മറ്റുമുള്ള രജകന്റെ വാക്യം ആടി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ കൊള്ളാവുന്നതു തന്നെ. കഥയ്ക്കു ലവണാസുരവധം എന്നാണ് പേരെങ്കിലും, ഉത്തരരാമായണത്തിൽ അതിനപ്പുറമുള്ള കുശലവോപാഖ്യാനവും കൂടി കവി മാംസളതയ്ക്കുവേണ്ടി അതിൽ അന്തർഭവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സീതാപരിത്യാഗാനന്തരം ഗംഗാതടത്തിൽ വെച്ചു ലവണന്റെ വയസ്യനായ ഗഭീരാക്ഷൻ എന്നൊരു കാട്ടാളനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു് അരങ്ങു കൊഴുപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

> “വാരിജനിഭവദന! ബാല!
> മാ കുരു ശോകം മമ സൂനോ!
> അനുപമഗുണനാകും മനുകുലദീപൻ
> കനിവൊടു ജനിച്ചിഹ വളരുന്നു നിങ്ങൾ”

എന്നീപ്പദങ്ങൾ കൊള്ളാം; എന്നാൽ അവിടെയും രാവണോത്സവത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി കേൾക്കാവുന്നതാണ്.

> “ജനകൻ മേ താതനെന്നു ജനങ്ങളുരചെയ്യുന്നു
> കനിവൊടെൻ പ്രാണനേയും ജനിപ്പിച്ച ജനകൻ നീ”

എന്നു സീതാദേവി ഹനുമാനോടു പറയുന്ന വാക്യത്തിന് ആകർഷകതയുണ്ട്. പുറയന്നൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കുശലവോപാഖ്യാനത്തെയാണ് ശാസ്ത്രികൾ ഇതിവൃത്തവിഷയത്തിൽ പ്രധാനമായി ഉപജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

17 പൊല്പാക്കര നമ്പൂരിപ്പാട്

വ്യോമാസുരവധം ആട്ടക്കഥയുടെ കർത്താവാണ് പൊല്പാക്കര നമ്പൂരിപ്പാട്. പേരെന്തെന്ന് അറിയുന്നില്ല. പൊല്പാക്കരമന സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു പൊന്നാനിക്കു സമീപമുള്ള ഇടപ്പാഴൂർ ദേശത്തിലാകുന്നു. അതു ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ആഢ്യകുടുംബമാണ്. നമ്പൂരിപ്പാടു പത്താം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിലോ പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലോ ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. വ്യോമാസുരവധത്തെ സാഹിത്യകോടിയിൽ ഗണിക്കുന്നതു സാഹസമായിരിക്കും; അത്രമാത്രം പൊട്ടയാണ് അതിലെ ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും. അപശബ്ദപ്രയോഗം ധാരാളമായുണ്ട്. അൻപത്തിനാലു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആ കഥയും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനെ അനന്തരകാലങ്ങളിൽ ആരും തന്നെ സ്മരിക്കുമായിരുന്നില്ല.

18 മന്ത്രേടത്ത് നമ്പൂരിപ്പാട്

വടക്കൻ സുഭദ്രാഹരണം എന്നു പറയുന്ന ആട്ടക്കഥയുടെ കർത്താവു മന്ത്രേടത്തു നമ്പൂരിപ്പാടാണെന്നും ആ കഥ കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ തെക്കൻ സുഭദ്രാഹരണത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമാണെന്നും മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മന്ത്രേടത്തുമന സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമങ്ഗലത്താണ്. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ നാമധേയം അവിജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ കഥകൾ സാഹിത്യഭംഗി കൂടുമെങ്കിലും കഥകളിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരം മന്ത്രേടത്തിന്റെ കൃതിക്കാണ്. വടക്കൻ സുഭദ്രാഹരണത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾക്കു തീരെ ഗുണമില്ല; അവയിൽ പലതും ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളുമാണ്. പദങ്ങളിൽ "പൂന്തേന്മൊഴി വരിക സന്താപിക്കൊല്ല", "കഞ്ജദളലോചനേ! മഞ്ജുതരഭാഷിണീ" ഇവ രണ്ടും സാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ട്. "മാനിനിമാരടികൂപ്പും ഭാമിനിമാർ", "കേട്ടാലും വചനം സഖേ", "കുത്ര വദ കുത്ര വദ വൃത്രാരിപുത്രനാം" ഇങ്ങനെ വേറേയും ചില പദങ്ങളും, കാവ്യഗുണമില്ലാത്തവയെങ്കിലും, ആടിക്കാണ്മാൻ കൊള്ളാവുന്നവ തന്നെ. വേഷസമൃദ്ധിക്കു വേണ്ടി വിവിദനേയും ഘടോൽകചനേയും കവി രങ്ഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നു. അപൂർവ്വം ചില നമ്പൂരിഫലിതങ്ങളും അങ്ങിങ്ങു കാണാം.

> "നാരിമാർതന്നിലനുരാഗമുള്ളവർ വേഗേന സന്യസിപ്പിൻ ഉടനേ;
> വേളികഴിയുമതിന്റെ ഫലംകൊണ്ടു കാലം തുലോം പകർന്നതു കാൺക"

എന്നതു അവയിലൊന്നാണ്. "പൂന്തേന്മൊഴി വരിക" എന്ന പദത്തിൽ നിന്നു ചില വരികൾ മാത്രം ചുവടേ പകർത്തി മാതൃക പ്രദർശിപ്പിക്കാമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു.

> "കുരിളിനോടിടയും ചാരുചികുരം മുദ്ദ
> വേർപെടുത്തമരസുമദാമമണിയേണം;
> ചിത്രതരമാകിയൊരു ചിത്രകം നിന്നുടെ
> പുത്രി! വിലസീടണം ബാലേന്ദുഫാലേ.
> ഭൂഷാവിശേഷമിഹ ദോഷലവഹീനം
> ഭൂഷയാമ്യദ്യ തവ വേഷമലസാക്ഷി."

19 കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി

കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ മൂലകുടുംബം മലബാറിലാണ്. 950-ആണ്ടിടയ്ക്കു ജനിച്ച പോറ്റി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ടിപ്പു സുൽത്താൻ മലബാർ ആക്രമിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു് ഓടിപ്പോന്നു മാവേലിക്കര താലൂക്കിൽ ചെന്നിത്തല എന്ന സ്ഥലത്തു കുന്നം എന്ന ഭവനം പണിയിച്ച് അവിടെ താമസിച്ചു. രസവാദത്തിലും മൃദംഗ വാദനത്തിലും നാട്യപ്രയോഗത്തിലും വിദഗ്ധനായിരുന്നു. ഉദ്ദേശം 1020-ആണ്ടുവരെ ജീവിച്ചിരിക്കുകയും സ്വാതി തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുവുള്ളത്തിനു പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. കന്യാകുമാരിയിലെ ഭഗവതിയായിരുന്നു ഇഷ്ടദേവത. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു പുത്രന്മാരിൽ ഒരാളായ വിഷ്ണുപ്പോറ്റിയുടെ മകനാണ് പതിനൊന്നാം ശതകം ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ബോധചന്ദ്രപ്രകാശകാരനായ സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റി.

20 സുന്ദരീസ്വയംവരം ആട്ടക്കഥ

സുന്ദരീസ്വയംവരം ആട്ടക്കഥ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണ്. ശ്രീകൃഷ്ണന സത്യഭാമയിൽ ജനിച്ച സുന്ദരി എന്ന കുമാരിയെ ബലരാമൻ ദുര്യോധനപുത്രനായ ലക്ഷ്മണനെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി അതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നവെങ്കിലും ശ്രീകൃഷ്ണൻ ആ പാണിഗ്രഹണം സുഭദ്രാർജ്ജുനന്മാരുടെ പുത്രനായ അഭിമന്യുവിനെക്കൊണ്ടാണ് നടത്തിക്കുന്നത്. കോയിപ്പുറത്തു പണിക്കരുടെ സുന്ദരീസ്വയംവരം തുള്ളലിലെ പ്രതിപാദ്യവും ഈ കഥ തന്നെയാകുന്നു. അരങ്ങു കൊഴിപ്പിക്കുന്നതിനും വിവിധരസഭാവങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ട സാമഗ്രികൾ കഥയിൽത്തന്നെയുണ്ട്. ഘടോൽകചൻ, ഇരാവാൻ, ഘടോൽകചന്റെ ഭൃത്യനായ വജ്രദംഷ്ട്രൻ, ഹിഡിംബ എന്നീ പാത്രങ്ങളിൽ ഹിഡിംബയെ മാത്രമേ കവിക്കു കൂട്ടതലായി പ്രവേശിപ്പിയ്ക്കേണ്ടി വരുന്നുള്ളു. അൻപത്തിനാലു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ലെങ്കിലും സുന്ദരീസ്വയംവരം സാമാന്യം പ്രചാരമുള്ള ഒരു കഥകളിയാണ്. ആടാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു പ്രബന്ധമെന്നാണ് പൊതുവെ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിജ്ഞമതവും. കവിതയ്ക്കു വലിയ മെച്ചമുണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. “താവദുൽബണശരാസ ഗുണരാണദ്വിഗുണിത സിംഹനാദവിത്രസ്ത സമസ്തദിശാഹസ്തീന്ദ്ര മസ്തകകമ്പനാന്ദോളിത വിശ്വവിശ്വംഭരാഭാരപ രി ഭ ഗ്ന നിശ്ശേഷശേഷ ഫണാമണ്ഡലേ” എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന ചൂർണ്ണികയിൽ നിന്നു കവി അവ്യുൽപന്നനല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു; എങ്കിലും ആ പാണ്ഡിത്യമൊന്നും പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രകടമായി സംക്രമിച്ചുകാണുന്നില്ല.

> “നീരദാഭാഞ്ചിതചാരുമൂർത്തേ; സ്വാമിൻ!
> നാരദസന്നുതഗൗരകീർത്തേ!
> സാരസനേത്ര! — മനോഹര-
> താരുണ്യഗാത്ര! — സുരനുത-
> കാരുണ്യപാത്ര! ജനാർദ്ദന!
> സൂരായുതഭൂരിപ്രഭ! ചാരുസ്മിത! വീരാഗമ-
> സാര! ദനുജതമോംബുജാരേ! മേരു-
> ധീര! ചരാചരേശ! മുരാരേ!”

എന്നതു ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പത്നിമാർ പാടിക്കളിക്കുന്ന കുമ്മിയിലെ ഒരു ചരണമാണ്.

21 മറ്റു ചില ആട്ടക്കഥകൾ

വേറെയും അനേകം ആട്ടക്കഥകൾ കൊല്ലം പത്താം ശതകത്തിന്റെ ചതുർത്ഥ പാദത്തിൽ വിരചിതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാന്നും അൻപത്തിനാലു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥകളുടെ പംക്തിയിൽ പ്രവേശനത്തിന് അവസരം ലഭിയ്ക്കാത്തതിനാൽ പ്രസിദ്ധിക്ക് ഇടവന്നിട്ടില്ല. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഏതാനും ചില കഥകളെപ്പറ്റി മാത്രം ഇവിടെ ഒന്നുരണ്ടു വാക്കുകൾ പറയാം.

ധ്രുവചരിതം

ഈ ആട്ടക്കഥ കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായ ഏതോ ഒരു കവി നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു മാത്രം അറിയാം. അദ്ദേഹം തോടയത്തിൽ മൂകാംബികയെ വന്ദിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ "ജയ രാമവർമ്മജയദാത്രി" എന്നും, "ബാലരാമവർമ്മ നൃപം പാലയാശു ലോകമായേ! ശൂലിനി" എന്നും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. "ശ്രീരാമവർമ്മ നൃപതേസ്തു കൃപാതിരേകാൽ" എന്നു മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിലും അതിൽ ഒരു പ്രസ്താവനയുണ്ട്. ശങ്കരൻ എന്നൊരു പണ്ഡിതന്റെ ശിഷ്യനും മൂകാംബികയുടെ ഭക്തനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നതിനു തെളിവു ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെയുണ്ട്. സാമാന്യം നല്ല ഒരു കൃതിയാണ് ധ്രുവചരിതം. ഉത്താനപാദനെപ്പറ്റിയുള്ള താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം നോക്കുക.

"ആസീദാസീനപാദോഽഖിലനൃപപടലീ-
മൗലിഷൂത്താനപാദോ
രാജേന്ദ്രോ രാജരാജസ്വവിപുലയശസാ
രാജരാജാധികശ്രീഃ
രുച്യാ രുച്യാ സുരുച്യാ സമമസുസമയാ
നിത്യനീത്യാ സുനീത്യാ
സോയം സ്വായംഭുവസ്യ പ്രതിനിധിരശിഷദ്
ഭൂതധാത്രീമശേഷാം"

പാരിജാതഹരണം

ഈ ആട്ടക്കഥയുടെ നിർമ്മാതാവിന്റെ നാമധേയവും അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു. പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നറിയാം.

"ഉമാപതേർഭൂമിപതേശ്ച നാം
യോധാരയദ്ഭൂസുരവംശദീപഃ
വന്ദേ സദാ സത്യ പദാരവിന്ദം
സർവസ്യ കാമസ്യ ഫലപ്രദം തം"

എന്നൊരു വന്ദനശ്ലോകം പ്രസ്തുതകൃതിയിലുണ്ട്. ഉമാപതി ശങ്കരനും ഭൂമിപതി ശ്രീരാമനുമാണെന്ന് ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ ശങ്കരരാമൻ എന്നു മാറാപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനാണ് കവിയുടെ പുരസ്കർത്താവ് എന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. ആ ബിരുദത്തിൽ പറവൂർ രാജാക്കന്മാരെ അവർ രാജ്യഭ്രഷ്ടരാകുന്നതു വരെ കവികൾ പുകഴ്ത്തിയിരുന്നു. "യോ ധാരയൽ" എന്ന വർണ്ണനം കൊണ്ടു കവി വിവക്ഷിക്കുന്നത് ഒടുവിൽ ആ രാജ്യം പരിപാലിച്ചിരുന്ന രാജാവിനെയാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. അതു ശരയാണെങ്കിൽ പാരിജാതഹരണത്തിന്റെ നിർമ്മിതി പത്താം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. മഹാവിഷ്ണു, ദക്ഷിണാമൂർത്തി, അംഗാരവനാലയയായ ദുർഗ്ഗ, വേട്ടക്കരുമൻ എന്നീ ദേവതകൾക്കു പുറമേ,

"വ്യാസം കവിം ശക്രഗുരും ചസൂര്യ-
മിന്ദ്രാദിദേവാനഖിലാൻ മുനീന്ദ്രാൻ
വാല്മീകിമാര്യം ച മഹേശ്വരഞ്ച
വന്ദേ സദാ സർവഫലാർത്ഥസിദ്ധ്യൈ"

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ വ്യാസവാല്മീകിമാർ, ഗുരുശുക്രന്മാർ, ആദിത്യൻ, ഇന്ദ്രാദിദേവന്മാർ, മഹേശ്വരൻ മുതലായവരേയും കവി വന്ദിച്ചു കാണുന്നു. നരകാസുരവധത്തിനു മേലുള്ള കഥയാണ് പാരിജാതഹരണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

"ഭൗമം ഹത്വാ മഹാത്മാ തദനു മുസലിനാ
ചോദ്ധവാദ്യൈരമാത്യൈ-
സ്സാകം ഭൈഷ്മീസഹായസ്സകലരിപുജനാ-
നാഞ്ച ദാവാനലോസൗ
സത്രാ സത്രാജിദാഹ്വാധരനൃപസുതയാ
ദ്വാരവത്യാം സ കൃഷ്ണോ
രേമേ ലോകാഭിരാമോ നിജപദനമിതാ-
നാം ച സർവാർത്ഥദായീ"

എന്നാണ് ആദ്യത്തെ ശ്ലോകം. കവിത വിശിഷ്ടമെന്നു പറയുവാനില്ല.

വസുനൃപതിചരിതം

ഈ ആട്ടക്കഥയും ആരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നറിവില്ല. ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ ചെങ്ങന്നൂർ പാർവതി ദേവിയേയും ശ്രീപരമേശ്വരനേയും വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു കവി അവിടുത്തുകാരനാണൊ എന്നു സംശയിക്കാം. ഒരിക്കൽ വിധൂമനെന്ന വസു ബ്രഹ്മലോകത്തിൽ പോയപ്പോൾ അവിടെ നർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അലംബുസ എന്ന അപ്സരസ്ത്രീയെ കാമിക്കുകയും തന്നിമിത്തം ബ്രഹ്മാവിനാൽ ശപ്തനായി കൗശാംബിയിൽ ശതാനീകൻ എന്ന രാജാവിന്റെ പുത്രത്വം അങ്ഗീകരിച്ച സഹസ്രാനീകൻ എന്ന രാജാവായി ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അലംബുസയും ശാപവിധേയയായി അയോധ്യാധിപതിയായ ക്രതുവർമ്മാവിന്റെ പുത്രിയായ മൃഗാവതിയായി ജനിക്കുന്നു. സഹസ്രാനീകനെ യൗവനാരംഭത്തിൽ മാതലി പൂർവവൃത്താന്തം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹം പല പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തരണം ചെയ്തു മൃഗാവതിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് പ്രസ്തുതപ്രബന്ധത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. താഴെക്കാണുന്നതു് അതിലെ ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകമാണ്.

"ശക്ത്യാ തം സ നിഹത്യ രാക്ഷസവരം പ്രത്യാഗതസ്സ്വാം
പുരീം
ഭൃത്യാമാത്യസമസ്തസൈന്യസഹിതോ വീരാഗ്രഗണ്യോ
ഭൃശം
സത്യാസത്യവിവേകനിഘ്നഹൃദയോ
ഗൗരീശഭക്തോത്തമോ
നിത്യാനന്ദരസേന തത്ര നഗരേ രേമേ തയാ ഭാര്യയാ."

ഇതിലെ കവിതയ്ക്കും ഗുണം ചുരുങ്ങും.

സോമവാരമാഹാത്മ്യം

ഈ ആട്ടക്കഥ ബാലരാമൻ എന്നൊരു കവിയുടെ കൃതിയാണ്.

"നവ്യകാന്താരവാസിനി! ആമയവിനാശിനി!
ഭൈരവി! ശർവാണി! വരവടധുനീ-
ബാലരാമഹൃദയാംഭോജതരണി!"

എന്നു ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ കാണുന്ന സൂചനയിൽ നിന്നും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശം വരവടതടിനിയാണെന്നും ഇഷ്ടദേവത നവ്യകാന്താരത്തിലെ ദുർഗ്ഗയാണെന്നും അറിയാം. നവ്യകാന്താരം പുതുക്കാടാണോ എന്നു സംശയിക്കാം. കാലത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവുമില്ല.

മറ്റൊരു ബാണയുദ്ധം

"അംഭോജാസനശങ്കരാദിദിവിജൈസ്സംഭാവിതസ്സന്തതം
സാനന്ദം സബലസ്സമൈർന്നിജസുതൈഃ
പൗത്രൈസ്സ്വദാരൈരപി
ജംഭഘ്നോപലനീലമേഘരുചിരശ്ശ്രീദേവകീനന്ദനഃ
ശ്രീമത്യാം ചിരമാസ്ത വിശ്വവിഭവസ്സ ദ്വാരവത്യാം സുഖം"

എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഈ ആട്ടക്കഥയ്ക്കു തീരെ പ്രചാരമില്ല. രാമശാസ്ത്രികളുടെ കൃതി കണ്ടു രചിച്ചതായിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. കാലത്തേയോ കർത്തൃത്വത്തേയോ പറ്റി ഒരറിവും ലഭിക്കുന്നില്ല. എടവട്ടിക്കാട്ടിന്റെ ബാണയുദ്ധമല്ല ഇതെന്നു ഉറപ്പിച്ചുതന്നെ പറയാം. കവിത അത്രമേൽ നിർഗ്ഗുണമാണ്.

"ശുണ്ഡാദണ്ഡേന കണ്ഡൂതിഷു രസികതരം
ചണ്ഡികാനാഥവാഹം
മന്ദംമന്ദം ക്രമാന്ദോളിതശിരസമമ-
ന്ദായിതാനന്ദസാന്ദ്രം
ഗണ്ഡേ ചണ്ഡാരിസന്ദണ്ഡനനിപുണകരേ-
ണാമൃശന്തം ലസന്തം
വന്ദേ വന്ദാരുവൃന്ദാരകജനവിനുതം
വിഘ്നരാജം വിരാജം"

എന്ന ആദ്യത്തെ വന്ദനശ്ലോകത്തിനു വലിയ തരക്കേടില്ല.

ഭസ്മയോഗിമാഹാത്മ്യം, പത്മാകരചരിതം

ഇവ രണ്ടും ഏറ്റുമാനൂർക്കാരനായ ഏതോ ഒരു കവിയുടെ കൃതികളാണ്.

"ഭജാമഹേ ഭക്തപരായണം പരം
ഭയാപഹം ഭൂരിമൃഗാലയേശ്വരം"

എന്നിങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം ഭസ്മയോഗിമാഹാത്മ്യത്തിലുണ്ട്. അതിനുപുറമേ

"ഭക്തജനപ്രിയ! പരമകൃപാലോ!
ഭർഗ്ഗ! സുധാകര ശേഖരമൗലേ!
മുക്തിവിധായക! മുനിജനനായക!
സക്തമൃഗാലയ! പാലയ ശംഭോ!"

എന്നൊരു കീർത്തനം രണ്ടു കഥകളുടേയും അവസാനത്തിൽ കാണുന്നു. ഭസ്മയോഗി മാഹാത്മ്യം ശങ്കരസംഹിതയിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നു. പത്മാകരൻ എന്ന വൈശ്യരാജാവ് തപശ്ശക്തി കൊണ്ട് ഒരു മൃതനായ ബാലകനെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതാണ് പത്മാകരചരിതത്തിലെ ഇതിവൃത്തം.

ഇധിയും നിർജ്ജീവമായ മറ്റൊരു "നരകാസുരവധം", പാച്ചുമൂത്തതിന്റേതിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു "മുചുകുന്ദമോക്ഷം" എന്നിങ്ങനെ അനേകം ആട്ടക്കഥകളുണ്ട്. മുചുകുന്ദ മോക്ഷത്തിന്റെ കർത്താവു "ഭാവയേഹം ബിഭ്രന്മൂർദ്ധാഞ്ജലിസ്സാദരമപി ച ഗുരൂൻ പശ്ചിമാബ്ധീശമുഖ്യാൻ" എന്നു പറയുന്നതിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനഗുരു ഒരു കൊടുങ്ങല്ലൂർത്തമ്പുരാനാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

താരകാസുരവധം ആട്ടക്കഥ

ഈ ആട്ടക്കഥയുടെ കർത്താവ് ആരെന്നറിയുന്നില്ല, കവിത സാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ട്.

ആരംഭത്തിൽ കാണുന്ന

"വിശ്വോദഗ്രപ്രതാപോദ്ഭടഭടപടലീ-
ദുർജ്ജയാൻ നിർജ്ജരാരീൻ
ഹത്വാ യശ്ചാരുവാപീതടകൃതവസതി-
സ്സേവ്യമാനസ്സരൗഘൈഃ
സാന്ദ്രാനന്ദസ്വരൂപോ നിരുപമമഹിമാ
മാനസേ മാമകീനേ
നിത്യം സംപൂർണ്ണമോദം വിഹരതു വിലസൽ-
കീർത്തയേ കാർത്തികേയഃ"

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കവി കുളങ്ങര സുബ്രഹ്മണ്യനെ വന്ദിക്കുന്നു. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകമാണ്.

"ഇത്ഥം ബാഹാഭുജംഗാധിപകലിതമഹാ-
ശക്തിമന്ഥാചലേന്ദ്ര-
പ്രക്ഷുഭ്യത്തദ്വിപക്ഷാംബുധിമഥനഭവാം
വിശ്രുതാം വീരലക്ഷ്മീം
ലബ്ധ്വാഥോ ദേവസേനാം പുനരപി ലവലീം
ഭൃതസംഘൈസ്സമേത-
സ്സുബ്രഹ്മണ്യഃ പുരീം താമഖിലസുഖവിധാ-
ബദ്ധധീരധ്യവാസ."

ഇടയ്ക്കു നിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം കൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

"നാരദോദിതസുധാരസം സരസമാപിബൻ
സുരവരോപ്യസൗ
നീരജാസനമുഖാമരൗഘമുനിവീരവാരപരിവാരിതഃ
കാളകൂടഗരളാശനം ശമലമോചനം ജ്വലനലോചനം
കാലകാലമവലോകിതും രജതശൈലരാജമഗമത്തദാ."

അക്കാലത്ത് ആവിർഭവിച്ച മറ്റുള്ള നൃത്യപ്രബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയണമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

അഴിക്കോട്ടു കമ്മാരൻനായർ

കമ്മാരൻ നായരെ ശ്രീകുമാരൻ എന്നും പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി കോലത്തുനാട്ടു ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു നിന്നു രണ്ടു നാഴിക പടിഞ്ഞാറു മാറിക്കിടക്കുന്ന അഴിക്കോടു ദേശമാണ്. സ്വകൃതികളിൽ തന്നെപ്പറ്റി 'അംഘ്രിജന്മാവ്' എന്നും 'ചരണോത്ഭവൻ' എന്നുമുള്ള പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു ജാതിയിൽ നായരാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു. കവി തന്റെ ഗ്രാമദേവതയായ അക്കിളിയത്തമ്പലത്തിലെ ശിവനേയും അവിടെ നിന്ന് ഏഴ നാഴിക വടക്കുള്ള സുപ്രസിദ്ധമായ ചെറുകുന്നത്തു ക്ഷേത്രത്തിലെ അന്നപൂർണ്ണേശ്വരിയേയും ചെറുകുന്നിൽ നിന്ന് എട്ടുപത്തു നാഴിക വടക്കുള്ള കുഞ്ഞിമംഗലം ദേശത്തിലെ ഗ്രാമദേവതയായ ചാമുണ്ഡിയേയും സ്വർല്ലോകമാലിക എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞിമംഗലത്തു തറവാട്ടിലെ ഒരു ശാഖ അഴിക്കോട്ടു താമസിച്ചിരുന്നു; ആ ശാഖയിൽ കവി ജനിക്കുകയാൽ മൂലകുടുംബത്തിലെ ഇഷ്ടദേവതയെ വന്ദിച്ചതാണെന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർ ഊഹിക്കുന്നു.

"പാരാതെന്നുടെ ശിശുമംഗലമമർന്നീടും
വീരചാമുണ്ഡീശ്വരി സന്തതം പാലിക്കേണം.
കാട്ടുണ്ടെങ്കിലുമിതിൽപ്പാടവമുള്ള ജനം
കേട്ടു തീർക്കേണമതിന്നെപ്പോഴും വന്ദിക്കുന്നേൻ.
അക്കളിയേശൻതന്റെ ചൊല്ലൊണ്ടും കൃപയാലേ-
യിക്കഥ ലോകത്തിങ്കലെല്ലാർക്കും രസിക്കേണം.
കോലഭൂപാലകുലപാലനംചെയ്തു നിത്യം
ബാലശൈലത്തിൽ വാഴുമന്നപൂർണ്ണേശ്വരിയും
ചാലവേ തുണയ്ക്കേണമതിനായെല്ലായ്പ്പോഴും
കാലിണക്കമലത്തെ മേന്മേലേ വണങ്ങുന്നേൻ."

എന്നീ ഈരടികൾ നോക്കുക.

കാലവും കൃതികളും

കുമാരകവി കുചേലകഥയെന്നും സ്വർല്ലോകമാലികയെന്നും രണ്ടു കിളിപ്പാട്ടുകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ 998 കർക്കിടകം 22-നു "ശ്രീകുമാരശിഷ്യനായിരിപ്പോരു ഉതയനയോഗിഗുരുക്കൾ" പകർത്തിയെഴുതിയതായി രേഖ കാണുന്നു. രണ്ടു കൃതികളിലും കവി തന്റെ ഗുരുനാഥനായ പള്ളിയില്ലത്തു മാധവൻ നമ്പൂരിയെ സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പള്ളിയില്ലം എന്ന ഗൃഹം അഴിക്കോട്ടു മേളോളം എന്ന സ്ഥലത്തുള്ളതാണ്. മാധവൻ നമ്പൂരി 1026-ൽ തീപ്പെട്ട ചിറയ്ക്കൽ രവിവർമ്മ കോലത്തിരിയുടേയും ഗുരുനാഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കവി താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ വന്ദിക്കുന്നു.

"ബുദ്ധിമത്തുക്കളിൽവച്ചുത്തമൻ വിഹാരാഖ്യ-
പത്തനനിവാസിയാം മാധവാചാര്യൻതന്റെ
ചരണസരോരുഹമെപ്പോഴും വന്ദിച്ചീടും
ചരണോത്ഭവനാകും ശ്രീകുമാരാഖ്യൻതന്നാൽ"

(കുചേലകഥ)

"ബ്രഹ്മജ്ഞരായുള്ളവരിൽവച്ചുത്തമൻ
ബ്രഹ്മകുലോത്ഭവൻ വേദശാസ്ത്രാത്മകൻ
നിർമ്മലശീലൻ വിഹാരാഖ്യമന്ദിരൻ
ധർമ്മപരായണൻ ശ്രീമാധവാഖ്യനാം
സൽഗുരുനാഥന്റെ പാദാംബുജദ്വയ-
മുൾക്കുരുന്നിങ്കൽവച്ചാസ്ഥയാ നിത്യവും
ശ്രീകുമാരാംഘ്രിയിൽ ഭക്തനായ് മേവുന്ന
ശ്രീകുമാരാഖ്യനാമംഘ്രിജന്മാവിനാൽ"

(സ്വർല്ലോകമാലിക)

ഇതിൽനിന്നെല്ലാം കുമാരകവി പത്താം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കഴിയും.

കുചേലകഥ നാലു പാദങ്ങളിലും, സ്വർല്ലോകമാലിക നാലു മാലികകളിലുമായി ഗ്രഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "ശാന്താത്മാവായീടുന്ന ധർമ്മനന്ദനനോടു ശന്തനുജാതൻ ചൊല്ലീടുന്നതു" കേട്ട് അതു കവിയോടു "ശാരികപ്പൈതൽ" നിവേദനം ചെയ്യുന്നതായി സ്വർല്ലോകമാലികയുടെ ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. യമപുരവർണ്ണനം, സുകൃതദുഷ്കൃതവർണ്ണനം, ചിത്രഗുപ്തവർണ്ണനം പുണ്യകർമ്മകഥനം എന്നിങ്ങനെയാണ് നാലു മാലികകൾക്കും യഥാക്രമം നല്കിയിരിക്കുന്ന സംജ്ഞകൾ. കവിത ഒരു വിധം കൊള്ളാം,

22 കുചേലകഥ

“കചവിതതിവിലസിതസ്സപിഞ്ഛികാഭംഗിയും
കാർത്തസ്വരമയമാകും കിരീടവും
അളികുലവുമിരുൾനിരയുമിടയുമൊരു ശോഭ പൂ-
ണ്ടാലോലമായ കുറുനിരഭംഗിയും
ഫണിയുടയ തിഥിയിലെഴുമുഡുപതിയെ വെല്ലുന്ന
ഫാലദേശേ വിളങ്ങീടും തിലകവും
മലർവിശിഖധനുരധികരുചിനികരഡംഭിനെ
മാറ്റമാറുള്ളൊരു ചില്ലീവിലാസവും. . .
നതവരദ! പരപുരുഷ! കലികലുഷനാശന!
നാരായണ! നമസ്തേ നമസ്തേ സദാ.
രുചിരുചിരമിദമധികനയനജനമോഹനം
രൂപം തവാനിശം ഭാതു മേ മാനസേ.”

ഏറ്റവും വിസ്തരിച്ചാണ് കുചോലോപാഖ്യാനം ഈ കിളിപ്പാട്ടിൽ കവി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

23 സ്വർല്ലോകമാലിക

ഇതു കുചേലകഥയോളം ദീർഘമല്ല.

“ദുഷ്കൃതങ്ങൾക്കുള്ളോരു കണക്കിൻവർഗ്ഗംപോലെ
സൽകരിച്ചീടും ദണ്ഡനാദികൾകൊണ്ടു നന്നായ്.
അത്യന്തം ഭയങ്കരന്മാരാകും യമരാജ-
പുത്രന്മാരുണ്ടങ്ങതിലസംഖ്യം വർത്തിക്കുന്നു.
ഇത്തരം വിളങ്ങുന്ന ധർമ്മരാജാവുതന്റെ
പത്തനംതന്നിൽ വടക്കുള്ള ഗോപുരത്തിങ്കൽ
വിഷ്ണുദൂതന്മാരല്ലോ വസിച്ചീടുന്നു നിത്യം,
ജിഷ്ണുമന്ദിരംപോലെ വിളങ്ങും നഗരത്തിൽ.
അഴകേറീടും കിഴക്കുള്ള ഗോപുരത്തിങ്കൽ-
പ്പിഴകൂടാതെ ശിവദൂതന്മാർ വസിക്കുന്നു.
ദക്ഷിണദിശി വിളങ്ങുന്ന ഗോപുരത്തിങ്കൽ-
ദ്ദക്ഷന്മാരാകും ബ്രഹ്മദൂതന്മാർ വസിക്കുന്നു.
വടിവേറീടും പടിഞ്ഞാറുഗോപുരംതന്നിൽ-
ക്കടുതായീടും യമദൂതന്മാർ വസിക്കുന്നു.
ഹരിശങ്കരബ്രഹ്മദൂതന്മാരൊരുമിച്ചു
വിരവിൽ നടന്നീടും; തീണ്ടുമാറില്ലന്യോന്യം.
ഗോപുരവാതിൽ കടന്നന്തർഭാഗത്തു നോക്കി-
ലാകവേ വൈവസ്വതമാം പുരം കാണായ്‌വരും.”

24 കൃഷ്ണാർജ്ജുനസംവാദം

ഈ കിളിപ്പാട്ടു പത്താം ശതകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചതാണ്. കവിയുടെ പേർ അറിവില്ലെങ്കിലും ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ “അകതളിരിലഴകിനൊടു മേവുകസന്തതം തോലിയാധീശനാമീശനും” എന്നൊരു പ്രാർത്ഥന കാണുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം തിരുവല്ലാ തുകലശ്ശേരിക്കാരനാണെന്ന് ഊഹിക്കാം. “കർമ്മികളായ ഭൂദേവപ്രവരരും” തുണയ്ക്കണമെന്നുകൂടി പറയുന്നുണ്ടു്. രണ്ടു ഖണ്ഡമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ പ്രഥമഖണ്ഡം കളകാഞ്ചിയിലും ദ്വിതീയഖണ്ഡം കാകളിയിലുമാണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയം തുള്ളലിലെ ഇതിവൃത്തം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അതുതന്നെയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലേയും പ്രതിപാദ്യം. പ്രണേതാവിനു ഗണനീയമായ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം കാണുന്നില്ല. “സരഭസമൊടു” തുടങ്ങിയ അനേകം അപശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പല സ്ഥലങ്ങളിലും രചനയ്ക്കു നിഷ്കർഷയും പോരാതെയിരിക്കുന്നു. മാതൃക കാണിക്കുവാൻ ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> “ജയ പരമപുരുഷ! ജയ സകലജഗദാനന്ദ!
> ജങ്ഗമാജങ്ഗമരൂപ! ജഗൽപതേ!
> ജനിമരണഭയഹരണനിപുണചരണാംബുജ!
> ജന്തുക്കളുള്ളിൽ വാഴുന്ന ജീവാത്മക!
> ജയ ഭുജഗശയന! ജയ പതഗപതിവാഹന!
> ജാഹ്നവീകാന്തപ്രസേവ്യാംഘ്രയേ നമഃ.
> സകലതനുഭവന! ജയ നിഗമമയസാധന!
> സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തേ! നാഥ ഗോപതേ!
> നിരതിശയ! നിരുപമ! നിരഞ്ജന! നിരാധാര!
> നിർഗ്ഗുണ! നിശ്ചല! നിർമ്മമ! നിർമ്മല!
> വിധുകുലജ! മധുമഥന! നരകമുരമഥന! ജയ
> വിശ്വൈകസാക്ഷിണേ വേദവേദാന്തഗ!
> കമലഭവമുഖവിബുധനമിതചരണാംബുജ!
> കാരുണ്യപൂർണ്ണാമൃതാബ്ധേ! നമോ നമഃ.”

കവിത ആകപ്പാടെ തരക്കേടില്ലെന്നു പറയാമെന്നേയുള്ളു. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണാന്തർഗ്ഗതമാണ് ആ കഥയെന്നു കവി മാമൂലനുസരിച്ചു പറയുന്നതു് അപ്രമാണമാണ്.

25 വൃഷപുരമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്

ഈ കിളിപ്പാട്ടിൽ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പൂർവഖണ്ഡം കാകളിയിലും ഉത്തരഖണ്ഡം കളകാഞ്ചിയിലുമാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. പത്താംശതകത്തിലെ ഒരു കൃതിയായി ഇതിനെ പരിഗണിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു; നിശ്ചയമില്ല. പ്രണേതാവ് ആരായാലും അദ്ദേഹം ഭാഷാകവികളിൽ അഗ്രേസരനാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കിളിയോട് "അഞ്ജലികൂപ്പി ദ്വിജന്മാരെയും തൊഴുതഞ്ജസാ മോദം ലഭിക്ക നീ ശാരികേ" എന്നുള്ള ഉപദേശം നോക്കിയാൽ അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണനല്ലെന്നു സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. വില്വാദ്രിയിൽ തന്റെ പൂർണ്ണസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടാകുമെന്നു പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരോടു പറയുന്നതു നോക്കിയാൽ "വില്വാദ്രിനാഥാ ശ്രീരാമചന്ദ്ര" എന്നു ശീലാവതിയിൽ പാടീട്ടുള്ള നമ്പിയാർതന്നെയോ എന്നും സംശയിക്കാം. പദഘടനാപാടവവും ഫലിതപ്രയോഗചാതുര്യവും പരിശോധിച്ചാൽ പ്രസ്തുതകൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നേ തോന്നുകയുള്ളൂ.

ശ്രീപരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടി കേരളം സമുദ്രത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നതും അതിന്റെ മധ്യസ്ഥലമായ തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ ശ്രീപരമേശ്വരനെ കുടിയിരുത്തുന്നതും കേരളൻ എന്ന രാജാവ് അവിടെ ക്ഷേത്രനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നതും മറ്റുമാണ് പ്രതിപാദ്യം. തെക്കൈലനാഥോദയം ഭാഷാചമ്പുവിലെ ഇതിവൃത്തവും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ.

> "വിശ്വത്തിലെങ്ങും വൃഷപുരിക്കൊത്തൊരു
> വിശ്വേശ്വരാവാസമില്ലെന്നറിക നീ;
> അങ്ങനെയുള്ളോരു പുണ്യസ്ഥലീമൂല-
> മെങ്ങനെയുൽഭ്രതമെന്നു കഥിക്ക നീ"

എന്നു കവി കിളിയോട് അപേക്ഷിക്കുകയും ആ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് കിളി ഭരദ്വാജമഹർഷിയോടു സൂതൻ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ച തൃശ്ശിവപേരൂർ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം വർണ്ണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പരശുരാമൻ "മൂവേഴുവട്ടം മുടിക്ഷത്രിയന്മാരെ" വധിച്ചു സ്വായത്തമാക്കിയ ഭൂമി മുഴുവൻ കാശ്യപനു ദാനംചെയ്തു ഹിമവൽപർവതത്തിനു സമീപം തപസ്സുചെയ്യുമ്പോൾ

> "ദാരിദ്ര്യമാകും സമുദ്രം കടക്കുവാ-
> നാരുവാനുള്ളു നമുക്കൊരു നാവികൻ
> മറ്റൊരുത്തന്റെ മഹീതലേ നമ്മളെ-
> പെറ്റുവളർത്ത മാതാവേ നമോസ്തു തേ"

> "കൊറ്റിന്നുമാത്രം ധനം കയ്യിലില്ലാഞ്ഞു
> മുറ്റും മഹാദുഃഖമായ്‌വന്നു സാംപ്രതം.
> രാജവംശം നശിപ്പിച്ചോരു ഭാർഗ്ഗവൻ
> യാചകന്മാർക്കു ഭൂദാനം തുടങ്ങിപോൽ.
> യാചനം ചെയ്യുന്നവർക്കു മുനിവരൻ
> രോചനീയം ധനം നല്കുന്നുപോലവൻ.
> ഉത്തമന്മാരോടു യാചനം ചെയ്യുന്ന
> വസ്തു സിദ്ധിക്കായ്കിലിങ്ങില്ല ലാഘവം.
> സജ്ജനത്തോടപേക്ഷിച്ചാലതുകൊണ്ടു
> ലജ്ജയില്ലേതും നമുക്കെന്നു നിർണ്ണയം.
> ദുർജ്ജനത്തോടപേക്ഷിച്ചു ലഭിച്ചാലു-
> മിജ്ജനത്തിന്നു ലഘുത്വമുണ്ടായ്‌വരും.
> 'ദേഹി'യെന്നിങ്ങിനെ രണ്ടക്ഷരം മഹാ-
> മോഹികൾക്കശ്രീനിമിത്തമെന്നാകിലും
> ദേഹാർത്ഥമൊക്കവേ വേണ്ടിവന്നു നമു-
> ക്കാഹാരമാത്രം ത്യജിക്കാവതല്ലഹോ"

എന്നും മറ്റുമുള്ള ചിന്തകളാൽ പ്രേരിതന്മാരായി ചില ബ്രാഹ്മണർ അദ്ദേഹത്തോടു തങ്ങൾക്കു താമസത്തിനു ഭൂമിവേണമെന്നു യാചിക്കുന്നു.

> "ശ്രോത്രിയന്മാർ ഞങ്ങളാറു ശാസ്ത്രങ്ങളും
> ശ്രൗതധമ്മർങ്ങളും നാലുവേദങ്ങളും
> മന്ത്രവും തന്ത്രവും മന്ത്രവാദങ്ങളും
> മന്ത്രദീക്ഷോപദേശപ്രകാരങ്ങളും
> ഇത്യാദിസർവം പരിശ്രമിച്ചീടുന്ന
> സത്യസന്ധന്മാർ പലരുണ്ടു ഞങ്ങളിൽ.
> വൈദികന്മാരുണ്ടു വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞരും
> വേദിയന്മാരും പലരുണ്ടു ഭാർഗ്ഗവ!
> ജ്യോതിഷക്കാരുണ്ടു ശില്പശാസ്ത്രങ്ങളിൽ-
> ച്ചാതുര്യമേറും ജനങ്ങളുമുണ്ടെടോ.
> നാടകം കാവ്യം പുരാണമിത്യാദിയിൽ-
> പ്പാടവം പാർത്താൽ പലർക്കുമുണ്ടായ്‌വരും.
> കേടകന്നീടുന്ന സംഗീതവിദ്യയിൽ-
> ക്കേവലം ക്ലേശിച്ച വിപ്രരുമുണ്ടെടോ.
> പാണിനിസൂത്രവും ജൈമിനിസൂത്രവും
> വാണിദേവീകൃതവ്യാകരണങ്ങളും [1]
> ചാന്ദ്രബാർഹസ്പത്യശാസ്ത്രഭേദങ്ങളും
> സാന്ദ്രമാംവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചവരുണ്ടിതിൽ"

എന്നിങ്ങനെയാണ് അവരുടെ നിവേദനത്തിന്റെ ഗതി. "പുൽ കുത്തുവാൻ മാത്രമെന്നാകിലുമിന്നെനിക്കുള്ള ഭൂഭാഗമെങ്ങുമില്ലാ ദൃഢം" എങ്കിലും "ഇല്ലമുണ്ടാക്കുവാനിച്ഛിച്ചവിപ്രരോടില്ലെന്നു ചൊല്ലുന്നതെത്രയും നിന്ദിതം" എന്നുള്ളതിനാൽ സമുദ്രത്തോടു കുറേ ഭൂമി വാങ്ങി അവർക്കു ദാനം ചെയ്യാമെന്നു മഹർഷി നിശ്ചയിക്കുന്നു. സമുദ്രത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

> "വെള്ളം കുടിപ്പാനുമാകാ നിരൂപിക്കി-
> ലുള്ളതുമില്ലാത്തതും സമം കേവലം.
> വള്ളങ്ങളോടങ്ങൾ വഞ്ചിയും കപ്പലും
> കള്ളപ്പടവുകൾ വർക്കാസ്സുതോണികൾ
> ഇത്തരമോടിച്ചു വാണിഭം ചെയ്യുന്ന
> ബൗദ്ധർക്കനുകൂലമയ്യോ! മഹാർണ്ണവം.

വരുണദേവൻ ഗോകർണ്ണത്തുവെച്ചു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചപ്പോൾ,

> "അപ്പതേ! നിന്നുടെ വിസ്മിതിയെന്തിന്നു
> കല്പതേ കല്പാന്തകാലേ ഭവാനഹോ;
> കാലാനലജ്വാലമാലാവലീഘോര-
> കോലാഹലം വന്നടുക്കും ദശാന്തരേ,
> ഭസ്മാവശേഷമാമെന്നു ബോധിക്കേണ-
> മസ്മാകമാഗ്രഹം വ്യർത്ഥമാക്കീടൊലാ"

എന്നും മറ്റും മഹർഷി പറയുന്നു. പ്രഥമഖണ്ഡത്തിലെ കാവ്യ ശൈലി ഇതിൽനിന്ന് അനുവാചകന്മാർക്കു അവധാരണീയമാണല്ലോ. അതിനെക്കാൾ മനോഹരമാണ് ദ്വിതീയഖണ്ഡം. കേരളൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠയും നഗരസ്ഥാപനവും നിർവഹിച്ചതിനു ശേഷം അവിടത്തെ ലക്ഷ്മീവിലാസം കവി വർണ്ണിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഏതാനും വരികളാണ് താഴെച്ചേർക്കുന്നത്.

> "തരുണികളിലധികതരപരവശത പൂണ്ടുള്ള
> താരുണ്യവാന്മാരനേകം വിധങ്ങളിൽ
> കുസുമശരശരനികരകരുമന സഹിക്കാഞ്ഞു
> കുണ്ഠിതം പൂണ്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ.
> കളമൊഴികളുടെ കപടകുടിലിതകടാക്ഷങ്ങൾ
> കണ്ടുകണ്ടുങ്ങോട്ടുഴയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ.
> കലഹരസമകലുവതിനതിവിവശഭാവേന
> കാഞ്ചനം വച്ചു വണങ്ങുന്നിതു ചിലർ.
> രസികനഹമിതി കരുതി രജനികളിലൊക്കവേ
> രാഗങ്ങൾ പാടി നടക്കുന്നിതു ചിലർ.
> വരുമിവിടെ വിരവിനൊടു വരതരുണിമാരെന്നു
> വാഞ്ഛിച്ചു ഗൂഢമായ് നില്ക്കുന്നിതു ചിലർ.
> മതിമുഖികളുടെ വരവു വിരവൊടിഹ കാണുവാൻ
> മാർഗ്ഗങ്ങളിൽച്ചെന്നു പാർക്കുന്നിതു ചിലർ.
> പൃഥുലകുചതടമുടയ മടവർമണിമാരുടെ
> പിന്നാലെകൂടിഗ്ഗമിക്കുന്നിതു ചിലർ.
> കമനികളിലതികുതുകമതികളവരോടുടൻ
> കർണ്ണാന്തികേ ചെന്നുരയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ.
> പരുഷതരമവരുടയ പരിഭവനിറം കണ്ടു
> പാരം വിഷാദിച്ചു പോരുന്നിതു ചിലർ.
> ഒളിമിഴിയിലൊരു തെളിവു വെളിവിലിഹകാൺകയാ
> ലൊത്തവണ്ണം വരുമെന്നുറച്ചാർ ചിലർ.
> വടിവിയലുമുടുപുടകൾ നടനമപി കണ്ടുടൻ
> വാലെടുപ്പാനായ് നടക്കുന്നിതു ചിലർ."

ഇതു വിഷയികളുടെ വ്യാപാരമാണ്. ഇതിനു പുറമേ

> "കവികളുടെ കവിതകളുമവികലമനോഹരം
> കാവ്യനാട്യാദിപ്രബന്ധപ്രയോഗവും" ,
> "ശതമഖനുമഥ ശശിയുമിവർ പലർ ചമച്ചൊരു
> ശബ്ദശാസ്ത്രംകൊണ്ടനേകവാദങ്ങളും"

മറ്റും അവിടെ നടക്കുന്നു. അവസാനത്തിൽ കവി

> "കലുഷഹരസുരതടിനിയുടെ തടനിവാസിയാം
> കാശിഗിരീശനിത്തെക്കൈലശങ്കരൻ
> രഘുതിലകകരകമലപരികലിതമൂർത്തിയാം
> രാമേശ്വരേശനിത്തെക്കൈലശങ്കരൻ"

എന്നു തുടങ്ങി ഗോകർണ്ണേശൻ, ചിദംബരേശൻ, കാളഹസ്തീശൻ, "വിരവിലൊരു ധരണിസുരജഠരപരിപൂരകൻ വ്യാഘ്രാലയേശൻ" "ചിരരുചിരധനവിഭവമനവധി കൊടുക്കുന്ന ചെല്ലൂരുമേശൻ" "തിരുമനസി കനിവിനൊടു യമഭയമൊഴിക്കുന്ന തൃപ്പറങ്ങോടൻ" , "മഹിമയൊടു ജനജഠരരുജമപഹരിക്കുന്ന മർത്ത്യാങ്ഗരാജൻ" , "സ്ഥലമഹിമ പെരുകുമൊരു ശുചികരശുചീന്ദ്രഗസ്ഥാണുനാഥസ്വാമി" ഈ മൂർത്തികളെല്ലാം തെക്കൈലശങ്കരൻ തന്നെയാണെന്നും

> അവനിതലമതിലഖിലപരമശിവസാന്നിധ്യ-
> മാകവേ തൃശ്ശിവപേരൂർമഹേശ്വരേ"

എന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു.

---

1. സാരസ്വതവ്യാകരണം.

26 ബൃഹസ്പതിവാക്യം കിളിപ്പാട്ട്

അഹല്യാസങ്ഗമം നിമിത്തം കുപിതനായ ഗൗതമ മഹർഷിയാൽ ശപിക്കപ്പെട്ട ദേവേന്ദ്രന്റെ ദയനീയമായ അവസ്ഥാന്തരം അപ്സര സ്ത്രീകളിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ച സുരഗുരുവായ ബൃഹസ്പതി അദ്ദേഹത്തെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതാണ് വിഷയം. പത്താം ശതകത്തിൽ രചിച്ചതെന്നു കരുതാവുന്ന പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ പ്രണേതൃത്വത്തെപ്പറ്റി യാതൊരറിവുമില്ല. ബൃഹസ്പതി അനവദ്യമായ സദാചാരപദ്ധതി ഇന്ദ്രനുപദേശിക്കുന്നു.

> "എന്നതുകൊണ്ടുമിപ്പോളിക്രിയ വേണ്ടീലാഞ്ഞു;
> എന്നുണ്ണീ! നിന്റെ ശീലമൊട്ടുമാകാതെയായീ.
> അറിവില്ലാത്തപോലെ തുടങ്ങുന്നതു കഷ്ടം;
> അറിവിന്നടുത്തതേ ഗ്രഹിക്കാവറിഞ്ഞാലും.
> വൻമദാചാരത്തിന്നു വശമായിരിക്കല്ലേ;
> മറിവേറീടും മങ്കമാരെ വിശ്വസിക്കല്ലേ.
> അറിവോർ പറയുന്ന വചനം കടക്കല്ലേ;
> അഭിമാനത്തെക്കളഞ്ഞർത്ഥത്തെ മോഹിക്കല്ലേ.
> ചോറു തന്നവർകളെച്ചതിപ്പാൻ തുടങ്ങല്ലേ
> ചോരന്മാരോടുകൂടിച്ചോരത ചെയ്തീടല്ലേ.
> അധമന്മാരെസ്സേവിച്ചിടല്ലേയൊരിക്കലും;
> അൻപിനാൽ വരാത്തതു വൻപിനാൽ വരുത്തല്ലേ."

ഇങ്ങനെ ആ കൃതി പോകുന്നു. കവി പണ്ഡിതനല്ലെങ്കിലും പല തത്വങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ലോകജ്ഞനാണ്. ചില നീതിവാക്യങ്ങൾ വിദുരോപദേശത്തിൽ നിന്നു പകർത്തീട്ടുമുണ്ട്.

> "ഇത്തരം ബഹുവിധം ബൃഹസ്പതിവാക്യങ്ങൾ
> വിസ്തരിച്ചുരചെയ്‌വാൻ കാലമേ പോരയല്ലോ"

എന്ന് അദ്ദേഹം ആ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ആചാര്യന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് അപ്സരസ്ത്രീകൾ ഗൗതമനെ ക്കണ്ടു ശാപമോക്ഷത്തിനുള്ള അനുഗ്രഹം വാങ്ങി തിരിയെ വരുന്നു. തദനന്തരം

> "പുസ്തകം ദണ്ഡും തന്റെ ഛത്രവുമെടുത്തുടൻ
> വേഗമങ്ങെഴുന്നള്ളിബ്ഭൂവനം പുക്കു മുനി.
> ഭാര്യമാരോടു ചേർന്നു വസിച്ചാൻ ശക്രൻതാനും"

എന്ന വരികളോടു കൂടി കവി സ്വകൃത്യത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നു. കഥ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ കൃതിക്കു ദേവേന്ദ്രമോക്ഷം എന്നും ഒരു സംജ്ഞ ചില പ്രതികങ്ങളിൽ കാണുന്നു.

27 പ്രഹ്ലാദചരിതം കിളിപ്പാട്ട്

പ്രഹ്ലാദചരിതം കിളിപ്പാട്ടു വടക്കേ മലയാളത്തിലെ ഏതോ ഒരു കവി രചിച്ചതാണെന്ന് ഊഹിക്കാമെന്ന ല്ലാതെ അദ്ദേഹം ആരെന്നോ ഏതു കാലത്തു ജീവിച്ചിരു ന്നുവെന്നോ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല.

"മുക്കണ്ണിൽ മേവുന്ന തമ്പുരാനെന്നുടെ
മുക്കണ്ണരും തുണയ്ക്കേണമുള്ളിലെപ്പൊഴും"

എന്ന ഈരടിയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം മുക്കണ്ണ് എന്ന ഒരു സ്ഥലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു സങ്കല്പിക്കാം. ആ മുക്കണ്ണ് ഏതാണെന്നും വിശദമാകുന്നില്ല.

പ്രഹ്ലാദോപാഖ്യാനം ആദ്യന്തം കാകളീ വൃത്തത്തിൽ നിർമ്മിതമായ ഈ കൃതിയിൽ വളരെ വിസ്തരിച്ചു പ്രതി പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിത സാമാന്യം കൊള്ളാം.

ഹിരണ്യകശിപു:

"ചെമ്പരുത്തിപ്പൂവുപോലെ ചുവന്നുള്ള
വമ്പിച്ച കണ്മിഴി കാൺകിൽ ഭയങ്കരം.
അമ്പിളിത്തെല്ലുപോലേ വളഞ്ഞുള്ളോരു
വമ്പിച്ച ദംഷ്ട്രകളുമതിഭീഷണം.
വൃത്തമൊത്തുള്ള കഴുത്തിൽ വിളങ്ങുന്നു
മുത്തുരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള മാലകൾ.
ഉന്നതമാകിയ തോളിനു തുല്യമായ്-
ക്കുന്നുപോലും പുനരില്ലെന്നു നിർണ്ണയം."

28 സഹദേവവാക്യം കിളിപ്പാട്ട്

ഇതു കലിയുഗത്തിൽ പൂർവാചാരങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കാവുന്ന ഭേദങ്ങളെ ഉപാലംഭ രൂപത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ ഗാനമാകുന്നു.

> "മുല്ലശരാരി മുനികുലസേവിതൻ
> ചെല്ലൂരമർന്നൊരെൻ തമ്പുരാനെന്നുമേ
> അല്ലൽ കളഞ്ഞു രക്ഷിക്കണം സന്തതം."

എന്നു കവി പെരുഞ്ചെല്ലൂർ ശിവനെ വന്ദിക്കുന്നു. പെരുഞ്ചെല്ലൂർക്കാരനായ ഒരു നമ്പൂരിയാണ് ഈ ഗാനത്തിന്റെ കർത്താവെന്ന് ഐതിഹ്യമുണ്ട്. "ആചാര്യനാഥനന്തൻ" എന്ന് അനന്തസംജ്ഞനായ ഒരു ഗുരുവിനെ അദ്ദേഹം സ്മരിക്കുന്നു. "ജ്യോതിഷവിദ്യയുമില്ലാതെയായ്‌വരും" എന്നു ഭയപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തോടു പഥ്യമായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. കാലം പത്താം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം തന്നെയെന്നു തോന്നുന്നു. "സഹദേവബാലകൻ ചൊല്ലുഴം ധർമ്മസുതനോടു സാദരം" നിവേദനം ചെയ്യുന്നതാണ് കാവ്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം.

> "പൃഥ്വീപരിപാലനംചെയ്തു വാഴ്‌വാൻ
> ശക്തിയില്ലാതെയാം ഭൂപാലകന്മാർക്കും.
> അർത്ഥാഭിലാഷയാ മത്തമതികളായ്
> നിത്യം പ്രജകളോടർത്ഥം പറിക്കയും
> ക്രൂരത പാരം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ
> മർത്ത്യേന്ദ്രനാപത്തുമെത്തും ദിനംപ്രതി.
> ഭക്തിയും വിശ്വാസവും വെടിഞ്ഞഞ്ജസാ
> ശത്രുവായ് വന്നുകൂടും പ്രജാവൃന്ദവും.
> കൊല്ലും ബലാലപരാധവുമെന്നിയേ
> നല്ല പ്രജകളെയെല്ലാം നരപതി.
> ഇല്ലാ പൊറുതിയെന്നാകയാലങ്ങവർ
> വല്ലകണക്കിലും കൊല്ലും നൃപനെയും.
> ചാരുത ചേരുന്ന വാണിഭങ്ങൾക്കുമ-
> ങ്ങോരോരോതരം കപടം വരും ഭൂപതേ!
> നാഴിയും കോലും തുലാപ്പടിക്കല്ലുക-
> ളീഷലീഷൽച്ചെറുതാക്കും ദിനംപ്രതി.
> കിഞ്ചന തഞ്ചുകയില്ല നേരാരിലും
> വഞ്ചനമല്ലാതെയൊന്നുമുണ്ടായ് വരാ.
> . . . .
> മ്ലേച്ഛജനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുമിനി
> നിർദ്ദയം കൊല്ലുമവർകൾ പശുക്കളെ.
> ക്ഷേത്രം വിഹാരമാക്കീടുമോരോന്നവർ
> കീർത്തി നടക്കുമവർക്കവനീതലേ.
> വിക്രമമേറെയുണ്ടാകയാലങ്ങവ-
> രൊക്കെയും ജാതിയൊന്നാകുവാനോർത്തിടും.
> വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ മറഞ്ഞുപോകുന്നേരം
> ജാതിനീതിക്കുമിളപ്പം വരും നൃണാം.
> ഭേദമില്ലാതെപോം വംശങ്ങളൊക്കെയും
> ജ്യോതിഷവിദ്യയുമില്ലാതെയായ് വരും.
> ഇങ്ങനെയുള്ള കലിയുഗേ ഭൂമിയി-
> ലെങ്ങനെ സൗഖ്യേന വാഴുന്നു മന്നവ?
> ഭൂലോകപാലകൻ ധർമ്മിഷ്ഠനെങ്കിലോ
> നാലു യുഗത്തിലും നല്ലു കലിയുഗം."

29 അവിരോധം കിളിപ്പാട്ട്

അവിരോധം സാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനപീയൂഷമെന്നും ഇതിനു പേർ കാണുന്നു. ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളും കർമ്മമാർഗ്ഗവും ഭക്തിമാർഗ്ഗവും മോക്ഷസിദ്ധിക്കുള്ള ഉപായങ്ങളെന്നു തെളിയിക്കുവാനാണ് കവിയുടെ ശ്രമം.

> "ദുർവാസനകളായുള്ള മേഘങ്ങളെ
> ച്ഛിന്നാമാക്കും ചണ്ഡമാരുതനാമിതു്,
> സൽബുദ്ധിചേരും വിവേകികൾമാനസ-
> സത്മത്തിനർക്കനെന്നേ പറഞ്ഞീടാവൂ.
> ഇങ്ങനെ ചൊന്നോരവിരോധമാകുമി-
> ജ്ഞാനചൂഡാമണിയായോരിതു മുദാ,
> കേൾക്കിലും ചൊല്കിലുമുള്ളിൽ സ്മരിക്കിലു-
> മാക്കമുള്ളോരു വിവേകമുണ്ടായ് വരും.
> കാട്ടുമിതു മഹാസൽഗുരുനാഥനെ-
> ക്കാട്ടും ഗുരുവും പരമസ്വരൂപത്തെ."

30 വൈശാഖമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്

വൈശാഖമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രണേതാവു്, രാമ നാമധേയനായ ഒരു വൈഷ്ണവഗുരുവിന്റെ കഥാപ്രവച നത്തിൽ നിന്നാണ് ആ കഥ മനസ്സിലാക്കിയതു് എന്നു പറയുന്നു. അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ തന്നെപ്പ റ്റി

"ഹരിനിലയമതിരഭസമണവതിനു സൽകഥ
ഹന്ത! ബിംബാലയേ ജാതനായീടിനേൻ.
ശ്രീരമണചരണയുഗമകമെ കുടിവെച്ചവൻ
ശ്രീരാമനാമാ കവീശ്വരൻ വൈഷ്ണവൻ
അമലമതികരുണയൊടു സതതമരുൾചെയ്തുചെ-
യ്താശു ബോധിപ്പിക്കകാരണമിക്കഥ
അറിവകമെ കുറയുമൊരു വിമലനരബാലർക്കി-
തമ്പോടറിവാൻ ചമച്ചിതു ഭാഷയായ്"

എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. തനിക്ക് ഒന്നിലധികം ഗുരു നാഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നതായി ആരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചി ട്ടുണ്ടു്.

"സൂരിയാമാദിഗുരുഭൂതനാമെൻമാതുലൻ
കാരുണ്യമോടുമനുഗ്രഹിപ്പാൻ വന്ദിക്കുന്നേൻ.
ചൊല്ലേറുള്ളും ബാലിപ്രതിഷ്ഠേശ്വരാലയേ മേവും
വിഖ്യാതൻ നാരായണനാമപണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠൻ
മൽഗുരുവരൻപദം ദേവപാദപോപമ-
മുൾക്കുരുന്നിങ്കൽ വിലസീടുവാൻ വന്ദിക്കുന്നേൻ."

ആദ്യത്തെ ഗുരു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മാവനായിരുന്നു; പിന്നീടാണ് നാരായണപണ്ഡിതന്റെ അന്തേവാസിയാ യതു്. ബ്രാഹ്മണരുടെ നേർക്കു കവിക്ക് അപാരമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു.

"സ്നേഹവർത്തികളേറ്റമുണ്ടായാലെത്രശോഭ
മോഹനദീപങ്ങൾക്കു വർദ്ധിക്കുമതുപോലെ
തപസ്സു ചെയ്കമൂലം താപസരാകുമിവർ
ശപിപ്പാനുണ്ടു ശക്തി വരവും കൊടുത്തീടും.
അത്ര മാഹാത്മ്യമുള്ള മേദിനീസുരവംശം
നിത്യവുമനുഗ്രഹിച്ചീടുവാൻ വന്ദിക്കുന്നേൻ.
അതിബാലകനുടെ വചനം കേട്ടാലുള്ളിൽ-
ക്കുതുകമുണ്ടായ്‌വരും ജനകാദികൾക്കെല്ലാം.
അതിമൂഢതനേടുമെന്മൊഴി കേട്ടാലേവം
മതിമാന്മാർക്കു കുതൂഹലമായ് വരേണമേ,
കർദ്ദമംതന്നിൽക്കിടന്നീടുള്ള രത്നാദികൾ
വിദ്രുതം ശുദ്ധീകരിച്ചെടുക്കുമതുപോലെ."

വൈശാഖമാഹാത്മ്യം മൂലം മുപ്പതു് അധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സ്കാന്ദപുരാണാന്തർഗ്ഗതമാണ് ആ പ്രമേയം. പ്രസ്തുതകൃതി അതിന്റെ വിവർത്തനം തന്നെ. കവി കേകയും കാകളിയും കളകാഞ്ചിയും പ്രയോഗിച്ചി രിക്കുന്നു.

31 ഗുരുദക്ഷിണപ്പാന

ഗുരുദക്ഷിണപ്പാന പത്താം ശതകത്തിലെ ഒരു കൃതിയാണ്. കവിയുടെ

> "കല്പകാരണ്യവാസേ മഹാമായേ
> സുപ്രസന്നേ മഹേശ്വരി നീയെന്റെ
> ഉൾപ്പൂവിൽ വിളങ്ങേണം പിരിയാതെ-
> യെപ്പോഴുമതിന്നായ് വണങ്ങീടുന്നേൻ"

എന്നുള്ള മങ്ഗളാചരണത്തിൽ നിന്നു കല്പകാരണ്യത്തിലെ ദേവിയുടെ ഭക്തനാണ് അദ്ദേഹം എന്നല്ലാതെ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രണേതൃത്വത്തെപ്പറ്റി മറ്റൊരറിവും ലഭിക്കുന്നില്ല. കല്പകാരണ്യം ഏതെന്നും കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. കഥ ഭഗവാൻ യമലോകത്തു പോയി സാന്ദീപനിക്കു ശംഖൻ (ശംഖചൂഡൻ) എന്ന അസുരൻ ജലത്തിനുള്ളിൽ വെച്ചു കൊന്ന പുത്രനെ കൊണ്ടുവന്നു ഗുരുദക്ഷിണാരൂപത്തിൽ ദാനം ചെയ്യുന്ന ഭാഗവതാന്തർഗ്ഗതമായ ഇതിവൃത്തം തന്നെയാണ്. ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ടുകാരനെപ്പോലെ പാനക്കാരൻ മൂലകഥയിൽ വ്യത്യാസമൊന്നും വരുത്തീട്ടില്ല. നരക വർണ്ണനം സവിശേഷം മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽനിന്നു ചില ഈരടികൾ താഴെ ചേർക്കാം.

> "മുൾത്തടികൊണ്ടിടിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കുത്തിക്കത്തി വലിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> തുവ വച്ചങ്ങു തല്ലുന്നിതു ചിലർ;
> ചൊവ്വല്ലെന്നു പറയുന്നിതു ചിലർ;
> ആരു കയ്യിൽത്തറയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കൂരിരുട്ടിൽത്തറയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> മണൽ കണ്ണിൽ നിറയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> തുണി ചുറ്റിക്കൊളുത്തുന്നിതു ചിലർ;
> കണ്ണിൽസ്സൂചി തറയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> മണ്ണു വായിൽ നിറയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> സർപ്പംകൊണ്ടു കടിപ്പിക്കുന്നു ചിലർ;
> വീർപ്പടക്കിപ്പിടിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> മാറിലാണിയടിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> നൂറു കണ്ണിലെഴുതുന്നിതു ചിലർ;
> ഉടൽ വെട്ടിപ്പിളർക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കൊടിൽ ചുട്ടു പിടിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ശൂലത്തിന്മേൽത്തറയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കാലു വെട്ടിനുറുക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കെട്ടി മുള്ളിലിഴയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കെട്ടിത്തൂക്കിപ്പുകയ്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ഡുണ്ഡുഭം മെയ്യിൽച്ചാറ്റിക്കുന്നു ചിലർ;
> കണ്ണു ചൂഴ്ന്നങ്ങെടുക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ചെമ്പിലിട്ടു വറുക്കുന്നിതു ചിലർ;
> കമ്പുകൊണ്ടങ്ങിളക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ചോട്ടിൽത്തീയിട്ടെരിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ചാട്ട കെട്ടി മറിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ഈർച്ചവാളുകൊണ്ടീരുന്നിതു ചിലർ;
> മൂർച്ച പോരാഞ്ഞു രാകുന്നിതു ചിലർ;
> തീക്കിണറ്റിലിറക്കുന്നിതു ചിലർ;
> ചക്കിലിട്ടു തിരിക്കുന്നിതു ചിലർ;
> വലുതായുള്ള ദണ്ഡങ്ങളോരോന്നോ
> പലതുണ്ടിനിച്ചെയ്യുന്നതും പിന്നെ."

ഈ പാനയിൽ തരംഗിണീവൃത്തത്തിന്റെ ഘടന കാണുന്നില്ല.

32 മുറജപപ്പാന

കൊല്ലം 979-ൽ തിരുവിതാംകൂർ ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്തു വേലുത്തമ്പി ദളവയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടന്ന മുറജപത്തെപ്പറ്റി അജ്ഞാതനാമാവായ ഒരു കവി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് മുറജപപ്പാന. "കോളംബം നവന്തുറൊടെഴുപതിലൊൻപതു ചേർന്ന കാർത്തികതിങ്ങളി" ലാണ് പ്രസ്തുതമഹത്തിന്റെ ആരംഭം എന്നു കവി തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സദ്യവർണ്ണനത്തിനു പാനവൃത്തം പറ്റിയതാണെന്നു അത്താഴപ്പാന തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ വൃത്തത്തിൽ അശനപ്രധാനമായ മുറജപം കവി വർണ്ണിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു എന്നുദ്ദേശിക്കാം. മുറജപത്തെപ്പറ്റി ഇദംപ്രഥമമായി ആവിർഭവിച്ച കൃതി ഈ പാനയാണെന്നു തോന്നുന്നു. "പുഷ്ടിയേറുന്ന വെട്ടിക്കവലേശൻ" , "മണ്ണടിക്കാവിൽ വാഴും മഹേശ്വരി" , "മണികണ്ഠേശ്വരം (കൊട്ടാരക്കര) തന്നിൽ വാണിടും ഗണനാഥൻ" "തിരുവാരിയം കാവിൽ മരുവുന്ന ഹരിഹരതനയൻ" എന്നീ ദേവതകളെ കവി വന്ദിക്കുന്നുണ്ട്. കൊട്ടാരക്കര വെട്ടിക്കവലയിൽ ഒരു പോറ്റിയില്ലത്തേക്കാണ് ആരിയങ്കാവിലെ തന്ത്രം. അതുകൊണ്ട് ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കാം പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ പ്രണേതാവെന്നൂഹിക്കാം. ഒടുവിൽ

> "വഞ്ചിഭൂപാലഭാഗ്യാംബുരാശിയി-
> ലഞ്ചിതനായ മന്ത്രിപ്രവരനായ്
> വെണ്മതിസമനായ ദളവായും
> ധർമ്മരാജ്യത്തെപ്പാലിക്കയാൽ സദാ
> അംബുജാക്ഷൻ പ്രസാദിച്ചനന്തരം
> നന്മ മേന്മേൽ വളർത്തുന്നു നിത്യവും
> ചാരുശീലൻ സുധാഗീരുകൊണ്ടുടൻ
> പരിതോഷം വളർത്തി നരന്മാർക്കു
> അമ്പിനോടു വസിക്ക ചിരകാലം
> തമ്പി വേലായുധാഖ്യ! ഭവാൻ മുദാ."

എന്നു വേലുത്തമ്പിയേയും കവി പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

> "കനകപ്രഭയ്ക്കാർത്തി വളർത്തുന്ന
> പനസച്ചുള മർദ്ദനം ചെയ്തുടൻ
> കനിവോടങ്ങു വച്ച പ്രഥമനും
> ദിനംതോറും വിളമ്പുന്നനവധി.
> തക്രംകൊണ്ടു കുറുക്കുപുളിശ്ശേരി
> വക്രമെന്നിയേ കൊണ്ടുവിളമ്പുന്നു.
> മോരു കാച്ചിക്കുറുക്കിയതിൽ നല്ല
> ജീരകം പൊടിച്ചിട്ടു മനോഹരം
> ആരണൻ കൊണ്ടുവന്നിഹ പന്തിയിൽ
> പാരാതേ വിളമ്പീടുന്നു നിത്യവും."

എന്നിവ അത്താഴവർണ്ണനയിൽപ്പെടുന്ന ചില വരികളാണ്. കവിതയ്ക്കു പറയത്തക്ക പ്രൗഢിയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും പ്രതിപാദ്യത്തെ കവി യഥാതഥരൂപത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നൊരു മെച്ചമില്ലായ്കയില്ല.

33 സുഭദ്രാഹരണം പാന

കുഞ്ചൻ നമ്പിയാരുടെ പാർവതീ സ്വയംവരത്തോടു കിടനില്ക്കുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ട കൃതിയാണ് സുഭദ്രാഹരണം പാന. പാർവ്വതീസ്വയംവരത്തെ കവി ഫലിത വിഷയത്തിലും മറ്റും ധാരാളമായി അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ട് ആകെയുള്ള നാലു പാദങ്ങളിൽ ചതുർത്ഥപാദം തരങ്ഗിണീ വൃത്തത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ കവി

> ഭൂസുരോത്തമനെന്റെ ഗുരുനാഥൻ
> ഭാസുരപ്രീതിഭാരം തരേണമേ"

എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. നമ്പിയാരുടെ കൃതികളിലെന്നപോലെ ഇതിലും നായന്മാരെ സൗകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെയും കവി പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

> "നായന്മാരും വൃഷളീജനങ്ങളും
> തായം നോക്കിപ്പുറപ്പെട്ടുകൂടിനാർ.
> കുട്ടിയെക്കൂടെ കൊണ്ടുപുറപ്പെട്ടാൽ
> ഇട്ടിപ്പെണ്ണേ! തരംകെട്ടു നാമെടോ.
> ശീലയൊന്നും തരം പോരാഞ്ഞെന്നുടെ
> നീലിയമ്മയ്ക്കു പോരാൻ മനസ്സില്ല.
> രണ്ടര മുഴം വീതിയതുള്ളൊരു
> മുണ്ടു കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നു ചൊല്ലി
> പോയ നായരെക്കണ്ടീല ഞാനെടോ
> ഞായവും നേരുമില്ലാത്ത കശ്മലൻ.
> കാച്ചമുണ്ടും വെളുത്തേടത്തായെന്റെ
> താച്ചൻനായരേ! താൻ ചെന്നു ചോദിക്കു"

എന്നും,

> "ആരെടാ പുരം പുക്കു തരുണിയെ-
> ച്ചോരണംചെയ്തുപോകുന്ന തസ്കര?
> നായന്മാരേ! കൊടുപ്പിൻ കൊടുപ്പിനി-
> പ്പോയ കള്ളന്റെ പള്ളയ്ക്കു വെട്ടുവിൻ.
> കുന്തത്തിന്റെ ചരത്തിലിരുത്തിക്കൊ-
> ണ്ടെന്തു വേണ്ടെന്നു ചെന്നങ്ങു ചോദിപ്പിൻ."

എന്നുമുള്ള വരികൾ നോക്കുക. ആദ്യത്തേതു രൈവതകത്തിലെ ഉത്സവവർണ്ണനവും രണ്ടാമത്തേതു ദ്വാരകയിലെ ഭടന്മാരോട് വിപൃഥുവിന്റെ ആജ്ഞയുമാണ്. അർജ്ജുനന്റെ അനുരാഗപാരവശ്യം പ്രപഞ്ചനംചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽനിന്നു ചില വരികൾകൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> "ഇന്ദ്രനന്ദനനദ്രിക്കിലൊക്കവേ
> മന്ദമന്ദം നടന്നുതുടങ്ങിനാൻ.
> ഉൽപലാക്ഷി പദം വയ്ക്കുകാരണാ-
> ലപ്രദേശമവനെത്ര മോഹനം!
> കേശപൃഷ്ഠമുതിർന്നു കിടക്കുന്ന
> ദേശം നോക്കി നമസ്കരിച്ചീടിനാൻ.
> പാദപത്മം പതിഞ്ഞ പരാഗത്തെ-
> സ്സാദരം ശിരസ്സിങ്കൽദ്ധരിക്കയും
> സിന്ദൂരപ്പൊടി വീണ മണിസ്ഥലേ
> സാന്ദ്രമോദം പ്രദക്ഷിണംവയ്ക്കയും
> ഏണലോചന വാണൊരു ഭൂതലേ
> വീണുരുണ്ടു പിരണ്ടു സുഖിക്കയും."

ഈ വർണ്ണനത്തിന്റെ മാധുര്യം അനുഭവവേദ്യമാണല്ലോ.

34 നളചരിതം പാന

നളൻ സ്വയംവരത്തിനു പോകുന്നതു മുതൽ ദമയന്തിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുന്നതുവരെയുള്ള കഥയാണ് ഈ പാനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത കൃതിയും നന്നായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു പാദങ്ങളേയുള്ളു. അതിൽ രണ്ടാമത്തെ പാദം തരങ്ഗിണിയിൽ രചിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു മച്ചാട്ടിളയതിന്റെ കൃതിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

"എന്തു സംശയമെന്നെവരിച്ചീടും
പന്തൊക്കുംമുലയാളാം ദയമന്തി.
അംഗഭംഗി നിനച്ചാലെനിക്കത്രേ
സങ്ഗതിയെന്നൊരുത്തന്റെ കല്പിതം.
വീര്യംകൊണ്ടു നിരൂപിച്ചാലെന്നുടെ
ഭാര്യയായ്‌വരുമെന്നുണ്ടൊരു നൃപൻ,
കീർത്തിയുള്ളോരു നമ്മെ വരിക്കുവാൻ
പാർത്തിരിക്കുമിവളെന്നൊരു നൃപൻ.
തൊപ്പിമദ്ദളക്കാരരിലാഗ്രഹം
സ്വല്പമേറീടുമെന്നങ്ങൊരു നൃപൻ.
വീണക്കാരനെ കണ്ടാലടങ്ങുമോ
മാനിനീമണിയെന്നങ്ങൊരു നൃപൻ.
ജ്യോതിഷക്കാരന്മാരിൽ പ്രധാനി ഞാൻ
കാതരാക്ഷി വരിക്കുമെന്നന്യനും.
വിദ്യ പാർത്താലെനിക്കെന്നു നിശ്ചയം
സന്ത്യജിക്കുമോ നമ്മെ വിദർഭജ?
സങ്ഗീതാദിവിനോദം നിരൂപിച്ചാ-
ലങ്ഗനാമണി നമ്മെ വരിച്ചീടും."

35 ദൂതവാക്യം പാന

ഇതു മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ ദൂതവാക്യപ്രബന്ധത്തെ ഉപജീവിച്ച രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാനയാണ്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ പാഞ്ചാലിയെ സമാശ്വസിപ്പിച്ച ഹസ്തിനപുരത്തേക്കു പോകുന്ന ഭാഗം മുതല്ക്കുള്ള കഥ സംക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ കവി

"ഗുരുനാഥനും വാണിയും നമ്മുടെ
ഗുരുമന്ദിരേ മേവുന്ന കൃഷ്ണനും
പുരുകാനനംതന്നിലമരുന്ന
പുരവൈരിയുമെൻഗണനാഥനും
ഗൗരവത്തോടേ ചേർപ്പിൽ വിളങ്ങുന്ന
ഗൗരീദേവിയും ദക്ഷിണാമൂർത്തിയും
ഭാരതംകൊണ്ടു പാനയായ്ച്ചൊല്ലുവാൻ
പാരമിന്നു തുണച്ചരുളേണമേ"

എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം പെരുവനത്തിനടുത്തുള്ള ചേർപ്പിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ശുകപുരഗ്രാമക്കാരനായ ഒരു നമ്പൂരിയാണെന്ന് ഊഹിക്കാം. താഴെക്കാണുന്ന വരികളിൽ നിന്നു രചനാരീതി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

"ഘോഷയാത്രയിൽഗ്ഗന്ധർവരാജാവും
രോഷത്തോടേ ഭവാനെപ്പിടിച്ചങ്ങു
പേഷണം ചെയ്തു ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടവർ
ഘോഷത്തോടെ പുറപ്പെട്ടനേരത്ത്
ഏഷണി പറഞ്ഞീടുന്ന കർണ്ണനും
തോഷമെന്നിയേ മണ്ടിത്തിരിച്ചപ്പോൾ
ഭീഷണനായ പാർത്ഥന്റെ വിക്രമം
ഭോഷനായ ഭവാനും മറന്നിതോ?"

36 മൂകാമിമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്

ഇതു് ആരുടെ കൃതിയെന്നറിയുന്നില്ല. പത്താം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലോ പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലോ ഉത്ഭവിച്ച ഒരു കാവ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രഥമപാദം മാത്രമേ കിട്ടീട്ടുള്ളു. മൂകാംബി ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യമാണെന്നു് കവി പറയുന്നു. ഒരിക്കൽ ശ്രീപരമേശ്വരൻ നാരദമഹർഷിക്കു പാർവതീദേവിയുടെ പൂജാകല്പം സരഹസ്യം ഉപദേശിക്കുകയും ആ ഉപദേശം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. നാരദൻ ആ ആജ്ഞ വിസ്മരിച്ചു ദേവന്മാർക്കു് ആ മന്ത്രം ഉപദേശിക്കുകയും മധുപൻ എന്നൊരു ദേവൻ തദനുരോധേന പാർവതിയുടെ പരമ ഭക്തനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഭഗവാൻ തന്റെ സമീപത്തു ദേവിയുടെ സാന്നിധ്യം കുറഞ്ഞു കാണുകയും അതിന്റെ കാരണം ദിവ്യദൃഷ്ടി കൊണ്ടു നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ദേവി മധുപനെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മനുഷ്യൻ ശാസ്ത്രവാദത്തിൽ ജയിക്കുന്നതുവരെയും ആ ദേവന്റെ പൂജയിൽ സന്നിഹിതയായിരുന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. തന്നിമിത്തം ശ്രീപരമേശ്വരനു മനുഷ്യാവതാരം കൈക്കൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗത്തിൽപോയി മധുപനെ ജയിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു.

> "ഭൂലോകത്തിങ്കൽച്ചെന്നു ഞാൻതന്നെ മനുഷ്യനായ്-
> ക്കാലം വൈകാതെ പിറന്നവനെജ്ജയിക്കേണം.
> പരശുരാമക്ഷേത്രമാകിയ ഭൂമിതന്നിൽ
> പെരികെ വൈകീടാതെ പിറക്കവേണമിപ്പോൾ"

എന്നു് അവിടുന്നു നിശ്ചയിച്ചു തന്നെ ഭജിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണ വിധവയുടെ പുത്രനായി ജനിച്ചു എന്നാണു് കവി പറയുന്നതു്. ഇതു് അദ്വൈതമതദ്വേഷികളായ ചില വീരമാധ്വന്മാർ ശങ്കരഭഗവൽപാദരെപ്പറ്റി പിൻകാലത്തു കെട്ടിച്ചമച്ചിട്ടുള്ള ഒരു അസത്യകഥയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ജാതനായ ശിശുവിന്റെ രൂപം കണ്ടപ്പോൾ ആ ദിവ്യമങ്ഗള വിഗ്രഹത്തിന്റെ അഭൗമമായ തേജസ്സിനാൽ ആകൃഷ്ടരായി അയൽവാസികൾ ജാതകർമ്മാദി സംസ്കാരങ്ങളിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. ബാലൻ ക്രമേണ വളർന്നു സകലശാസ്ത്രപാരങ്ഗതനായി.

> "അക്ഷരവിദ്യ വേണമെന്നു ചിന്തിച്ചു മാതാ
> ശിക്ഷയിൽപ്പഠിപ്പിപ്പാനയച്ചു കുമാരനെ.
> വേദവിദ്യയും വേദാങ്ഗാദിവിദ്യയും വേദാ-
> ന്താദിവിദ്യയും പാഠമായിതു കുമാരനും.
> ഇതിഹാസവും കാവ്യശാസ്ത്രാദി പുരാണങ്ങൾ
> മതിയിലുറച്ചതിദിവ്യനായിതു ബാലൻ
> നാനാവർണ്ണത്തിലുള്ള വിദ്യകൾ ബഹുവിധം.
> താനേ സംഭവിച്ചിതു നാളുകൾ ചെല്ലുന്തോറും.
> ഈരേഴു ലോകങ്ങളിലുള്ള വിദ്യകൾക്കെല്ലാം
> സാരനായിരിപ്പോരു ഗുരുവായ്ച്ചമഞ്ഞിതു.
> വിദ്യയാ വിദ്വാന്മാരെജ്ജയിപ്പാനായ്ക്കൊണ്ടുട-
> നുദ്യോഗത്തോടു പുറപ്പെട്ടിതു ശങ്കരനും.
> മലയാളത്തിലുള്ള വിദ്വാന്മാർ തനിക്കാരും
> നിലയില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടുടനേ പുറപ്പെട്ടു.
> പരദേശവും നീളെ നടന്നു ജയിച്ചിതു;
> പരമാനന്ദം ചിദംബരംതന്നിലും ചെന്നു
> പരമേശ്വരൻതന്നെക്കണ്ടു വന്ദിച്ചുകൂപ്പീ.
> പരിചോടവിടുന്നു വിദ്വാന്മാർ പലർകൂടി
> ശങ്കരാചാര്യനെന്നു നാമവും വിളിച്ചിതു."

എന്നു് ആ ഘട്ടം കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. പിന്നീടു ശ്രീ പരശുരാമന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിൽച്ചെന്നു വാദത്തിൽ മധുപനെ ജയിച്ചു തിരയെ ഭൂമിയിലേക്കു വന്നു. അപ്പോൾ ശിവന്റെ അരുളപ്പാടിനാൽ പാർവതീദേവി കൂടി അവരെ പിൻതുടരുകയും മൂകവനത്തിങ്കൽ ദേവി തന്നെ മൂകാസുരനെക്കൊന്നു് അവിടം തന്റെ വാസസ്ഥാനമാക്കുകയും ചെയ്തു.

> "ശങ്കരാചാര്യൻ പിന്നെ രാമൻ പോയോരുശേഷം
> പന്നഗവിഭൂഷണനുപദേശിച്ചപോലെ
> നന്നായിപ്പിഴയാതെ തുടങ്ങീ ദേവീപൂജ
> ഇന്നുമവ്വണ്ണംതന്നെ ചെയ്തുപോരുന്നുവല്ലോ"

എന്നു കവി പറയുന്നു.

> "മൂകാമിതന്നിൽച്ചെന്നു ദേവിയെപ്പൂജിപ്പോർക്കു
> നാകലോകാദികളിൽസ്സുഖമായ് വസിച്ചീടാം."

എന്നും മറ്റുമുള്ള ഫലശ്രുതിയോടുകൂടി പ്രഥമപാദം അവസാനിക്കുന്നു.

37 പ്രബോധചന്ദ്രോദയം പാട്ട്

പ്രബോധചന്ദ്രോദയം നാലു വൃത്തമായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാട്ടാണ്. പ്രഥമവൃത്തം മഞ്ജരിയിലും ദ്വിതീയവൃത്തം "ഗുണമേറും ഭർത്താവേ" എന്ന മട്ടിലും മൂന്നാമത്തെ വൃത്തം പാനമട്ടിലും നാലാമത്തേത് "ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ" എന്ന പാട്ടും മറ്റും പോലെ താരാട്ടു മട്ടിലും രചിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നും നാലും വൃത്തങ്ങൾ അത്യന്തം ഹ്രസ്വങ്ങളാണ്, കവിത മോശമെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

"ശ്രീശുകപ്പൈതലേ സൽഗുണവാരിധേ!
ശ്രീമൽപരമാർത്ഥബോധരൂപേ!
സ്വപ്രബോധാനന്ദപാനത്തെച്ചെയ്യും നീ
ഇപ്രബോധചന്ദ്രോദയമാകും
മാനസരാജൻ ചരിത്രങ്ങളൊക്കവേ
ആദരവോടു പറഞ്ഞിടേണം"

എന്നു കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നു. ചിദംബരേശ്വരനായ നടരാജൻ. മീനാക്ഷിദേവി, "കേരളനായികയായ്‌വിളങ്ങീടുള്ള രേണുകാദേവി" , പഴനിയിലെ ദണ്ഡായുധപാണി (സുബ്രഹ്മണ്യൻ) , മൂകാംബിദേവി, ശ്രീപത്മനാഭൻ, ശങ്കരാചാര്യർ, "സച്ചിദാനന്ദൻ സദാശിവേന്ദ്രബ്രഹ്മം" , "ജ്ഞാനശിവാചാര്യൻ" , വേദാന്തദേശികൻ ഇവരെയും മറ്റും കവി വന്ദിക്കുന്നു. സദാശിവബ്രഹ്മേന്ദ്രസരസ്വതി ജീവിച്ചിരുന്നതു കൊല്ലം പത്താം ശതകത്തിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലാകയാൽ പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ ഉത്ഭവം ആ ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിനുമുൻപാകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ, പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലാണെന്നും വരാവുന്നതാണ്. കോട്ടയം കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ മോക്ഷദായകത്തിലെ ഇതിവൃത്തമാണ് കവി സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്.

38 കുരിയാറ്റപ്പാട്ട്—ഇതിവൃത്തം

പണ്ടൊരിക്കൽ രണ്ടു കുരിയാറ്റപ്പക്ഷികൾ “ചേവലും പിടയുമായ്” സമുദ്രതീരത്തു താമസിച്ചുവരവേ, പിടക്കുരി രണ്ടു മുട്ടയിടുകയും അലകേറി ആ മുട്ടകൾ വെള്ളത്തിൽ താണുപോകുകയും ചെയ്തു. ഉടൻ ആ പക്ഷികൾ വരുണന്റെ “മുറിപ്പൗരുഷം” ശമിപ്പിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി അവയാൽ കഴിവുള്ളിടത്തോളം മണൽ ശരീരത്തിൽ പുരട്ടിക്കൊണ്ടു പലകുറി കുളിച്ചു കടൽ കരയാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ മറ്റു കുരിയാറ്റകൾ മാത്രമല്ല,

> “ഊമന്മാർ കാകന്മാരും കാടകളറവെള്ളൻ
> കേമന്മാരായ കുത്തിച്ചുടന്മാർ പരുന്തുകൾ”

തുടങ്ങി സകലപക്ഷികളും സമുദ്രത്തിൽ മണൽ വർഷിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. അതുകൊണ്ടെല്ലാം വരുണൻ കുലുങ്ങുമോ? ഇല്ലല്ലോ. അനന്തരം തന്റെ വാഹനമായ മയിൽമുഖേന ആ യുദ്ധവാർത്ത ധരിച്ചു സുബ്രഹ്മണ്യനും പിന്നാലെ പാർവതീസമേതനായ ശ്രീപരമേശ്വരനും വിഘ്നേശ്വരനും ഭൂതഗണങ്ങളും ആ സ്ഥലത്തെത്തി; ഹംസാരൂഢനായി ബ്രഹ്മാവും അവിടെ ചെന്നു ചേർന്നു. ഒടുവിൽ വന്നതു ഗരുഡവാഹനനായ ശ്രീനാരായണനായിരുന്നു. ഗരുഡൻ വരുണനുമായി ഒരു ഘോരസമരം തന്നെ നടത്തി. പർവതങ്ങൾ പലതും സമുദ്രത്തിൽ വീണു തുടങ്ങി. “ശങ്കയില്ലിതുകാലം ഉൾന്നുപോമംഭോനിധി” എന്ന പതനത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ വരുണൻ ശ്രീനാരായണനെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും സാധുക്കളായ ആ രണ്ടു കുരിയാറ്റകൾക്കും അവയുടെ സന്താനങ്ങളെ തിരിയെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. “ഐകമത്യം മഹാബലം” എന്ന തത്വമാണ് ഈ ചെറിയ കിളിപ്പാട്ടു പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

കവിത

കവിതയ്ക്കു ദോഷമില്ല. ഗരുഡന്റെ വിക്രമം കവി വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക.

> “പക്ഷങ്ങളെടുത്തുടനിളക്കും നേരത്തിങ്കൽ-
> ത്തൽക്ഷണം കലുങ്ങിബ്ഭൂചക്രവും വിറയ്ക്കുന്നു.
> വളർന്ന മഹാമല കിളർന്ന വേരോടെയ-
> ങ്ങടർന്നു പറിഞ്ഞുടനുയർന്നു വായുമാർഗ്ഗേ
> തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞുടൻ പറന്നു സമുദ്രത്തിൽ
> മറിഞ്ഞു; ശൈലേന്ദ്രരാൽ നിറഞ്ഞു രത്നാകരം.
> വളർന്ന പൊടിധൂളി, മമർന്ന ഭൂമണ്ഡലം
> കിളർന്ന മേൽഭാഗത്തോട്ടുരുമ്മീടുന്നനേരം
> കലങ്ങീടുന്നു സിന്ധു; കുഴങ്ങീടുന്നു ലോകം;
> നടുങ്ങീടുന്നു ജനം; മുടങ്ങി ലോകോത്സവം;
> മുഴങ്ങീ സാധുവാദം; പുഴങ്ങീ ലോകമെല്ലാം;
> കുഴങ്ങിജ്ജലധിയിലമർന്നു ജന്തുക്കളും.”

39 രാമേശ്വരയാത്ര ഓട്ടംതുള്ളൽ

ഇതിവൃത്തം: രാമേശ്വരയാത്ര ധർമ്മരാജാവു 959-ആണ്ടു നിർവഹിച്ച സേതുസ്നാനത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാണ്. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് ഇദംപ്രഥമമായി രാമേശ്വരത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളിയ മഹാരാജാവ് 786 കന്നി 6-ആംന മൂപ്പേറ്റ് 838 ചിങ്ങം 10-ആംന തീപ്പെട്ട വീരരവിവർമ്മകുലശേഖരപ്പെരുമാളാകുന്നു. പിന്നീട് അതിനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതു രാമവർമ്മമഹാരാജാവിനാണ്. തിരുമനസ്സിലെ മാതാവായ കാർത്തിക തിരുനാൾ പാർവതീറാണി 957 ഇടവം 30-ആംന നാടുനീങ്ങി. തത്സംബന്ധമായുള്ള തിരുമാസം 958 ഇടവം 23-ആംന ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഒരു അപരാങ്ഗമായിട്ടാണ് മഹാരാജാവു സേതുവിൽ സ്നാനംചെയ്തത്. 959 തുലാം 23-ആംന യാത്രപുറപ്പെട്ടു. കൂടെ മഹാകവി അശ്വതിതിരുനാൾ കൊച്ചുതമ്പുരാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. തുള്ളലിൽ കവി "മന്നവർകുലമണിയുടെ മരുമകനും, കന്ദർപ്പസമാനനും, വന്ദിപ്പോർക്കമരതരുവും, സർവവിദ്യാംബുധിയും, ഭുവനമനോഹരശീലനു" മാണെന്നു വർണ്ണിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരം മുതൽ രാമേശ്വരംവരെയുള്ള എഴുന്നള്ളത്തും തിരിച്ചെഴുന്നള്ളത്തും സംബന്ധിച്ചുള്ള ആഡംബരപൂർവമായ സജ്ജീകരണങ്ങളും സമഗ്രമായി വിവരിച്ചു കാണുന്നു. ആർക്കാട്ടു നവാബായ മഹമ്മദാലിയുടേയും ഇംഗ്ലീഷ് ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടേയും സാഹായ്യത്തോടുകൂടിയാണ് മഹാരാജാവ് ആ യാത്ര നിർവ്വഹിച്ചത്.

കവി

രാമേശ്വരയാത്രയുടെ പ്രണേതാവ് ഏറ്റുമാനൂർക്കാരനും നയനവികലനും മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനുമായ ഒരു മാരാരായിരുന്നു. പേരെന്തെന്ന് അറിയുന്നില്ല. "നല്ലോർമണിയായോരു കല്യനെൻ താതൻ ഗുരുവുല്ലാസമോടു മറ്റുള്ള ദേശികന്മാരും" അനുഗ്രഹിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം കാവ്യാരംഭത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. "തിരുവേറ്റുമാനൂരമരുംപോറ്റിതൻപദതാരും മുറ്റും ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നേൻ" എന്ന വരികളിൽ ഇഷ്ടദേവതയേയും നമസ്കരിക്കുന്നു.

"താമരനാഭൻതിരുവടിതന്നുടെ
താമരമലരടി സതതം മാനസ-
താരതിൽ നിധിയായ്ക്കരുതീടും ശ്രീ-
രാമമഹാനൃപകുലശേഖരനിഹ
ഭൂമിസുരർക്കമൃതായ് മരുവീടിന
സാമദയാംബുധിയായമഹീപതി
രാമേശ്വരമാകും പരരാജ്യത്തിനു
രാജേശ്വരനെഴുനള്ളിന വാർത്തകൾ
ശിഷ്ടന്മാർ ധരണീസുരർ ചൊല്ലി-
ക്കേട്ടപ്രകാരം പറയുന്നു ഞാൻ"

എന്ന പീഠികയോടുകൂടി കഥ ആരംഭിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം സ്മരിക്കുന്ന രാജസേവകന്മാരിൽ ഒരാൾ ദാമോദരൻനമ്പിയാരാണ്; അദ്ദേഹമായിരിക്കും അപ്പക്കഥയുടെ പ്രണേതാവ്.

കവിതാരീതി

രാമേശ്വരയാത്ര വിഭക്ത്യുജ്ജ്വലമല്ലെങ്കിലും ഭക്തിസുരഭിലമായ ഒരു കൃതിയാണ്. അക്കാലത്തെ തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തെപ്പറ്റി അമൂല്യങ്ങളായ പല അറിവുകളും നമുക്ക് അതിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നു. ചില ശീലുകൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

ഭടന്മാരുടെ വിനോദങ്ങൾ

എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി പോയ തിരുവിതാംകൂർ ഭടന്മാരുടെ ചില വിനോദങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവാൻ വായനക്കാർക്കു കൗതുകമുണ്ടായിരിക്കും.

"അപ്പോഴങ്ങു പടജ്ജനമെല്ലാം
ശില്പത്തോടു സുഖിച്ചിട്ടങ്ങവർ
തപ്പടി തമ്പേറടികൾ മുഴക്കി-
ക്കൊമ്പൊടു കാളംവിളിഘോഷത്തൊടു-
ടുക്കൊടു നന്തുണി ചന്തിരവളയ-
മിടയ്ക്കിടെ നല്ലൊരു വിരലേറുകളും
കൊട്ടിന വില്ലും പലതരമങ്ങനെ
വട്ടമതായ്ക്കയ്യിലയൊടു താളം-
കൂട്ടിയടിച്ചു ചെറിച്ചവർ മേന്മേൽ
കൂട്ടംകൂടി മിടുക്കിനൊടങ്ങനെ
മുത്തമിഴിൽച്ചേർത്തഴകൊടു കെട്ടിയ
മുഗ്ദ്ധതരം രാമായണപാട്ടുകൾ
ഭാരതകഥയൊടു സങ്കീർത്തനവും
പാനകളും മാരൻപാട്ടുകളും
പറയൻകഥ ചീതങ്കനുമോട്ടനും
പരിചൊടു ചില വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും
ഉലകുടെപെരുമാൾപാട്ടുകൾ മറ്റും
കുലശേഖരവരകീർത്തനപാട്ടും
മത്സരമോടവർ ചൊല്ലിപ്പാടീ-
ട്ടുത്സാഹത്തൊടു പിന്നെപ്പലപല
ഗാഥകൾ തായം ചതുരംഗാദികൾ
പകട പറഞ്ഞും പൊരുതു രസിച്ചും"

കവിക്കു കല്പനാശക്തിയും ഇല്ലെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. അധോലിഖിതങ്ങളായ ശീലുകൾ പരിശോധിക്കുക.

"മുന്നം രഘുപതി ദശവദനാദിക-
ളുന്നതരാക്ഷസപാളിയെയെല്ലാം
ധന്യൻ തിരുവടി ശരനികരത്താൽ
വെന്നു മഹാലക്ഷ്മിയെയും മീണ്ടു
പൊങ്ങും ഹരിസൈന്യത്തൊടുകൂടി-
പ്പുഷ്പകമായ വിമാനേ കേറി.
അക്കാലത്താ ത്രിഭുവനദൈവമ-
യോധ്യയ്ക്കായെഴുനള്ളിയപോലെ,
തിരുവഞ്ചീശ്വരനിപ്പോളിങ്ങനെ
ദുരിതമതായൊരു രാക്ഷസപാളിയെ
ഉരുതരതീർത്ഥസ്നാനശരത്താൽ
വിരവൊടു സംഹാരത്തെ വരുത്തി
മുക്തിയതാകും ശ്രീമഹാലക്ഷ്മിയെ
മുഗ്ദ്ധതരത്തിൽ വരിച്ചുംകൊണ്ടു
നിർമ്മലകീർത്തിയതാം സൈന്യത്തൊടു
ധർമ്മമതായ വിമാനേ കേറി
ഇക്കാലത്തിന്നരകുലദൈവത-
മിതമൊടുതിരുവേണാട്ടുകരയ്ക്കായ്
. . . .
പെരിയൊരു ചതുരംഗപ്പടനടുവേ
പരിചൊടെഴുന്നള്ളത്തു തുടങ്ങി,"

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി നാഞ്ചനാട്ടുതമിഴിൽ സാമാന്യം വിസ്തൃതമായ ഒരു വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടും കിട്ടീട്ടുണ്ട്.

40 അപ്പക്കഥ

സ്രഗ്ദ്ധരാവൃത്തത്തിൽ ഇരുപത്തൊന്നു ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള അപ്പക്കഥ എന്ന ചെറിയ മണിപ്രവാളകൃതിയുടെ പ്രണേതാവ് ഒരു ദാമോദരൻ നമ്പിയാരാണെന്നതിന് അതിൽത്തന്നെ രേഖയുണ്ട്. അദ്ദേഹം കലക്കത്തു കുടുംബത്തിലെ ഒരങ്ഗമായിരിക്കാം. ധർമ്മരാജാവോടു കൂടി രാമേശ്വരത്തേക്കു പോയത് അദ്ദേഹമായിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ഇതിവൃത്തം

പണ്ട് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ പുത്രനോടുകൂടി ഒരു സ്ഥലത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ ശ്രാദ്ധമൂണു കഴിഞ്ഞു കൊണ്ടുവന്ന അപ്പം മകൻ മുറ്റത്തു നട്ടു. അടുത്ത ദിവസം അതു മുളച്ചില്ലെങ്കിൽ താൻ അച്ഛന്റെ "കൊങ്ങണം കത്തികൊണ്ട് അതിനെ അറുത്തുകളയു" മെന്നു ഭയപ്പെടുത്തുകയാൽ അതു മുളയ്ക്കുകയും ക്രമേണ ഒരു വൃക്ഷമായി വളരുകയും ചെയ്തു. അതിൽ കായ്ക്കുന്ന അപ്പങ്ങൾ ഉണ്ണിയും തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു രാക്ഷസി ആ സ്ഥലത്തുചെന്ന് ഉണ്ണിയെ ഭക്ഷിക്കണമെന്നു കരുതി അയാളെ ചതിച്ചു തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും ഉണ്ണി ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം കൊണ്ട് അവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വീണ്ടും രാക്ഷസി അയാളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ആ അവസരത്തിൽ ഉണ്ണി അവളുടെ മകളായ കുട്ടിപ്പെണ്ണിനെക്കൊല്ലുകയും തള്ളയെ കിണറ്റിൽ ചാടിച്ച് അതു കല്ലിട്ടടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. തിരിയെ അപ്പമരത്തിൽ കേറി അപ്പവും ഭക്ഷിച്ചു സുഖമായിരുന്നു. അതാണ് അപ്പക്കഥയിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഇത് "കേൾക്കിലും ചൊല്കിലും താൻ ക്ലേശം തീരും ജനാനാം നിശി പുനരുടനേ നിദ്രയും വന്നുചേരും" എന്നു കവി പറയുന്നു. ഈ കൃതിയിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

"ഒന്നും കേട്ടീലതിന്നുത്തരമധികരുഷാ
 പാകശാലാമകംപു-
ക്കൊന്നും മിണ്ടാതെ മാറാപ്പവളുടനെയഴി-
 ച്ചൊന്നു നന്നായ്ക്കുടഞ്ഞു;
അന്നേരം ചണ്ടിയത്രേ സലിലമൊടു പതി-
 ക്കുന്നു; കിണ്ടം പിണഞ്ഞൂ
കള്ളൻ നമ്മെച്ചതിച്ചു; ശിവശിവയെളുത-
 ല്ലിക്കുമാരൻ സമർത്ഥൻ.

ഇക്കള്ളൻ തന്റെ കണ്ഠം നൊടിയിടയിലറു-
 ത്താശു രക്തം കുടിക്കാ-
തിക്കാളിപ്പെണ്ണടങ്ങാ ദൃഢമിതിയലറി-
 ക്കൊണ്ടു പല്ലും കടിച്ച്
രക്ഷോനാരീ വിരൂപാ ഖരഭഗിനി പുരാ
 രാമനോടെന്നപോലെ
ശ്ശീഘ്രം ഗത്വാ കുമാരൻ മരുവിന തരുവിൻ-
 കീഴിരുന്നാളിരന്നാൾ"

വെടിക്കമ്പവിധി

വെടിക്കമ്പവിധി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മാതങ്ഗലീലാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെന്നപോലെ "ശ്രീ മങ്ലാസ്പദസദാശ്രയനീല എന്ന വന്ദനശ്ലോകം കാണുന്നുണ്ട്; എങ്കിലും അതു തിരുമംഗലത്തു നീലകണ്ഠൻ മൂത്തതിന്റെ കൃതിയാണെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമാകുന്നില്ല. വെടിക്കമ്പവിധി എഴുതിയ പണ്ഡിതൻ അതു സ്വകൃതിയുടേയും വന്ദനശ്ലോകമാക്കി എന്നേ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. കവനശൈലികൾക്കു തമ്മിൽ അത്ര വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നു എന്നുള്ളത് ആ ഊഹത്തിനുള്ള പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ആമൂലാഗ്രം സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

"വെൺചാമരച്ചെറിയ പൂവിനു ഗന്ധകത്താ-
ലൊന്നേഴുകൊൾക ലവണം കരിയുപ്പിലർദ്ധം
നാലാം മണൽത്തരിയൊടൊക്കമുരുക്കു ചൂർണ്ണം
ചേർപ്പൂ മുളംകുഴലിനുള്ളിൽ നിലാവുപോലെ.

 കോഴിമുട്ടയിലെഴുന്ന പൂവിന-
 ങ്ങുപ്പു പത്തു കരി മൂന്നുപോൽപ്പലം
 മൂന്നു ഗന്ധകമുരുക്കുചൂർണ്ണവും
 മൂന്നുകൊണ്ടതിലമർത്തു യോജയേൽ."

വ്യവഹാരമാല പദ്യം

മഴമങ്ഗലത്തിന്റെ വ്യവഹാരമാലയെ അനുകരിച്ചു ഭാഷയിൽ കേരളത്തിലെ വസ്ത്വനുഭവക്രമത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും ആരോ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണിത്. ഈ ഭാഷാവ്യവഹാരമാല മറ്റൊരാൾ തമിഴിലും തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്നു. തമിഴ്വ്യാഖ്യാനം 985-ൽ എഴുതിയതിനു രേഖയുണ്ട്. അതിനു മുമ്പായിരിക്കണമല്ലോ മൂലത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. അതിലെ ഭാഷയ്ക്കു പത്താം ശതകത്തോളമേ പഴക്കം തോന്നുന്നുള്ളൂ. പല വൃത്തങ്ങളിൽ പദ്യങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അനുഷ്ടുപ്പൊഴിയെ മറ്റു വൃത്തങ്ങൾ കൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ അപ്രഗല്ഭനാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥം ഇങ്ങിനെ ആരംഭിക്കുന്നു.

"ഗണനാഥനെ വന്ദിച്ചു വാണിമാതാവുതന്നെയും
വ്യവഹാരം സമുദ്ദിശ്യ ഭാഷാരൂപേണ കഥ്യതേ.

ഋണദാനം തുടങ്ങീട്ടു പതിനെട്ടുവിധം പുരാ
വ്യവഹാരപദം പ്രോക്തം നാരദാദിമുനീശ്വരൈഃ,

ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളും കാലം ദേശവും ജാതികർമ്മവും
രാജബ്രാഹ്മണവാക്യത്താൽ ഗ്രഹിക്കേണം വിശേഷതഃ.
ബ്രാഹ്മണപ്രവരന്മാരാം സഭാസത്തിലൊരുത്തമൻ
വിവാദേന വിളിച്ചേവം ചോദിക്കേണം നൃപാജ്ഞയാ.

ചിന്തിച്ചു കാര്യമെന്തെന്നുമെന്തുതൊട്ടു വിവാദവും
അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെല്ലാമേ ഹന്ത! സത്യേന ചൊല്ലുവിൻ.

വൃത്താന്തമറിയിക്കുമ്പോൾ വാക്കിന്റെ സ്ഥിതിഭേദവം
സ്ഥിതിയും ഭാവവും തദ്വൽ ദൃഷ്ടിചേഷ്ടയുമോർക്കണം.

സത്യമായ വചസ്സെങ്കിൽ യുക്തിചേർന്നു യഥാക്രമം
മുഖപ്രസാദവും കാണാം പ്രകൃതിസ്ഥിതിയും തഥാ.

സത്യം കൈവിട്ടു വാക്കെന്നു ചിത്തേ
 ബോധിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
ശിരസ്സിൽച്ചൊറിയും പിന്നെ സ്വരത്തിൽഭേദമായ്വരും;

നിടിലത്തിൽ വിയർത്തീടും നെടുവീർപ്പുളവായ്വരും;
കായമാത്രം വിറച്ചീടും വായിൽ തീരു വറണ്ടുപോം;

സ്ഥിതിക്കിളക്കം മാറീടാ വാടീടും മുഖശോഭയും;
അധരത്തെബ്ഭജിച്ചീടുമധോദൃഷ്ടികളായ്വരും;

ഇടനെഞ്ഞു വിറച്ചിട്ടങ്ങിടറീടുന്ന വാക്യവും;
സ്വല്പനേരം പറഞ്ഞിട്ടു നിർജ്ജനേ ചെന്നുനില്ക്കയും,

പൃച്ഛകന്മാർ വിളിക്കുമ്പോൾ ക്രുദ്ധഭാവം നടിക്കയും,
മധ്യേ മധ്യേ വരും പിന്നെസ്സത്വരം നീങ്ങിനില്ക്കയും,

ഇത്ഥം പ്രകൃതി കൈവിട്ടുങ്ങപ്പോൾ വികൃതിയും തഥാ."

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വിവാദനിയമങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചു ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ഗീർവാണഭാഷയിൽശ്ശാസ്ത്രം സംഗ്രഹിച്ചു പറഞ്ഞവ
ചുരുക്കിബ്ഭാഷയാക്കീട്ടു ചൊല്ലുന്നേൻ ഭേദമില്ല കേൾ.

ശബ്ദാർത്ഥതത്വവിജ്ഞാനമില്ലാത്ത ജനമൊക്കവേ
ഭാഷയാമിതിനെത്തന്നെ വിശ്വസിച്ചു നടക്കണം."

മഴമങ്ഗലത്തിന്റെ വ്യവഹാരമാലയിൽ കേരളത്തിലെ വസ്ത്വനുഭവക്രമങ്ങളെ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല.

വ്യവഹാരമാല ഗദ്യത്തെപ്പറ്റി അടുത്ത അധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കും.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം III

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

33. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
34. ഭാഷാസാഹിത്യം
35. ഭാഷാസാഹിത്യം
36. ചില ഭാഷാജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ
37. ഭാഷാസാഹിത്യം
38. കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ (രാമപാണിവാദൻ)
39. ഭാഷാസംസ്കൃതസാഹിത്യങ്ങൾ
40. കിളിപ്പാട്ടുകളും ആട്ടക്കഥകളും
41. പലവകപ്പാട്ടുകളും ഗദ്യകൃതികളും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014